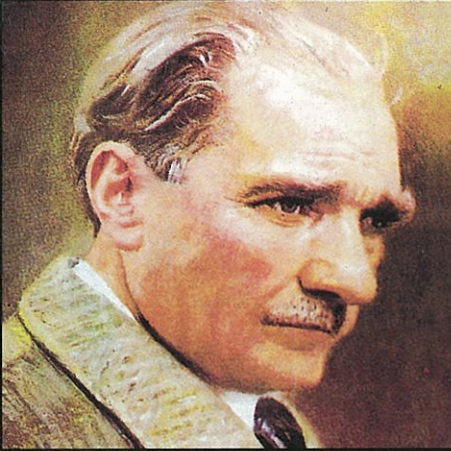

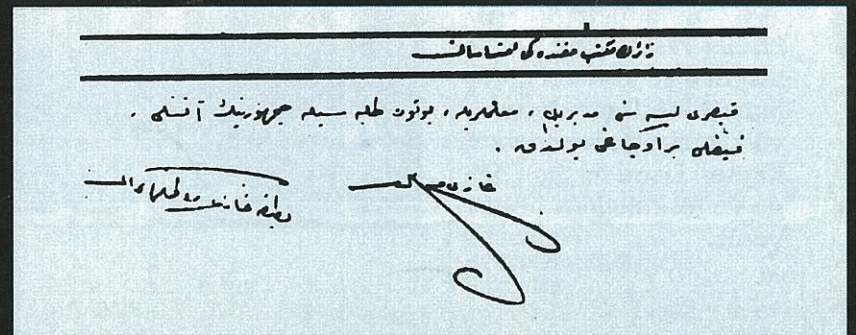
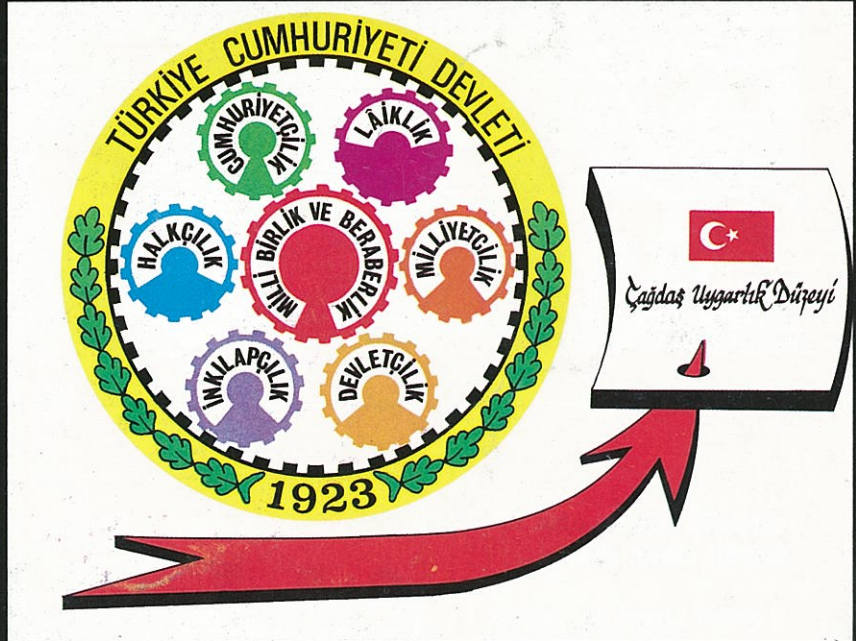
KAYSERİ LİSESİ

Yıl: 4 Genel Sayı: 8 Kasım-Aralık 1996 Fiyatı :80.000 TL

DERGİSİ

"Kayseri Lisesi'ni müdürü ile, muallimleri ile, bütün talebesi ile Cumhuriyetin ateşli, feyizli bir ocağı bulduk."

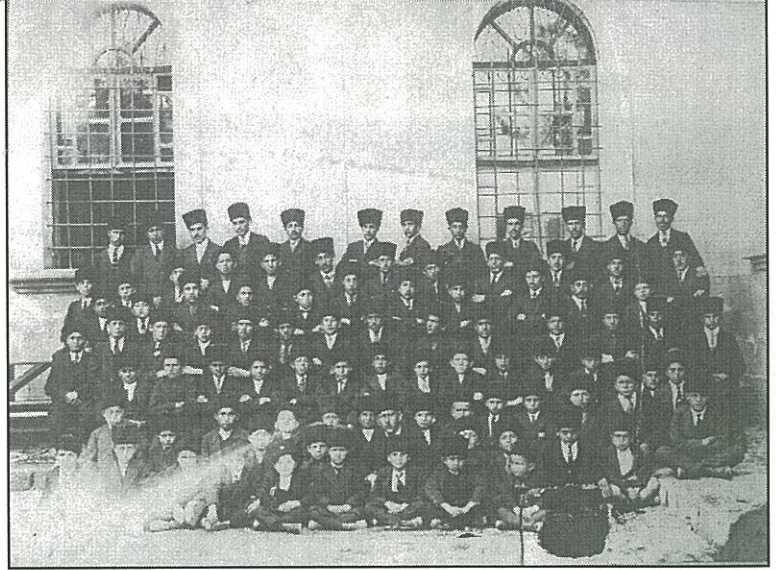

Atatürk ve eşi Latife hanım'ın Kayseri Lisesi'ni ziyaretlerinde Şeref defterine yazmış oldukları satırlar...

Kayseri Lisesi Albümünden

Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer...

Bir zamanlar fes mecburi bir zaman kasket (şapka) derken bugünlere geldik. Kayseri Sultanisinin ilk yıllarına ait olduğunu tahmin ettiğimiz bu resimde Ortaokul ve Lise öğrencilerinden bir grubu okulun önünde topluca görüyoruz.

Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer...

Bu kutsal yuvadan kimler geldi geçti ki... öğretmenler gününde kendilerini hayırla anmak, yad etmek veya borcumuzu ödemek üzere 1967-1968 öğretim yılı sonunda öğretmenlerimizin toplu resmini yayınlıyoruz.

Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer...

Kayseri Lisesi her dalda neler yetiştirdi ki... 1966-1967 öğretim Yılı Türkiye Liselerarası Türkiye futbol takımı 4.sü görülmektedir. Şimdiki nesli ecdadına layık olmaya davet ederken Kayseri Lisesi ile ilgili belge ve resimlerinizi bekliyoruz.

KAYSERİ LİSESİ

İçindekiler

Kayseri Lisesi Dergisi
Kayseri Lisesi Kültür Edebiyat Kolu
Yayın Organıdır

Yıl: 4 Genel Sayı: 8
1996-1997 Öğretim Yılı
Sayı: 2
Kasım-Aralık 1996
Fiatı: 80.000 TL

SAHİBİ
Gençosman MART
Okul Müdürü

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Yusuf ÖZMERDİVENLİ
Fizik Öğr. ve Müd. Yrd.

YAYIN KURULU
Yusuf ÖZMERDİVENLİ
Fizik Öğr. ve Müd. Yrd.
Süleyman AYDIN
Edebiyat Öğr. ve Müd. Yrd.
Çiğdem FİDAN
6/A 8092
Kadir ÖZDOĞAN
Yab.D.2/A 4
Buket KİP
Yab.D. 1/B 98

ŞEÇİCİ KURUL
H.Meral GÜNEŞ
Edebiyat Öğretmeni
Şerife ÖZTÜRK
Edebiyat Öğretmeni
Aysun KOCAOĞLU
Yab.D.2/B 21
Mesude Dursun
Yab.D. 2/B 57
A. Mısra PARLAK
6/A 6858
Elif ÖZRAHAT
Yab.D. 1/E 94
O. Sıtkı DİZDAR
Yab.D. 2/A 24
Seza ŞEKERCİ
6/H 9227

Haberleşme Adresi:
Kayseri Lisesi Dergisi
PK. 246
Tel: 222 89 04 KAYSERİ

Dizgi-Baskı

NETFORM

Matbaacılık Tic. ve San. Ltd. Şti

Tel: 320 92 64 Kayseri

S. AYDIN	Aldatan Umutlar (Şiir)	24
Takdim ve Teşekkür	Ş. CİVELEKNe Yazık!	24
G. MART	Ps.Dr. A. BALTAŞ	
Gelecek Çalışanlarıdır	Ali'yi Tanıyor musunuz?	25
Y. ÖZMERDİVENLİ	S. TEKİN	
Öğretmenler Günü	Kazık (Şiir)	26
Ş. YÜCEL	Z.Ö. DEFNE	
Kaybolacağım (Şiir)	Zil Çalacak (Şiir)	26
F. ÇELİK	B. TEKE	
Vermiyorlar Yüreğimden (Şiir)	Kayseri Lisesi'ne (Şiir)	26
E. ÖZRAHAT	C. ERTEPİNAR	
Sensizlik	Ben Öğretmenim Çocuklar(Şiir)	27
Ü. OĞUZ	Şimdi Mevsim Sonbahar	27
Millî Eğitim, Çağdaş Öğretim	É. AYATA	
S. DEMİRCİ	Bir Ağaç Bile... (Şiir)	28
Geçti Artık	E. KURTYEMEZ	
P. AYHAN	Hayat (Şiir)	28
Ata'yı Anlamak	F. ÇELİK	
Prof.Dr. A. MASALA	Şimdi (Şiir)	28
Kemal Paşa'ya (Şiir)	Ş. TAŞIGÜZEL	
R.Z. HANDAN	Mutluluk Nerede? (Şiir)	28
Atatürkiye (Şiir)	D. DOKLAR	
G. KARTAL	Sevginin Böylesi	29
Cumhuriyet Dönemindeki...	F. ÇELİK	
G. ÖZSOY	Titreyen Eller	30
Türkiye'de Cumhuriyet	Ö. SİNAN	
M. İKBAL	Bir Eski Tapınak...	31
Mustafa Kemal Paşa'ya (Şiir)	Ş. YÜCEL	
S. ÖZTÜRK	Yaşamak ve Direnmek (Şiir)	31
Cumhuriyet	V. BOZDAĞ	
M. DURSUN	Özlem (Şiir)	31
Sokak Çocukları	E. YIĞIT	
S. AYDIN	İnsan Sevgisi ve Hoşgörü	32
Sahipsiz Pervaneler (Şiir)	İ. KAPLAN	
S.A.	Hasret Pınarı	33
Çiçek Çiçek Hasret (Şiir)	H. TERECİ	
Ö.Y. AKDOĞAN	Sevgi ve Acı	34
Sanki Öldüm (Şiir)	Ş. YÜCEL	
M. ERDOĞAN	Başarıda Zeki Olmanın Sırrı	35
Güzel Annem (Şiir)	S. AKYÜZ	
H. AYDIN	Dört İlke	35
İbn-i Fazil	C. EKE	
S. ÇOBAN	Okullarımızda Beden Eğitimi	36
Okumak ve İnsan	S. AY	
H.V. PARLAK	Altıncı Şehir	38
Kayseri'de Kaybolan...	Y.E. UÇAN	
A. SÖYLEMEZ	Annem (Şiir)	39
Öğretmenim (Şiir)	E. ÇIĞDEM	
C. TÜRK	Benim İçin (Şiir)	39
Ne, Ne Var, Ne Oluyor?(Şiir)	B. KİP	
B. KİP	Sevgi	39
Hasret	Söz Ola	40
B. KİP	İngilizce Çalışmalar	41
Hâlâ Çevreciyiz Diyoruz!	R. DAĞ	
H. AYDIN	Y. Kemal Beyatlı	43
Bir Ses (Şiir)	Biraz da Mizah	44
N. KALAÇ	Duvar Yazıları	49
İnsan Yetiştirmek	K.L. Bulmaca	50
Ü. KARAKOÇ	Ödüllü Sorular	50
Orhun Abideleri	İ. TEKİNER	
A. KOCAOĞLU	Öğretmenler Gününde	51
Gurbet Adlı O Şehirde	Duyurular	52
A. TAŞKIN		
Ayrıldı (Şiir)		
F. ALPARSLAN		

Takdim ve Teşekkür

Kayseri Lisesi Dergisi, göstermiş olduğunuz ilgi ve gayretlerle bu dönemin ikinci sayısıyla yine sizlerle birlikte. Kayseri Lisesi Dergisi, sizin sesiniz, sizin düşünceleriniz, sizin güzellikleriniz ve sizin bu günlerinizi geleceğe taşıyan köprünüzdür.

Geçtiğimiz yakın zamanda önce Cumhuriyet Bayramı'nı kutladık ardından, Ulu Önder Atatürk'ü ölüm yıl dönümünde andık. Bugünlerde de "Öretmenler Günü" kutlamaları var. İstedik ki dergimizde de bu önemli günler yerini bulsun. Bu sebeple dergimizde bir bölümü bu konulara ayırdık. Atatürk hakkında birçok şiir yazılmıştır. Ama bugüne kadar okumadığınızı tahmin ettiğimiz ve dış dünyanın Atatürk'e bakışı açısından kayda değer bulduğumuz, biri Türk ikisi yabancı sanatçılardan üç güzel ve anlamlı şiir seçtik, zevkle okuyacağınızı umuyoruz. Ayrıca, Felsefe öğretmenlerimizden Ü. Oğuz'un yazısını dikkatle okumanızı ve eğitim-öğretim kavramlarını ve amacını daha iyi anlamanızı bekliyoruz.

Bu satırlardan sizlere, şiirlerinden tanıdığınızı umduğumuz, bir Kayseri Liseli'yi de tanıtmak istiyoruz: Coşkun ERTEPINAR. Yıllarını eğitime vermiş ve şimdi emeklilik günlerini yaşayan şair Coşkun ERTEPINAR da okulumuzun yıllar öncesinin bir mensubu. Eylül ayı içinde aldığımız sıcak ve bir o kadar da duygulu mektubu ve Belgesel çalışmamıza yaptığı yardımla bize de duygulu anlar yaşattı. Ve daha sonra göndermiş olduğu kitapları ile de sevincimiz büyüdü. Sayın Coşkun Ertepinar'ın "Ben Öğretmenim" adlı şiiri ile sizlerin de aynı duygu güzelliğini yaşayacağınızı umuyoruz.

Sayın Coşkun Ertepinar'a ve göstermiş oldukları ilgiye bu satırlardan bir kez daha teşekkür ediyor ve bir davette bulunuyoruz ve kendilerini Kayseri Lisesi'nde misafir etmekten onur duyacağımızı ifade ediyoruz.

Dergimizin bu sayısında ayrıca sizlerin şiirleri, denemeleri, tanıtımları, hikâyeleri, bunların yanın da spor, İngilizce, mizah ve bulmacalar var. Her biri ayrı bir çalışmanın, ayrı bir güzelliğin ürünü olan eserleri zevk ve ilgi ile okuyacağınızı umuyoruz.

Bu arada dergimize gönderilen-ulaştırılan yazılarla ilgili bir hatırlatmada bulunmak istiyoruz. Çalışmalarınızı temiz ve düzgün bir yazıyla ve en kısa zamanda teslim ediniz. Bizim için öncelikli olan çalışmalar sizlerin özgün eserlerinizdir. Ve bize ulaşan her çalışma Seçici Kurul tarafından incelenerek, yayınlanmaya uygun görülürse belli bir sıra ve sayıya uygunlukla dergimizde yer almaktadır. Bu noktada da anlayış ve katkılarınızı bekliyoruz.

Önümüzdeki sayımızda yine dopdolu ve güzel bir Kayseri Lisesi Dergisi'nde buluşabilmek dileği ve ümidi ile.

Yayın Kurulu Adına

S.Aydın

Gençosman MART
Kayseri. Lisesi Müdürü

Gelecek Çalışanlarıdır

Kasım ayının ortalarında olduğumuz şu günlerde mevsim değişikliklerini iyice hissettirmeye başladı. Diğer taraftan da dersler, başlayan yazılılar ve ödevler siz sevgili öğrencilerimizdeki telaşı da arttırdı.

Bir taraftan son sınıfların üniversiteye hazırlık çalışmaları, bir taraftan okuldaki derslerden başarılı olmak endişesi sizleri sardı. Bunu gayet açık şekilde görüyor ve bir derecede de memnun oluyoruz. Zira dergimizin daha önceki sayısında belirttiğimiz; "bu ülkenin bize ihtiyacı var" ifadesi, çalışanlar ve sorumluluğunun bilincinde olanlar ile bir anlam kazanacaktır. Bu noktadan gelecek elbette ki çalışanların olacaktır.

Geçtiğimiz günlerde Cumhuriyet Bayramını kutladık. 10 Kasım'da ulu önder Atatürk'ü ölüm yıl dönümünde andık. Bu günlerde de "Öğretmenler Günü"nü kutlamaktayız.

Bütün bir millet olarak geleceğimizi bağladığımız ve hatta ipotek ettiğimiz siz gençlerimizin bu günlerde; geçmiş, şimdiki hâli ve geleceği düşünerek, kendi durumlarını iyi ayarlamaları ve tabii olarak çalışmaları gerekmektedir.

Öğretmenler günü münasebetiyle, bu güne kadar milletimizin yetişmesinde görev almış ve edebideye intikal etmiş öğretmenlerimize Allah'tan gani gani rahmet diliyoruz. Hayatta olup da, görevini zamanında tam yapmanın getirmiş olduğu rahatlıkla, emekli olanlara da sağlıklı ve güzel bir ömür temenni ediyoruz. Bu arada özellikle son yıllarda memleketimizin çeşitli yerlerinde zor şartlar altında çalışan, fedakârlıktan kaçınmayan ve hatta şehit edilen öğretmenlerimizi de saygıyla anıyorum. Zira bu şehitlerimiz eğitim tarihimiz ve camiamızın yüz aklarıdır. Elbette ki kadirşinas milletimiz bu öğretmenleri unutmayacak ve takdir edecektir.

Bu vesile ile başta okulumuz öğretmenleri olmak üzere bütün öğretmenlerimizin de Öğretmenler Günü'nü kutluyorum.

Bütün bunları unutmuyarak, bu ülkenin ihtiyaç duyduğu gençlik; vatanının milletiyle bölünmez bütünlüğüne inanan ve bu uğurda yaptığı her çalışmanın bir ibadet olduğunu düşünen, kendi geleceğini ülkesinin geleceğinden ayrı düşünmeyen gençliktir. Her birinizi bu şuur ve başarılarını, tesadüflere, şansa değil, çalışma disiplinine borçlu olan gençler olarak görmek istiyorum.

Ne mutlu hedefi olanalara ve o hedefte çalışarak başarıya ulaşanlara.

Yusuf Özmerdivenli
Fizik Öğr. ve Müdür Yrd.

Öğretmenler Günü *

Saygıdeğer meslekdaşlarım ve sevgili öğrenciler!

Bugün Türk Milli Eğitiminin mutlu günlerinden birisidir. Ulu önder Atatürk'ün Başöğretmenliği kabul edişleri yıldönümüne tekabül eden 24 Kasım günü memleketimizde Öğretmenler Günü olarak kutlanmaktadır. 24 Kasım memleketimize, öğretmen ailesine, insanlığa kutlu ve mutlu olsun.

Bu itibarla ben de sizlere "Bedene ruh, kalıba şekil verecek ve Türk Milletinin yarınını hazırlayacak genç, körpe nesli elinde hamurlaştırın; memleket davalarının en mühimi olan eğitim davasının çok çetin ve ağır mesuliyetini omuzlarında taşıyan öğretmenden ve Türk toplumunda öğretmenliğin tarihinden bahsedeceğim:

Öğretmenliğin tarihi, insanlığın tarihi kadar eskidir. Nerede bir insan topluluğu varsa, orada bir eğitimci olmuştur. Nerede bir insan varsa O'nun da eğitimi mutlaka gereklidir.

Öğretmen, muallim, hoca, mürebbi, müderris, pedagog... bunların hepsi insan ve O'nun eğitimi ile ilgilidir. Hemen şunu belirtelim ki eğitim sadece insanlarla ilgili bir olaydır. O'nu da eğiten yine insandır. İnsanın dışındaki canlılar için eğitim sadece bazı alışkanlıkların kazanılmasıdır. Fikren ve bedenen belli bir gelişmenin sağlanması için yapılan faaliyetlerdendir. İlk insan Hz.

Adem, ilk Peygamber ve ilk terbiyecisi de yine O'dur. Şöyle ki peygamberler, toplumların habercisi, terbiyecisi ve öğretici olması bakımından birer öğretmendirler.

Biz konunun Türk insanı ile alakalı olan yönlerini incelemek üzere Türk dünyasındaki eğitime göz atalım:

Tarihin derinliklerinde her Türk Hanının milleti için birer eğitici ve öğretici oldukları tarihi birer gerçektir. Bu cümleden olarak Gök-türklerde vezir Tonyukuk, Bilge ve Kültiğin Kağanların abideleriyle birlikte birer öğretmen oldukları görülmektedir.

İslamiyetin zuhuru ile insan terbiyesi ve öğretim yeni bir muhteva kazanmıştır. Okumaya ve okutmaya verilen önem ilahi kitap Kuranı Kerim'in ilk emri "oku!" ile başlamıştır. 7. yüzyılın başlarında ilk müslümanlar bir taraftan yaşama mücadelesi verirken, diğer yandan da kendilerine tayin edilen öğretmenleri vasıtasıyla okumayı öğreniyorlardı. Öyle bir öğretim ki insanlığa hakkı, adaleti, müsavatı, insan sevgisini ve kardeşliği beraberinde getiriyordu. İlk müslümanlardan Hz. Ali'nin "Bana bir harf öğretmenin kölesi olurum" diyen veciz ifadesi ise dünya insanlık tarihi yaşadığı müddetçe öğretmene gösterilecek ve gösterilmesi gereken saygının meşalesini en yükseklerde tutacaktır.

Büyük medeniyetlerin gelişmesine sahne olan Türk toplumu ise insan unsurunu yetiştirmede mahir muallimler yetiştirmekle kalmayıp, bu muallimlerin yetiştirdiği devlet adamları tarihte çağ açıp çağ kapamışlardır.

Kökü mazide büyük âtî olan bu soylu milleti mektepleştirilmiş eğitimi Cumhuriyet dönemine gelinceye kadar üç devrede özetlenebilir :

- 1) Selçuklular devri eğitim ve öğretim.
- 2) Beylikler devri eğitim ve öğretim.
- 3) Osmanlılar devri eğitim ve öğretim.

Her biri zamanına göre en güzide eğitim-öğretim faaliyetlerinin seçkin örnekleriyle dolu olan bu devreler sürelerini tamamlayıp nihayet Türkiye Cumhuriyeti dönemi ile başlayıp Başöğretmenliğini bizzat ulu önder Mustafa Kemal Atatürk'ün yaptığı öğretmenlik ve bundan sonra gelişen modern çağa uygun eğitim-öğretim faaliyetleridir.

Tarih boyunca çeşitli devreler geçiren öğretmenlik mesleğinin bu günkü seviyeye ulaşması kolay olmamıştır. Yurdumuzda bugünkü anlamda ehliyetli öğretmenler yetiştirmek amacıyla 16 Mart 1848'de kurulan DARÜLMUALLİM adlı okul zamanımız öğretmen okullarının çekirdeğini teşkil etmekte olup bunlara denk olarak açılmış ve çe-

* Öğretmenler Günü'nün il çapında kutlama töreninin Kayseri Lisesi tarafından yapıldığında Y. Özmerdivenli'nin törendeki konuşması.

şitli safhalardan sonra bu kutsal mesleğin kaynağı şimdiki halini almıştır.

Öğrencilik yıllarının ağır yükü, imtihan gerginlikleri, kırık notlar arasında çoğu zaman öğretmenlerimizin çabalarını layıkıyla değerlendiremediğimiz zamanlar olduğunu biliyoruz. Şimdi geriye dönüpte, gerçekçi bir gözle bütün bu davranışlarımıza sabırla göğüs geren, yılların akışı içerisinde bizden öncekileri olduğu gibi, bizleri ve bizden sonra gelip geçecekleri de ruhen ve bedenlen geliştirerek onlara ümit, ışık ve heyecan kaynağı olan fedakâr öğretmenlerimize baktığımızda onların bilim, sevgi, moral gibi değerlerin temsilcileri olduklarını daha iyi anlıyoruz. Diyebiliriz ki mesleklerin en yücesine sahip olan tüm öğretmenlerimiz bizlerden kültürlü, bilgili birer insan yetiştirmeye çalışırken tecrübelerinden de en iyisini vermeye çalışmışlardır.

Türk milletine emsalsiz inkılaplar getiren dahi Atatürk'ün memleketi istiladan kurtardıktan sonra üzerinde ehemmiyetle durduğu mevzu Türk kültür seviyesinin yükseltilmesi mevzu idi. "Milletleri kurtaranlar yalnız ve ancak muallimlerdir" ve "Muallimler yeni nesil sizin eseriniz olacaktır" veciz ifadeleriyle bu görevi öğretmenlere vermiştir.

Öğretmen imanın hakiki sahibi, fazilet ve seciyenin su katılmamış mümessilidir; milletlerin istiklal ve inkılap idealini ölçmek için öğretmenlerine bakmak lazımdır. Türkiye Cumhuriyeti; büyük bir mesuliyetle irkilmeden titremeden O'nun omuzlarında yükseltilmiştir.

Öğretmen cemiyet binasının en büyük işçisi, en büyük kurucusudur. Bu binaya konulan bütün taşlar, ilk önce onun elinden geçer ve duvara girmeden evvel son şeklini onun elinde alır. Sağlam bina yapmak istiyorsak iyi usta aramalıyız. Bir memleketde iyi bir nesil elde edilmek isteniyorsa iyi öğretmen yetiştirmek lazımdır.

Ey yüce insan! Tanrı bile gökten

inse senin mesleğini seçecektir. Yılma! Sen bir nursun ki tüm kalpleri ışıtan, sevgileri yansıtan, yansılıkça ışıyan. Bu memleketin sana, senin gibilerine ihtiyacı var. Saçlarını ağartacaksın bu yolda. Fakat gözlerin ışıl ışıl yanacak. Ölmek yok, sen dünyanda saf kalplerde yaşayacaksın. Hep önde taşıyacaksın Türk'ün bayrağını. Sen yücelteceksin. Unutma ki yeni nesil senin eserin olacaktır.

Sözlerime Cemal Oğuz Öcal'ın "ÖĞRETMEN" isimli şiiri ile son veriyorum.

*Yok diye bu faninin ne şöhreti, ne şanı,
Hakir görme arkadaş karşındaki insanı!..
Kalbi meslek aşkıyla tutuşur, yanar onun
Başta "Atan" adını saygıyla an onun!*

*Kararmış gönüllerin odur nuru, ışığı
Odur yurdun, milletin gerçek dostu, aşığı!..
İstemez kimseden ne mükafaat, ne heykel,
Saygıyla analım bu faniyi biz de gel!..*

*Enginlerde gezer o, sanma ki ufku dardır,
"Cemal-i Mutlak" gibi neye baksan o vardır
Onu arar bulursun tarihinin sesinde
Bir his gibi o vardır "Itri"nin bestesinde!..*

*Ondan birer parçadır şu mimar, heykeltraş,
Geçme sakın önünden, ardından dağları aş!..
Öğretmenin nefesi degildir zehirli sam,
Söyle kimin eseri şu müzisyen, şu ressam!..*

*Çatlayan dudaklara o verir bir yudum su,
Ondan kuvvet, hız alır bir fatih'in ordusu!..
Ondan ders görmedi mi şu subaylar, neferler,
Söyle kimin eseri kazanılan zaferler?...*

*Parıldar gözlerinde ülküsünün ateşi,
Onun geniş ufkunda doğar zafer güneşi!..
Sordun mu bu faninin yüreği neye kanar?
Odur her an şaire ilham veren güür pınar!..*

*Binerek bu şehsuvar bilgi, iman atına,
Kaptırmıştır gönlünü bir Tanrı sanatına!..
Onun dilinde her söz bir dua, niyaz olur,
Onun yanında geçen her kara kış yaz olur!..*

*Başında sevgi, iyilik, fazilet yeli eser;
Onundur seyrettiğin (çocuk) adlı şaheser!..
Ne söylesem ne yazsam anlatamam onu ben;
Yaratmakta Tanrı'dan sonra gelir öğretmen!...*

*Savaş olur ölüme göz kırpmadan atılır,
İnkılap olur safına inanarak katılır!
Varlığını harcar o Türklük için her zaman,
Kimi "Bedbaht" der ona, kimi "Adsız kahraman"!..*

Kaybolacağım

Gecenin içinde
 Son bir kez daha görüneceğim
 Tükenmiş ömrüme
 Son bir kez daha ağlayacağım
 Anılarımı son bir kez daha anacağım
 Umutlarımı, hayallerimi
 Son bir kez daha gömeceğim
 Zalimlerin kalbini
 Son bir kez daha sızlatacağım
 Gecenin içinde
 Son bir kez daha görüneceğim
 Gözlerimi son bir kez daha kapatacağım
 Ve sonra kaybolacağım...

ŞULE YÜCEL
 Yab.D. 2/B 28

Vermiyorlar yüreğimden avuçlarıma

Kızıyorum içimde seni düşünen kendime
 Ama her kızdığımda;
 Garip garip bana bakıyor
 Ve;
 Hiç nedenini bilmediğim duygularla.

Kollarımı tutup sallasam da
 Vermiyorlar yüreğimden avuçlarıma seni!
 Çünkü sensin,
 Yüreğimde uyumayan gözler
 Dertli içen dudaklardaki
 Bir avuç sesler.

FERDA ÇELİK
 6/B 7419

Sensizlik

İçimde bir boşluk ve derin sızı beni alıp bir kuyuya atıyor bugün. Neden olduğunu tahmin edemediğim bir sızı başımı ağrıtıyor. Tüm vücuduma bir mikrop gibi yayılıyordu. Bir tembellik, bir isteksizlik günü gibiydi. Sonra bu uykudan sıyrılmaya ne kadar güç de olsa yalnız hayatıma başlamaya karar verdim. Evet sen gittiğinden beri bu ev koca bir zindan olmuş, hayatın çekilmez acılarına bir yenisini eklemişti. Oysa geçirdiğimiz bir kaç günü hiç yaşamamış gibiydi. Bir rüya ama tatlı bir rüya gibi geldi geçti. Sızılarımın sebebine Firuze Hanım'ın camın kenarında sabah güneşini alır vaziyette görünce anladım. Sebep mi, elbette ki sendin. İlk gün elinde Firuze Hanım, o kaçaman gülümseyen gözlerinle hayatıma yeni bir güneş kattın. Şimdi ise senden tek hatıra mor leylaklar. unutmadan bugün Firuze Hanım da biraz solgun, halsiz. Oysa suyunu, sevgisini hiç akıtmıyorum. Galiba o da anladı aramızdan gidişini. Yine de bir birimizle dertleşip seni çekiştiriyoruz. Seninle yaptığım sabah sohbetlerine onunla devam ediyorum. Kulaklarını çınlatıyor en sevdiğin ada çayını her gün yapıyorum. Sanki karşımdaymışsın, sanki nefesin hâlâ odadaymış gibi yudumluyor, yudumluyorum.

İnsan sevdiklerinden ayrılınca anlar onun kıymetini derler ya yalan... Ben senin kıymetini ta içimdeyken bile biliyordum. Sen sadece bir dost değil, sanki benim içimde bir bensin. O yüzden bu denli özlüyorum ya seni. Her gün uyanırken bir parçan eksik yaşamak, yatarken yarım bir insan, yaşarken yarım bir insan olmak hiç de güzel değil. Belki sen de bu duygularla uzaklardasındır. Belki sen de kavuşmayı bekliyorsundur.

Sana boş geçen sensiz günlerimi anlatmak niyetiyle değil sırf seni unutmadığımı yokluğunu yaşayamadığımı anlatmak için yazıyorum. Seni özledim, Firuze Hanım da... Bizden sana kucak dolusu selam...

Yollar ne kadar uzak ve kavuşmaz olursa olsun, kalbimdesin.

ELİF ÖZRAHAT
 YAB.D.1/E 94

Millî Eğitim, Çağdaş Öğretim

“Eğitimidir ki bir milleti ya özgür, bağımsız, şanlı ve yüce bir toplum halinde yaşatır, ya da onu köle ve yoksulluğa sürükler.”

M. KEMAL ATATÜRK

Eğitim ve öğretim, bu iki

kavram çoğu zaman yanlış olarak bir birinin yerine kullanılmakta ve anlamları karıştırılmaktadır.

Genel olarak eğitim, bireylerin içinde doğup büyüdüğü, yaşadıkları toplumun değerlerini, bilgilerini, becerilerini öğrenmeleri ve öğrendiklerini kendinden sonra gelecek kuşaklara aktarma sürecidir. Başka bir deyişle kişinin yaşama etkin bir biçimde uyumunu sağlayan faaliyetlerdir. Eğitim ise belli bir amaç ve planla, uygun bir ortamda kişinin davranışlarını değiştirme sürecidir.

Eğitim, insanlığın doğuşundan beri süregelmiştir; günümüzde ve gelecekte de uygarlık düzeyi ne olursa olsun her toplumda var olacaktır.

Eğitim ve öğretim, bu iki kavram çoğu zaman yanlış olarak bir birinin yerine kullanılmakta ve anlamları karıştırılmaktadır. Genel olarak eğitim, bireylerin içinde doğup büyüdüğü, yaşadıkları toplumun değerlerini, bilgilerini, becerilerini öğrenmeleri ve öğrendiklerini kendinden sonra gelecek kuşaklara aktarma sürecidir. Başka bir deyişle kişinin yaşama etkin bir biçimde uyumunu sağlayan faaliyetlerdir. Eğitim ise belli bir amaç ve planla, uygun bir ortamda kişinin davranışlarını değiştirme sürecidir. Eğitim, zaman ve mekan yönünden kapsamlı, sürekli ve çok boyutludur. Öğretim, “nasıl?”, eğitim ise “niçin?” sorularına cevaplar arar.

Farklı tanımlanan bu kavramları birbirinden kopuk olarak da kabul edemeyiz. Çünkü öğretim, teknik düzeyde eğitilmektir. Toplumun okul gibi örgütlenmiş gruplarında yapılan öğretim, aynı zamanda bir eğitimidir.

Günümüzde, okul öncesi, okulda ve okul sonrası; diğer bir

deyimle “yaşam boyu” süren eğitimin, her toplumun koşullarına uygun olarak sürdürülmesi kaçınılmazdır. Geçmişten günümüze tarihsel serüvenine baktığımızda eğitim, önceleri örgütlenmemiş ve kurumlaşmamış bir yapıya sahipti. Çocuklar ve gençler ailelerinde, arkadaşlarında ve diğer yetişkinlerden edindiği bilgilerle yetiniyordu. İlkel topluluklarda eğitim, ayrı bir faaliyet dalı olarak örgütlenmemiş, bu görev aileye, akrabaya ve gündelik yaşamda bireyin yer aldığı diğer guruplara bira-

kılmıştı. Toplumların yapısı karmaşıklaştıkça, ekonomik yapıları ve buna bağlı olarak yaşantılarının değişmesi sonucu yeni bilgilere gereksinim duyulmuş, mevcut kaynakların çocuğu eğitmesi yetersiz kalmıştır. Sonuçta, eğitimin daha büyük önem kazanmasıyla eğitim kurumları ortaya çıkmıştır.

Eğitimin “niçin?” sorusuna cevap aradığını belirtmiştik. Bu eğitimin amacını da vurgulamaktadır. Eğitim;

- Toplumun kültür mirasını, birikiminin genç kuşağa aktarılmasını ve benimsetilmesini,

- Çocuğun toplumsallaşmasını,

- Bireylere bilimsel ve meslekî bilgi ve beceri kazandırmayı,

- Akılcı düşünme alışkanlığı kazandırmayı hedefler.

Eğitim, sosyal yaşamın kontrolü altında bulunduğu kadar, sosyal yaşamı da çeşitli açılardan kontrol eder. Bir milletin sahip olduğu, milli hammeddeyi işleyip çağdaş seviyeye ulaştırarak (yükseltmekle) görevlidir. Kültür, milletleri birbirinden ayırır. Her toplumda bulunan sosyal sınıflar milli değerleri birlikte

paylaşırlar; ancak bunları kendi deneyimleri ve koşulları içinde yaşarlar.

Eğitimimizin milli bir karakter kazanmasında kültürümüzün rolü olmakla birlikte pek çok etki altındadır. İçinde yaşadığımız coğrafya nüfusun hareketliliği, kitle iletişim araçları, bilim ve teknolojideki gelişmeler kültürümüzü büyük ölçüde etkilemektedir. Eğitimde rol oynayan faktörlerin başında içinde yaşanılan grup, aile ve daha sonra okul, kitaplar, dergiler, gazeteler, radyo ve en güçlü belki de en etkileyici bir araç olarak televizyon gelir. Bu çeşitli kaynaklardan genç kuşaklara aktarılan ve aşılacak istenen değerler bir birleriyle çelişecek olursa, çocuklarımızın hangi değerleri benimseyeceklerini, hangi değerlerin benimsenmesi gerektiğinde nasıl karar vereceklerdir? Ülkemizde son yıllarda sık sık sözü geçen bir kavram var: "Yükselen değerler" (?) Acaba neler yükseliyor? Ortada yükselen bir şey yok. Belirtmek istenen şey, bir takım yanlış düşüncelerin ve davranışların ortaya çıkması ve bunun da toplum içinde ön plana geçmesidir. Özellikle kültürümüzün ifade aracı olan dilimizdeki yozlaşmış bazı deyimler bu yanlış düşüncelerin birer örneğidir. "Neme lazım, nene lazım!", "suya sabuna dokunma", "kır şişeyi, dön köşeyi", "benden sonra tufan" gibi.

Toplumsal değerlerde meydana gelmiş olan çelişki ve çatışmalar sosyal ve bireysel bozukluklara, kültürel unsurların yok olmasına yol açmaktadır. Kültür unsurları kolektif davranışlardır; kolektif heyecanlar yaratırlar. Bu heyecanlar bireyi kendi bünyesine alarak bencil-

likten kurtarır, onu topluma kaynaştırarak mutlu kılar. Ortak duyguların, heyecanların bitirildiği toplumlarda bireyler yalnızlığa itilir ve toplumsal bağlar zayıflar.

Peki, genç kuşaklarımız

Ülkemizde son

yıllarda sık sık sözü geçen bir kavram var: "Yükselen değerler" (?) Acaba neler yükseliyor? Ortada yükselen bir şey yok.

olumsuz etkilenmesinler diye, gözlerimizi kapayarak tek başımıza, ülkemizi bir çember içine alıp dünya ile ilişkisiz yaşayabilir misiniz? Kuşkusuz hayır. Bundan dolayıdır ki eğitim, farklı kaynaklardan sesler alan insanları bir çatı altında toplamalı, milli olmalıdır.

Dünyadaki toplumlar arasında yaşamak zorunda isek, onlar bilim ve teknoloji alanında hızlı ilerlerken biz buna seyirci kalamayız. Onlarla aynı çağı yaşamak, çağdaş düzeye erişmek zorundayız. Burad agörev "Eğitim"e düşüyor. Eğitimin "nasıl" sorusuna cevap aradığını belirtmiştik ve konu başında "çağdaş" olmasını gerektiğini vurgulamıştık. O halde çağdaşlık nedir? Çağdaş, aynı çağda yaşayan demektir. Acaba aynı çağda yaşamak gerçekten çağdaşlık mıdır? Afrikadaki yerli kabile ile Avrupadaki çekirdek aileyi çağdaş kabul edebilir miyiz? Bu durumda çağdaşlığı farklı boyutta almamız gerekiyor; çağdaş, en son ilerlemeden yararlanan, çağın anlayışına uygun olan, çağının yeniliklerine açık, çağını ge-

reğince yaşayan demektir. Çağdaşlığın temelinde bilim vardır, akılcılık vardır. Bilim, dil, din, ırk, cins farkı gözetmeden bütün insanlığın faaliyetlenmesidir. Bilim dili, ayrı ayrı selerle aynı kavramların ifade edilmesidir. Hangi toplum bilimi, bilimsel zihniyeti temel alırsa, ister doğuda ister batıda olsun "Batılı" olur. Bilim, dinamik bir yapıya sahiptir, bu nedenle ilerler, çağdaşı aşar, çağdaş düzeye erişmek taklitle mümkün değildir. Biz son buluşun, bilgisini edinirken, buna yeni sonlar eklenir. Bu hareket sürer gider. Taklit ile ancak son gelişmeyi izlersin, yeni sonları değil. Çağdaşlaşmada amaç bilgi ve sanayi alanlarında Batıya yetişmeye gelmektedir. Toplumu, bilinçli olarak olumlu olduğuna inanılan yönde düzeltmeye genel olarak "reform" denir. Olumlu yönde değişime ve gelişmeye "ilerleme" ve "yükselme" nedir. İlerleme ve yükselme bilimin niteliğidir. Toplumlar, bilime dayandıkça ilerler.

Çağdaş eğitimin temelinde üç boyut söz konusu; öğretim kurumlarının niteliği, öğretimin araçlarla desteklenmesi ve öğretmenin niteliği. Son yarım yüzyılda ülkemizde hızlı nüfus artışı, sanayileşme ve köyden kente göçün getirdiği bir takım sorunlar eğitim programımızda değişimleri zorunlu kılmaktadır. Okulların, öğrencisinin ve mezunlarının isteklerine cevap vermesi gerekiyor. İnsanoğlunun öğrenmesi gereken şeyler sınırlı iken, okullardan okuma yazma ve bağımsız telem bilgileri, becerileri öğretmesini beklemek doğaldır. Artık günümüzde "ne öğretelim" anlayışı yeterli kalmamaktadır. Toplum, dünya ışık hızıyla değişirken okulun yerinde sayması mümkün değildir.

Yeni eğitim anlayışında öğrenci artık, amaçların saplanmasından, konuların belirlenmesine uygulanacak yöntemlerin seçiminden derslerin işlenmesine ve ölçme değerlendirmeye kadar kendi öğrenim sürecinin bütün aşamalarında sorumluluğunu yüklenen kişidir. Araçlı öğrenimde, tebişirden bilgisayara kadara hangi araç kullanılırsa kullanılсын önemli olan bunların öğrenim amacıyla kullanılmasıdır. Öğretmen öğretimin vaz geçilmez ögesidir. Ancak bilginin tek kaynağı değildir; üstlendiği rol yol göstericiliktir. Bu yeni eğitim anlayışıyla öğretmen öğrenci ilişkileri değil, derslik düzeni de değişmiştir. Bilgi akışı, geleneksel eğitimde olduğu gibi tek yönlü değil çok yönlüdür. Derslerde zorlama, suskunluk yerini, deneşimli bir konuşma ve katılıma bırakmıştır.

Görünüşte birbirine zıt bu iki kavramı çağdaşlık ve milliliğin bir arada olması mümkün mü? Buna cevap verebilmek için eğitime, tarihimize bakmamız gerekir. Tarih boyunca, Selçuklulardan ve Osmanlı İmparatorlğundan Cumhuriyete kadar doğu ve batının köprüsü konumunda olan ülkemiz her zaman milli ve çağdaş ikilemini yaşamış, okullarda gerek eğitim gerek öğretim konusunda farklı kaynaklara baş vurulmuştur. Bunlardan biri din temelinde dayalı "Sübyan Okulları" ve "Medrese"ler, diğeri, batılılaşmayı hedefleyen "Tanzimat" mektepleri. Farklı kaynaklılığın farklı amaçlı insanlar yetiştireceğini gözleyen Atatürk, "Bizim yolumuzu çizen, içinde bulunduğumuz yurt bağrından çıktığımız Türk milleti ve bir de milletler tarihinin binbir facia ve ızdırıp kaydeden yapraklarından çıkardığımız neticedir." sözüyle Türkiye'ni eğitim

çizgisini vurgulamış ve 1924 "Tevhid-i Tedrisat Kanunu"nu geliştirmiştir.

Cumhuriyetimizin ilanıyla, bir avuç insan milli bilinçle, akıl ve bilim ilkeleriyle çağdaşlaşmaya yürürken biz, günümüzde hâlâ bu ikilemi yaşıyoruz. Kimimiz yalnızca milli olmayı, kimimiz çağdaşlığı sembol kabul edip tekelimize almaya çalışıyoruz.

Unutmamalıyız ki, doruklara uçmak istiyorsak kanatlarımızın sağlam ve güçlü olması gerekir. Kanatların sağlamlığı sağlıklı çırpınış, güçlülüğü ise hız kazandırır.

İyi eğitilmiş birey, öğrenme ve araştırma isteği duyar, dilini etkinlikle konuşur, -okur-yazar-, işittiğini duyar, baktığını görür ve kendi yaşamına yol verir.

Uygarlık düzeyine erişebilmek için her bireyin milli kültürüne; beyindeki ışıktan, alnındaki terden bir şeyler tutması gerekir. Birey olarak vatanımıza, milletimize ve insanlığa bunu borçluyuz.

ÜLKÜ OĞUZ FELSEFE ÖĞRETMENİ

**Bir yıl sonrasını düşünürsen
eğer, tohum ek,
On yıl sonrası ise tasarladığın,
ağaç dik,
Ama yüz yıl sonrası için halkı
eğitmeye gayret et.
Bir kez ekersen bir kez ürün
alırsın,
Bir kez ağaç dikersen on kez
ürün alırsın,
Yüz kez olur bu ürün; eğitilirse
ulus.
Birisine bir balık verersen do-
yar bir kezinde,
Balık tutmayı öğret doysun her
kezinde.**

**KUAN TZU
ÇİN OZANI**

Hikaye

Geçti Artık

Küçüklüğümden beri dar yerlerden sıkılır ve buralardan adeta feryat ederek kaçardım. daha sonra bunun bir hastalık olduğunu anlamış, fakat bu illetten bir türlü kurtulamamıştım. Halbuki, o dar mekanlara, şimdi ister istemez girecektim. Beni sarıp sarmalamışlar ve uzunca bir tabuta yerleştirmişlerdi. Çevremde dolaşanların seslerini gayet iyi duyuyor ve gözlerim kapalı olmasına rağmen her nasılsa onları görüyordum.

"Genç yaşta öldü zavallı" diyorlardı. Halbuki yapacak ne çok işim vardı! Gerçekten de birçok işim yarım kalmıştı. Meselâ; oğluma iyi bir iş kurmamış araba ile renkli televizyonun taksitlerinin henüz bitirememiştim. Büyük bir firma kurup, dostlarımı o firmada toplamak da hayâl olmuştu. Önümüzdeki kış için de odun kömür alamamıştım.

Birden kulaklarımı çınlatan bir sesle irkildim. Sanki, mikrofonla söylenen bu ses, beynimin en ücra köşelerinde yankılanıyor ve "Geçti artık geçti" diyordu. İçimden; "keşke geçmemiş olsaydı..." diyordum. Nereden başıma gelmişti o kaza bilmem ki? Halbuki ne kadar da iyi araba kullanırdım.

Olup bitenleri hatırlamaya çalışırken, dostlarımın çevremi

Camide deyinince aklıma gelmişti; çok yakınımızda olmasına rağmen, nedense bir türlü elim değip gidememiştim. Ama elli yaşına gelince namaza başlayacak ve herkesin şikayet ettiği kötü alışkanlıklarımı terk edecektim. Ah! Şu kaza olmasaydı... İleride ne iyi bir insan olacaktım.

sardığını ve üzerimi örtmek için tabutun kapağını kaldırdıklarını farkettim. Avazım çıktığı kadar bağırarak ve çırpınarak istediğim halde ne kımıldayabiliyor, ne de bir ses çıkarabiliyordum. Biraz sonra da koyu bir karanlık içinde kalmış ve gözlerimi tabutun tahtaları arasından sızan ışığa çevirmiştim. Dehşet içinde; "Aman Allahım, dedim. Ne olacak şimdi hâlim?" Hiç bir şey düşünemiyordum. Biraz sonra omuzlara kaldırılmış ve sallana sallana götürülmeye başlamıştım. Dışardaki seslerden yağmur yağdığı belli oluyor ve su damlacıklarının sesi, tabutumun gıcirtısına karışıyordu. Cenaze namazı için camiye gidiyor olmalıydık... Cami deyinince aklıma gelmişti; çok yakınımızda olmasına rağmen, nedense bir türlü elim değip gidememiştim. Ama elli yaşına gelince namaza baş-

layacak ve herkesin şikayet ettiği kötü alışkanlıklarımı terk edecektim. Ah! Şu kaza olmasaydı... İleride ne iyi bir insan olacaktım.

Daha önce duyduğum ses: "Geçti artık geçti" diye tekrarladı. Biraz sonra namazım kılınmış ve imam cemaate, nasıl bir insan olarak bilindiğimi sormuştu. Ben, cemaatin arasındaki sekiz-on kişinin bu soruya cevap vermediğini gayet iyi biliyordum. Evet, bu insanların haklarını yediğimi kabul ediyordum. Fakat şu kaza olmasaydı, onların gönlünü alacak ve yaptığım hataları telafi etmeyecek miydim?

Camideki işimiz bittikten sonra tekrar omuzlara kaldırılmıştım. Tabutumun eğik bir şekilde taşınmasından, mezarlığa giden yolu tırmandığımızı anlıyordum. Şiddetle yağın yağmurunu, çatlaklardan içeri girerek kefenimi yer yer ıslattığının da farkınadaydım. Buna rağmen dışarıda konuşulanlara kulak verdim; dostlarımın bir kısmı piyasadaki durgunluktan bahsediyor, bir kısmı ise geçen gece akşam televizyondaki tartışma programını devam ettiriyorlardı. Tabutumu taşıyan diğer biri ise, yanındakinin kulağına fısıldayarak "tam ölecek günü buldu rahmetli" diyordu. "Sırılsıklam olduk birader."

Duyduklarım herhalde yan-

İş olmalıydı. Yoksa bunlar, uykularımı onlar için feda ettiğim dostlarım değil miydi? Yolculuğum bir müddet sonra bitmiş ve tabutum yere indirilmişti. Kapak tekrar açıldı ve güçsüz vücudumu kucaklayan birkaç kol, beni dibinde su toplanmış olan bir çukura doğru indirdi. Boylu boyunca yattığım yerden etrafıma baktım: Aman Allahım, bu kabir değil miydi? O ana kadar buraya gireceğimi neden düşünememiştim? Sessiz feryatlarımı kimse duymuyor ve dostlarım, kalın tahtalarla üzerimi kapatmak için adeta birbirleriyle yarışlıyordu. Tekrar zifiri karanlıkta kalmış ve bütün zerrelerimle dua etmeye başlamıştım. "Ya Rabbî", diyordum, "bir fırsat daha yok mu? Senin istediğin gibi bir kul olayım..."

Daha önce duyduğum ses, aynı şeyleri tekrarlayarak "geçti artık, geçti" dedi. Vücudumu örten tahtaların üzerine kürekle atılan toprakların çıkardığı ses, gök gürültüsünü andırıyor ve bütün benliğimi sarıyordu.

Son bir gayretle yerimden fırlayarak, gözlerimi açtım. Odamdaki rahat yatağımdaya yatıyor, fakat korkunç bir kabus görüyordum. Bitişik dairedeki doktor arkadaşım baş ucumda duruyor ve "geçti artık, geçti" diye tekrarlıyordu. Yattığım yerden yavaşça doğruldum. Terden sınısıklam olmuş ve sanki yirmi kilo birden vermiştim. Dışarda, sağnak halinde yağmur yağıyor ve gök gürültüsünden bütün ev sarsılıyordu.

Çevremdekilerin şaşkın bakışları arasında kendimi toparlamaya çalışırken, "Ya Rabbî, sana bütün zerrelerim adedince şükürler olsun", diyordum. İyi bir kul olmak için ya bir fırsat daha vermeseydin?

SERAP DEMİRCİ
YAB.D. 1/E 222

İnsan, Cenab-ı Hakk'ın antika bir san atıdır. *Bediuzzaman*

İnanmak istemeyeni hiçbir mantık inandıramaz. *Cenap Şehabeddin*

Çok konuşmak, insanın gözden düşmesi için en kısa ve en emin yoldur. *La Bruyère*

ATA'YI ANLAMAK VE SAHİP ÇIKMAK

Dünya tarihi milletlerin büyük küçük maceraları ile doludur. Bu milletler içeresinde milletimizin yaşadığı ve yaşattığı maceraları görmezden gelmek mümkün değildir.

Son büyük maceramız ve Dünya tarihinde adeta Dünyaya karşı okuduğumuz meydan ve bunun şanlı zaferler zincirinin en büyük kahramanlarından biri de şüphesiz Mustafa Kemal Atatürk'tür.

Birçok yönüyle ve başarısıyla unutamadığımız Atatürk'ün en önemli özelliği milletine verdiği değerdir. Bunun bir sonucu olarak da hiç bir zaman "ben" düşüncesine hareket etmemiş, daima "millet" fikriyle hareket etmiştir.

Birlik fikrini sonuna kadar savunan ve bunun nasıl sağlanacağını da ömründe gösteren ulu önder, şu günlerde yıl dönümünü yaşadığımız bir on kasımda aramızdan ayrılmıştı.

Onun ölümü, yok olduğunu değil, Türk milleti için ne denli önemli olduğunu bir kez daha gösterdi.

Onu anlamak, bilmek sadece on kasımlarda hatırlamak, hayatını bilmek değil, onu yaşamakla olur. Hayatını ortaya koyduğu ve biz Türk gençliğine emanet ettiği her şeyi ama her şeyi korumak ve gösterdiği hedeflere götürmekle olur.

Vatan kavramını, millet bilincini, demokrasi ve cumhuriyet rejimi olgusunu iyice anlamalı ve sahip çıkmalıyız. Zira zaman ve tarih bizlere her zaman bir Atatürk verecek kadar cömert olmayabilir.

Bu sebeptendir ki bizler; ülkemizi, milletimizi ve devletimizi kendi bütünlüğümüz içinde seviyor ve sahip çıkıyoruz.

PELİN AYHAN
YAB.D. 2/B 284

Kemal Paşa'ya

Yüzünü görmek istedim
Selânik'te
Bir şey sormadan
Kuyumcularla kebabçılara.

Deniz kıyısına gittim.
Sesin duyuluyordu
Liman boyunca
Bütün deniz kabuklarında.

Bir vapurda
Dalgalanıyordu
Adının hayali.

Ne güzel şey
"Türk dostuyum" demek.

Samsun'a çıkacağız
Yarın sabah.

Ord.Prof.Dr. ANNA MASALA
İTALYA

Atatürkiye

*Bu memleket Türkiye'dir,
Türkiye'ye Türk iyledir
Türk oğlu Türk'üm diyene
Bu yurt Atatürkiye'dir.*

*Davulu duy, kopuza bak,
Oğuz oğlu Oğuz'a bak,
Yüce Türk'ün bayrağında
Beliren Ay-Yıldız'a bak.*

*Türk, Türk ile başbaşadır,
Türk olanı Türk yaşadır,
Türk dünyasının güneşi
Mustafa Kemal Paşa'dır.*

REFİK ZEKA HANDAN
AZARBEYCAN

Cumhuriyet Dönemindeki Başarılarımız

Cumhuriyetten önce yurdumuzda, sanat hayatı çok sönüktü. Gittikçe endüstrileşen Avrupa karşısında Türk sanatı, hemen hiçbir ihtiyacı karşılamıyordu. Zeki ve yetenekli Türk çocukları da teknik alanlarda çalışmak istiyorlardı.

Yeterli ve güçlü bir endüstrinin kurulması ve geliştirilmesi gerekiyordu. Bunun için Cumhuriyet yönetimi sanata, tekniğe büyük önem verdi. Endüstri çalışmalarını geliştirilmek için özel bir kanun çıkarıldı. Sanayicilere yardım amacıyla Sana-yii Bankası kuruldu. Her dereceli sanat okullarının sayısı artırıldı.

Devlet, çok para yatırımı isteyen fabrikaları kurmak işini üzerine aldı. Şeker, dokuma, çimento ve demir-çelik fabrikalarını işletmeye açtı. Bir yandan da çalışkan sanayicilere yardım etti. Böylece kısa zamanda fabrikaların, iş yerlerinin ve atölyelerin sayısı arttı. Bugünkü Türk endüstrisi hemen cumhuriyetten sonra başlayan bu hızlı çalışmaların verimidir. Atatürk sadece tarımla uğraşan bir milletin kalkınamayacağına inanıyordu. O, yurdumuzun fabrikalarla ve iş yerleri ile dolmasını istiyordu. Bir memleketin ekonomi bakımından kalkınmasında ticaret hayatının önemi de büyüktür.

Cumhuriyetten önce yurdumuzun ticaret hayatı durgundu. Ticaret merkezlerinin sayısı da azdı. Cumhuriyetten sonra iç ve dış ticaretin gelişmesine çok önem verildi. İç ticareti canlandırma amacıyla yeni karayolları, demiryolları, limanlar yapıldı.

Türkler'e vaktiyle kendi deniz yollarında bile gemi işletmek hakkı tanınmamıştı. Lozan Anlaşmasıyla Kapitülasyonlara son verildi. Böylece kendi liman ve iskelelerimiz arasında gemi işletme hakkı elde ettik.

Tarım, sanat, ticaret alanlarındaki başarılarımız sayesinde toplum hayatımızda olumlu gelişmeler görüldü.

Böylece Atatürk'ün özlediği çağdaş Türkiye'nin sağlam temelleri atılmış oldu.

GÜLÇİN KARTAL
5/G 8730

Türkiye'de Cumhuriyet

Cumhuriyet, Kurtuluş Savaşı'nın zaferle sonuçlanmasından sonra 29 Ekim 1923'te ilan edildi. Ve Türk Anayasasına girdi. Osmanlı İmparatorluğu'nun devam ettiği süre içinde monarşik ve teokratik esaslara göre yönetilen Türkiye, Kurtuluş Savaşı sonunda gerçekleştirilen siyasi yapı değişiklikleri arasında cumhuriyet rejimine de kavuşturuldu. Kurtuluş Savaşı sırasında Ankara'da kurulan hükûmet sistemi adı bakımından cumhuriyet olmamakla beraber fiilen bir cumhuriyettir. Gerçekten de halkın seçtiği bir meclis yani yasama organı ve denetiminde bulunan bir hükûmet vardı. Ayrıca hakimiyetin kayıtsız şartsız millete ait olduğu da ilan edilmişti. Bu bakımdan meclis başkanı dışında bir devlet başkanı bulunmakla birlikte fiili yönetim şekli cumhuriyetti. Devlete ait olan siyasi iktidarın kaynağının din ve ilahi niteliği kaldırılmış ve halka dayandırılmak suretiyle iktidarın kaynağı laik bir esasa bağlanmıştı. Kurtuluş Savaşı'ndan sonra İstanbul ve Ankara hükûmetleri arasındaki ayrılık sona erdirildi ve devletin idare şekli de kesinleşti. O zaman yürürlükte bulunan 1921 Anayasası'nda yapılan değişiklik ve cumhuriyet resmen ilan oldu. (29 Ekim 1923) Böylece o zamana kadar fiilen mevcut olan devlet şeklinin adı konmuş oluyordu. Saltanatın kaldırılmasıyla monarşik ve teokratik idarede tarihe karıştı. Fakat bir halife (Abdülmecit Efendi) ve ünvanı muhafaza edildi. Saltanat kaldırıldıktan sonra resmen devlet başkanlığı olmadığı için bir aralık halifenin fiilen devlet başkanlığı olmadığı ilan edildi. Cumhuriyetin ilanı ile halifenin devlet başkanını olamayacağı resmen açıklanmış oldu. Hilafetin kaldırılmasından sonra ise cumhuriyet tam anlamıyla gerçekleşti.

GÜLGÜN ÖZSOY
YAB.D. 1/A

Mustafa Kemal Paşa'ya Sesleniş

Bir millet var... Biz onun varlığı ile ulaştık
İlahî kanunun gizli gerçeklerine.
Bir bakışla yön verdi bizlere... Dağlar aştık.
Dünya güneşi olduk, bir kıvılcım yerine...
Aşk mı vefasız bize? Neden gönlümüz küllük?
Kusurlarımız mı çok? Küçüldükçe küçüldük...
Rüzgârlar Çölden esin bize yaraşır matem...
Meltemin nefesinde açan her gonca, elem.
"Ah" oldu kubbemizde nağmelenen ezanlar.
Bir inilti gibiyizlerde o borazanlar
Bir zamanlar ayları taşırdı atalarımız...
Şimdi avlanan biziz... Kırık pusatlarımız...
Koş Mustafa Kemal koş, atın çatlayana dek...
Bizi tedbir mat etti... Sana tedbir ne gerek...

MUHAMMED İKBAL
PAKİSTAN

Cumhuriyet

Cumhuriyetin yeni bir yıl dönümünü daha kutluyoruz. Halkın halk tarafından halk için yönetilmesi demek olan demokrasi en faydalı ve olumlu meyvesini cumhuriyetle verir. Bu gerçeği vatanımızın geleceği için en sağlam temel sayan Atatürk, Kurtuluş Savaşı'na başlarken bu ışıklı kaynaktan güç aldı. Türk Milleti tarihinin ilk çağlarından beri demokrasi ilke ve alışkanlıklarına bağlı devlet yönetiminde erkeğe ve kadına eşit hak ve görevler taniyan büyük bir ulus olarak ün yapmıştır. İlerlemede, en köklü dayanışma demokrasi içinde kalkınma olduğuna inanıyoruz. İnsan hak ve hürriyetlerini en olumlu şekilde değerlendiren, ekonomik, kültürel ve sosyal gelişme imkanlarını en faydalı yaşayış düzenine yönelten cumhuriyet dönemine bugün kavuştuk. Cumhuriyetle doğan, cumhuriyet çocukları bugün olgunluk yaşındadır. Filiz fidan, fidan köklü bir ağaç olmuştur artık. Bilgisizliğin yağmurları bu ağacı etkileyemez. Cumhuriyetle kazandığımız insanca yaşama ülküsüne bağlıyız. Cumhuriyetle gerçekleştirdiğimiz Atatür devrimlerini korumada, yaşatmada kararlıyız ve güçlüyüz. Cumhuriyet Bayramı'nda her Türk kendine en gerçek kılavuz olarak bilgiyi, tekniği seçmeli, en güçlü dayanak olarak da imanı ve cesareti almanın mutluluğu içinde olmalıdır. Bu büyük bayramı Türk milleti için yeni bir güç kaynağı olarak selamlıyoruz.

SEMRA ÖZTÜRK
4/B 131

Sokak Çocukları

Bu soruyu, hep sorarız, kendimize, bir birimize, sokaktaki insana, masa başındaki memura, yönetenlere, yönetilenlere... Ki-me sorarsak soralım, cevap hiçbir zaman, tatminkar değildir. Hep beynimizi kurcalayan bu cevaplar, aslında bildiğimiz, gizlediğimiz ve kabul edemediğimiz cevaplardır. Şimdi, sorun bu soruyu, önce kendinizden başlayın: "Biz her yönde gelişmiş bir milletmiyiz? Yoksa..." Haydi, söyleyin beyninizdeki bütün cevapları, en doğru doğrularınızı. Yalansız, riyasız, gerçekçi olsun. Cevaplarınızı duyar gibiyim, ama neye yarar, her zamanki gibi yine kendimizi kandırıyoruz...

"Cevap vermeye gerek yok, her şey ortada diyenler," evet siz haklısınız. Ama, en haksız kişiler de sizlersiniz. Neden mi? Her şeyi ortaya böyle acımasızca, gaddarca, düşüncesizce koyan da sizler değil misiniz?

"Biz, sosyal, kültürel, ekonomik yönden, gelişmemişiz" diyenler; işte gerçek bu! Ama, sizin gibi düşünenlerin ve bu konuda çabalayanların, yeterli olmadığı, su götürmez bir gerçektir.

Soruyorum size, hepinize: Toplumda, bu kadar bencil yöneticiler varken; elindeki işinin değerini bilenlerin, görevlerinin bilincinde ve sorumluluğunda olan kimselerin sayısı bu derece azken; hâlâ, özellikle kız çocuklarını okula göndermeyen analar-babalarla bir arada iken; komşusu aç yatarken, kendisi tok yatanları görürken; yüzlerce, binlerce

İşsiz, güçsüz ortada kalan babalarıyla, evlere temzliğe giden anneleriyle, tek tük alabildikleri, ikinci el eşyalarla donattıkları ve günün birinde acımasız kepeçelerin altında, can verecek olan gecekondu-rında, yaşama savaşı veren çocukları hiç düşündünüz mü?

vatandaş, işsiz güçsüz gezerken; hayat pahalılığına yenilip, geçim derdi ile boğuşanlar varken, sevginin, saygının, yardım severliğin, iyiliğin, doğruluğun yerini; riyakarlık, düşüncesizlik, umursamazlık, rezillik; alışmışken biz, nasıl gelişmiş millet olabiliriz? Ve daha onlarcasını saymadığımız bütün bu olumsuzluklarla iç içeyken, nasıl gözlerimizi yumar, kulaklarımızı tıkır ve nasıl kendimizi kandırabiliriz? Bu mümkün mü?

Biz büyüklerin böylesine kuyusunu kazdığı bir ortamda, yetiştiren çocukları düşündünüz mü hiç? Elebette düşündünüz. Ama eksik düşündünüz. Her zamanki gibi, önce ve sadece düşündüğünüz çocuk, hep kendi çocuğunuz oldu. Üzerine titredığınız, bir dediğini iki etmediğiniz, en güzel kıyafetlerle özeyip bezediğiniz, sevmeye, öpmeye dahi kıyamadığınız, bütün imkânlarınızı önü-

ne serdiğiniz çocuklarınızı...

Ya diğer çocuklar, onları hiç düşündünüz mü?

İşsiz, güçsüz ortada kalan babalarıyla, evlere temzliğe giden anneleriyle, tek tük alabildikleri, ikinci el eşyalarla donattıkları ve günün birinde acımasız kepeçelerin altında, can verecek olan gecekondu-rında, yaşama savaşı veren çocukları hiç düşündünüz mü?

O, çaresiz ve kimsesiz hayatları; masum ve kirli yüzleriyle dağınık, karışık, rengi belirsiz, bakımsız saçlarıyla; yırtık pırtık, bir beden büyük ya da küçük, soluk, yamalı giysilerle; toprakla kardeş olmaktan nasırlanmış kapkara ayaklarıyla; permeperişan sokaklarda dolaşan, marketlerin, pastanelerin, fırınların kapısını tutan çaresiz, minicik bedenleri görmeyeniniz, duymayanınız, algılamayanınız var mı?

Ağzımızı açtığımız zaman, mangalda kül bırakmayız. Bu çaresiz çocukların sıfatları hep "Geleceğin Türkiye'si", "Geleceğin Teminatı"dır. Onlar ilerde, Cumhurbaşkanı olacaklar, başbakan olacaklar, bakan olacaklar, anne-baba olacaklar, gelecekteki toplumun saygın üyeleri olacaklar, birer doktor, öğretmen, mühendis... Belki de...

Olacaklar olmasına da, nasıl?... O nâçar, kimsesiz, perişen halleri, sizde bu güveni, bu umudu alevlendiriyor mu? Hayır!...

Onların da minicik beyinlerinde, çok büyük ve pahalı olmasa

da, hedefleri, düşünceleri, tasarıları var. O; yalnızlıktan, çaresizlikten yorulmuş, körpecek yüreklerinde, sevgilerin en yücüsü, temizliklerin en berracı, saflıkların en saflığı var. Ve karşınıza geçtiklerinde artık kendiliğinden açılan avuçlarına, cebinizdeki bozuklukları vermek çok mu zor? Bu kadar cimri, bu kadar insafsız olabilir mi insan? Onların amacı sizi soyup soğana çevirmek değil, yolunuzdan, işinizden alıkoymak hiç değil, sadece karınlarını doyuracakları bir ekmeğin peşindedir...

En çok gezen, en çok konuşan, en çok yorulan ve yine en çok çaresiz kalan yine onlar. "Sokak çocukları" bizim çocuklarımız...

Onların mesaisi, sabahın erken saatlerinden, gece yarısına kadar sürer, gider... Ertesi gün kaldıkları yerden devam... Ertesi gün, ertesi gün... Yorulurlar, açlıkları da cabası. Uykuları gelir... Banklar, parklar, köşe başları, kaldırım taşları; yatakları, minicik yorgun elleri; yumuşacık yastıkları, gök yüzü; yorganları olur.

Kim bilir, ne süsler rüyalarını, hangi yiyecekler, hangi giyecekler, kimlerin sevgileri, kimlerin şefkatli kucakları, kimlerin...

Ya, önlerine gönüllü gönülsüz atılan, bozuk para şingirtisi uyanırır, tatlı düşlerinden, ya heybetli bir arabanın kornası ya da kendinden rahatsız olan dükkan sahipleri, ya da...

Ders kaygıları yoktur sokak çocuklarının, o okula gidecek imkanları yoktur da ondan. Rengarenk kalemleri, boyları, sevimli önlükleri, gıcır gıcır kitapları, defterleri, saçlarını süsleyen beyaz kurdeleri yoktur. Okulu sadece, kışın arka bahçesindeki, küllerin içinden, yanmamış kömürleri ararken görürler; bir de kendile-

ers kaygıları yoktur

sokak çocuklarının, o okula gidecek imkanları yoktur da ondan. Rengarenk kalemleri, boyları, sevimli önlükleri, gıcır gıcır kitapları, defterleri, saçlarını süsleyen beyaz kurdeleri yoktur. Okulu sadece, kışın arka bahçesindeki, küllerin içinden, yanmamış kömürleri ararken görürler; bir de kendilerine alaycı gülücükler saçan okulları gördüklerinde, anırlar bu dünyanın ağlatan ve sahte olduğunu...

rine alaycı gülücükler saçan okulları gördüklerinde, anırlar bu dünyanın ağlatan ve sahte olduğunu...

Onlar çocuk da olsalar, akılları her şeye ermesede; hayatı bir çoğumuzdan, daha iyi tanıyor, insanları daha başka değerlendiriyorlar. Ama; çaresizlik, yokluk, hergün bir önceki günden, daha ağır çöküyor omuzlarına, ellerini, dillerini, yüreklerini sermaye etmişler bir kere. Bunun sonucu şudur ki; onlar geleceğin potansiyel suçluları ve islah evlerinin davetsiz misafirleri. Evet; büyükler, anneler, babalar, bütün kurallar, bütün kanunlar, anayasalar... Duyun bunları, duyun görün, anlayın ve düşünün. Sokaktaki, bu minicik bedenlerin sonunu görün...

Onlar son çareyi, ailelerine ya da çevrelerindeki insanlara karşı kötü olmakta bulabilirler. Çünkü, hayat onlara acıymıyor. İleride onlar da hayata, insanlara, kendilerine acımayacaklar!...

Yapılacak işlerin, yardımların bu günden yapılması, alınacak tedbirlerin geç kalmaması gerekiyor. Belki bugün sosyal-kültürel-ekonomik yönden gelişemedik ya da az geliştik, ama; bunun ağır faturasını, körpe bedenler kaldıramaz. İcraatlar sözde kalmamasın artık!

Ne olur? Onları gördüğünüzde, dönmeyin yüzünüzü; değiştirmeyin yolunuzu; minik ve kirli avuçları, boş çevirmeyin; sevgi dolu, sıcacık bakışları gözlerinde; masumca gülücükleri yüzlerinde dondurmayın. Şefkatle, sevgiyle yaklaşın, sessiz, yalnız yürekçiklerine. Elinizden geldiğince yardım edin ne olur, destekleyin bu mücadeleyi.

Geleceğin temiz toplumuna saygın ve düzenli aile temeline, sağlıklı kişilere, kişilikli ana-babalara, sizin de katkınız olsun.

Uzatin şefkatli, yardımsever elerinizi, uzatin;

Sevgiyle, kadeşlikle verin kalbinizi, verin;

Yeter ki; karşılığında minik dudaklardan dökülen, bütün duaların, bütün sevgilerin, sizin olacağını bilin...

Bütün dünyaların da, onların, "SOKAK ÇOCUKLARI"nın olacağını...

Duyarlı ve sevgiyle kalın...

MESUDE DURSUN

YAB.D.2/B 57

İhtiyaç insana herşeyi öğretir. Mor Jokai

İhtiyaç kanun tanımaz. Publilius Syrus

*Meride bırakıp güneşleri
Pür heyecan
Meceye koşarlardı...*

*Meceyin karanlığında
Arunup insanlardan
Kendimiz olanlardık...*

*Yıldızları biz gibi
Yorgun zannedip
Saçlarımıza takarlardı...*

*Meceyin eteklerinde
Sahipsiz perwaneler gibi
Müneşe solarlardı...*

S.AYDIN

Sanki Ölüm

Bir uçurum kenarındayım
Rüzgâr şeytanım, toprak ölümüm
Ölmeyi bilmiyorum ama
Öğretmediler ki...
Ağladım... Güldüm
Ama hiç ölmedim ki
Nerden bileyim
Nasıl ölünür, nasıl bilmem ki.
Hem ölmek istemiyorum
Öldürmek isteseler de
Ağlamak da istememiştim, kırılmak da...

Ne çıkar ölsem
Ne olur sanki
Biraz toprak, bir tutam karanlık
Alışırım çok geçmeden
Yalnızlık mı?
Ona alışalı çok oldu zaten
Ölümü bilmek istiyorum
Ölmek değil...

ÖZGE YILDIZ AKDOĞAN
5/A 6944

Çiçek Çiçek Hasret

-Şimdi uzaklarda olan Pınar'a-

Pınarı idin bir sonsuz kaynağın
Irmak ırmak gönlümüze dolan.
Neylersin, ölüm değil,
Ayırdı bizi uzun yollar.
Rahat ol sen şimdi;
Çekeriz biz yokluğunun,
İçimizde özlemimi,
Çiçek çiçek açan hasretinin.
Elverir ki unutmasın bizi,
Küçük gönlünde sevgilerin.

s.a.

Güzel Annem

Bir kuş gibi gittin,
Terk ettin beni.
Zalim ellere bıraktın beni
Unutmak mümkün mü,
Güzel annem seni!
Özledim sesini,
Sıcak ellerini
Duy artık sitemli sözlerimi
Allah'tan dilerim hemen dönmeni.

MUKADDES ERDOĞAN
5/G 7805

Tarihten bir portre

İBN-İ FAZİL

1200 SENE ÖNCE İLK KAĞIT FABRİKASINI KURAN VEZİR

İbn-i Fâzıl Abbasiler zamanında yaşadı. Ünlü vezirler yetiştiren Bermekiler soyundandır. Asıl adı Yahya'dır. Yahya bin Fâzıl veya sadece el-Fâzî diye de anılır. Babasını adı Halid'tir.

Musul valiliği sırasında kendini gösterdi. Halife Mehdi, onu Bağdat'a çağırdı. Oğlunun yetiştirilmesi görevini verdi. İbn-i Fâzıl, Harun halife olunca vezirliğe getirildi. Kendisine geniş yetkiler verildi. On yedi yıl vezirlik yaptı.

İbn-i Fâzıl'ın en büyük hizmeti ilk kağıt fabrikasını Bağdat'ta 794'te kurmuş olmasıdır. Kağıt fabrikasının kuruluşu sadece İslam dünyasında değil tüm dünyada büyük bir çığır açtı.

İbn-i Fâzıl'ın bu başarısı daha sonraki senelerde Şam'da ve Trablusgarp'ta kağıt fabrikalarının açılmasını sağladı. Avrupa ancak birkaç asır sonra bu gelişmeden faydalandı.

İlim tarihi araştırmacı Will Durant da, "Medeniyet Tarihi" adlı eserinde; "Kağıt imalat metodu müslümanlar tarafından Sicilya ve İspanya'ya sokuldu. Oradan Fransa ve İtalya'ya geçti. Kağıdı 807 tarihinde Mekke, 800 tarihten Mısır, 950'de İspanya, 1100'de Bizans, 1228'de Almanya ve 1309'da da İngiltere'de görüyoruz" demektedir.

Kağıdın imali, ilmin yayılmasını kolaylaştırdı. Bol bol kitaplar yazıldı. O yıllarda Bağdat'ta yüzü aşkın kitapçı dükkanı vardı.

739'da doğan İbn-i Fâzıl 805'te vefat etti.

HARUN AYDIN
YAB.D. 2/B 48

Davetlerin en kötüsü, zenginlerin çağrıldığı, fakirlerin çağrılmadığı düğün yemeğidir.

Hadis-i Şerif

Haksızlık önünde eğilmeyiniz. Çünkü hakkınızla birlikte şerefınızı de kaybedersiniz.

Hz. Ali

Hiç çoban koyunu güder mi dağda, Olmasa gözleri süt, yoğurt, yağda.

Seyrani

Okumak ve İnsan

Bir düşünür: "Çeyrek saatlik bir okumanın gide-remediği bir derdim olmamıştır" der. Gerçekten de okumak insana yalnızlığını unutturur, onu gerçek bir dünyadan hayallerin dünyasına sürükler. Acaba bunun sebebi nedir? Nasıl oluyor da okumak bizi bu kadar etkiliyor, okurken tatlı tatlı kendimizden geçip kendimizi ve çevremizi unutuyoruz? Bunu sebebi, okumadan aldığımız zevktir.

Okurken aldığımız zevki, tıpkı oyunlardan alınan zevke benzetebiliriz. Nasıl voleybol veya başka bir şey oynarken, bir insan oyunun etkisiyle zamanın nasıl geçtiğinin farkına varmazsa, sevdiği bir kitabı okuyan okuyucu da zamanın nasıl geçtiğini unutturur. Ne var ki, kitaptan alınan zevk içe dönüktür, etkisi gelip geçici değildir, insanı yüceltir, ama oyunlardan alınan zevk kısa sürelidir ve gelip geçicidir.

Okuma zevki, insanda küçük yaştan itibaren doğar. Kendi çocukluğumu düşünüyorum. Kitaplarım içerisinde en çok sevdiğim okuma kitabımdı. İçindeki parçaları döne döne okurdum. Bu parçalar, beni daha büyük kitapları okumaya götürdü. Okul kitaplığındaki kitaplardan masallar, hikâyeler seçip okuyordum. Sonraları bu masal ve hikâye okuma merakım değişti. Bunların yerine romanlar okumaya başladım. Kitap okurken kafamda çeşitli sorular uyanıyor ve bu soruların cevabını yine kitaplarda buluyordum.

Demek ki okuma zevki zamanla değişiyor. Fakat okuma isteği daima içimizde kalıyor. Okumakla neler elde edilmez ki?

Okuyarak öğreniriz. Okuyarak bilgi dağarcığımızı geliştiririz. Okuyarak kültür seviyemizi arttırıp erdemli bir insan olmaya adım atarız.

Okumak kimi zaman dert ve kederleri, kimi zaman hüznüleri dağıtır, bizi içine çeker. Artık bulduğumuz ortam çok farklıdır. Kendimizi o kitabın bir kahramanı veya yazarı gibi görürüz. Her kitapta bizden bir şeyler vardır. Başka bir deyimle; biz okudukça kendimizi bulur, okudukça benliğimizi elde ederiz.

SİBEL ÇOBAN
YAB.D.1/A 120

KAYSERİ'DE KAYBOLAN KÜLTÜR DEĞERLERİMİZ

ınar Türk Medeniyet

H. VUSLAT PARLAK
6/A 6861

tarihinde kültürün işaretidir.

**Nerede bir çınar varsa,
yapılan araştırmalar orada
büyük bir uygarlığın
varlığını gösteriyor.**

**Edebiyatımızda kültür ve
medeniyetin temsilcisi çınar,
Anadolu hayatının sembolü
kavak veya söğüt olmuştur.**

Birçok medeniyetlere kültür merkezi olan Kayseri Orta Anadolu şehirlerimizden biridir. Kuruluşundan günümüze kadar önce ticaret, sonra sanayi şehri olmuştur. Bugün, kazılarla ortaya çıkan "Kultepe", araştırmalar sonunda açıklığa kavuşturulan "Yabunlu Pazarı" bunun örneklerindedir.

İlk Çağ, Roma, Bizans, Selçuklu, Beylikler ve Osmanlı dönemlerinden kalma birçok kültür ve medeniyet unsurlarını sinesinde barındırır. Ne yazık ki, günümüzde geçmiş yönetimler şehir nâzım plânında modernleşme uğruna birçok tarihî ve kültürel kıymete haiz eserler bir hiç uğruna yok edilmiştir. Albert Gabriyel'in Kayseri ile ilgili eserine bakıldığında bu durum görülecektir.

Aşağı-yukarı beş bin metreye yakın tarihî dış kale surlarından bugün beş yüz metre bulmak oldukça zordur. Hatta zaman zaman yapılan yeni restorasyonlardan bile gün gelmiş budanmıştır. San'at ve mimarî bakımından oldukça enteresan meşit, namazgâh, türbe, tekke, zaviye, kümbet, mekteb, medrese gibi dinî ve sosyal mimarimizden çok azı kalmıştır. Sivil mimarîden sadece Güpgüpoğlu konağı ile Millî Mücadele yıllarında Sivas tarafından geien Heyet-i Temsiliyye başkan ve üyelerini misafir eden İmamzâde'nin Konağı'ndan başka bir eser bırakılmamıştır. Hele askerî mimarimizin örneklerinden hiçbir şey kalmamıştır. Hepsinin kökünü kazımışlardır. Bu nasıl tarih ve kültür sevgibi, pes

doğrusu.

Sadece eski askerî hastane ve garnizon komutanlığının giriş kapısı, sade fakat kübik mimarimizin zarif eseri olan "portal" de kaderine terk edilmiştir. Çok sürmez, bu gidişle onu da yok ederler. Bu tavra da gönlümüz razı değildir. Yeri gelmişken hemen belirteyim, vilâyetimizin veya yerel yönetimimizin yetkili amirlerinden bu eserin koruma altına alınması arzumuzdur. Bu ve buna benzer kültür eserlerimizin yaşatılmasında emeği geçen büyüklerimizi kadirşinas milletimiz tarih boyunca gönlünden hiç silmemiştir ve silmeyecektir. Hele adı geçen abide kapının sağ ve sol taraflarındaki çınarlar bir medeniyetin nasıl yok edildiğinin canlı örneğidir. Bir çınar kolay kolay yetişmiyor. Onun çevreyi süslemesi, estetik değer katması uzun yıllar alıyor.

Çınar Türk Medeniyet tarihinde kültürün işaretidir. Nerede bir çınar varsa, yapılan araştırmalar orada büyük bir uygarlığın varlığını gösteriyor. Edebiyatımızda kültür ve me-

deniyetin temsilcisi çınar, Anadolu hayatının sembolü kavak veya söğüt olmuştur.

Her zaman ve her yerde, dinî ve millî günlerimizde, kökü mazide kalan bir büyük medeniyetin çocukları olduğumuzu övünerek söyleriz. Bu iddialarımızda ne derece samimi olduğumuzu yaptığımız işler göstermektedir. İşte bunlardan biri:

Eski askerî hastane ve garnizon komutanlığının arsasının bir kısmına vilâyet, bir bölümüne de Devlet Güvenlik Mahkemesi yapılmaktadır. Yapılan binalara hiçbir itirazımız yoktur. Hatta saygı ile karşılıyoruz. Zira devletimizin bir kurumunun kurulması oldukça sevindiricidir. Bizim acı duyduğumuz nokta, geçmiş bize hatırlatan iki eserin bu binalar yanında diskalifiye edilmesidir. Bu eserler "Duyun-ı Umumiye-i Askeriye" (Askerî Umum Borçlar) merkezinin anıt kapısı ile sağ ve sol tarafındaki tarihî çınarlardır. Kapının sağ tarafındaki çınar, 1960'ta bir hiç uğruna kesilmiş, ortadan kaldırılmıştır. Sol taraftaki eşsiz ve sahipsiz çınar da yeni yapılan Devlet Güvenlik Mahkemesi garajı nedeniyle yok edilmeye bırakılmıştır. Şöyle ki: Garaj anıt kapının zemininden bir metre yukarıya çıkarılmasıyla bu tarihi değer fonksiyonunu bitirmiştir.

Adı geçen garajın duvarı tahminen iki metreye yakın bir yerden başlatılmıştır. Halbuki yedi-sekiz metre ileride boş bir zemin bırakılmışken neden anıt ağacın yanına

garaj duvarı yaklaştırılmıştır, anlamak oldukça zordur.

Devletimizin yargı kuruluşu olan "Devlet Güvenlik Mahkemesi" binası her nedense "anıt kapıya" kırgın gibi arkasını dönmüştür. Tarihî günlerde yaptığımız konuşmalar hep geçmişe dönük övgü doludur. Ama burada apaçık görüyoruz ki, iki ayrı medeniyetin unsuru birbirine buruk gönüller gibi sırt sırta dönmüştür. Bu gerçekten böyle midir, yoksa böyle istendiği için mi yapılmıştır, çözemedim.

Her geçen gün biraz daha ölüme yaklaşan bu tarihi "anıt ağaç"ın şiddetli bir rüzgârdan yıkılmasından korkulduğu için madenî destek verilmiştir. Estetik ve görünüm olarak da oldukça göze hoş gelmeyen bu sun'î vasitanın daha değişik boyutlarda ele alınması mimarî açıdan elzemdi. Bu da yetmiyormuş gibi Haziran 1996 tarihinde o koca gövdenin büyük dallarından bir kaç kesilerek yaşama hızı kısaltılmıştır.

Madem ki çınardan açtık, Kayseri Kültür tarihinde bunlardan başka iki çınarımız daha katledilmiştir. Bunlardan biri Sivas Kapısı önündeki, diğeri de Hunat Camii ile hamam arasındaki mekândaydı. Bu tarihî iki çınarımız da sudan sebeplerle yok edilmiştir.

Araştırmacı büyüklerimizin anlattıklarına göre, camihama arasındaki çınar, sonbaharda yapraklarını dökmesiyle kuşların cami girişini kirletiyor diye, diğeri ise yeni açılan yol güzergâhının içinde kalması gerekçe gösterilmiştir.

Sivas kapısındaki çınar, rivayete göre Anadolu Beylikler döneminden Kayseri'nin fethedilmesi sırasında ordunun gözcüleri bu ağacın üzerine çıkarak şehrin zayıf olan yönünü tesbit etmiştir. Adı geçen çınarın mazisi bu kadar gerilerdedir. Hatta adı geçen çınarın Kayseri Vakıflar Bölge Müdürlüğü kayıtlarına geçirildiği rivayet olunur.

Çınar kesilip üzerine kaynar asfalt döküldükten bir buçuk ay sonra filizler asfaltı delip çıkmıştır. Bu durumu önleyemeyen mazide kalmış yönetim köke benzin dökerek yakmış ve yeniden asfaltlamıştır.

Milletler tarihî miraslarıyla övünür ve yaşarlar. Bize cennetler kadar güzel olan bu vatani kanları ve canları pahasına bırakan atalarımızın kemiklerini sızlatmayalım. Onlara lââyık torunlar olalım. Bizler de geleceğimize ecdâdın bıraktığı kültür mirasına bir halka da biz geçirelim.

Yazımı burada noktalarken ilgili amirlerimize açık ve samimi bir duygu ile yeniden seslenmek istiyorum. Tarihî değerleri tüketilen, âlimler şehri olan Kayseri'mizde adı geçen "çınar" ve "anıt kapı"ya lütfen sahip çıkalım.

Mezunların Kaleminden ...

ÖĞRETMENİM

Kardan beyaz bir mermerim,
Beni işle öğretmenim,
Ne bilgi versen emerim,
Beni işle öğretmenim.

Babam kördür huzmesi yok,
Annem cahil, yazması yok,
Ablam mesgul, gezmesi çok
Beni işle öğretmenim.

Isıgımsın oldum kani,
Oyan olam, işle beni,
Sen var iken olmam canı,
Beni işle öğretmenim.

Tertemiz sana sığındım,
Bilgilenmektir ilk andım,
Ben bülbülüm, güle kondum,
Beni işle öğretmenim.

Okumayı öğret bana,
Ömrümce minnetim sana,
Bilgi içir kana kana,
Beni işle öğretmenim.

Öğret bana sağı-solu,
Nefesim ol bilgi yeli,
Okul yolu cennet yolu,
Beni işle öğretmenim.

Her bilgin bir mihenk tasım,
Karsı gelmem körpe yasım,
Eserindir rüyam düşüm,
Beni işle öğretmenim.

Öğretmen ata yarısı,
Bilgisi altın sarısı,
Toplumun Eren sürüsü,
Beni işle öğretmenim.

Hor baksan cahil kalınım,
Isıgınla yol bulurum,
Ver bana kadrin bilirim,
Beni işle öğretmenim.

Bilgim hamur, mayam sensin,
Yasantımla rüyam sensin,
Doğru yola koyan sensin,
Beni işle öğretmenim.

Öğrenci melek yavrusu,
Olmaz yanlış doğrusu,
Öğretmenin bas ağrısı,
Beni işle öğretmenim.

Bombos iken geldim sana,
Hazırlandım yarınım,
Tüm minnetler azdır sana,
Beni işle öğretmenim.

Kendini edersin heder,
Öğretmensen budur kader,
Unutulmaz kabre kadar,
Beni işle öğretmenim.

Av. ABDULLAH SÖYLEMEZ

Ne, Ne Var, Ne Oluyor?

Gece yatağımda sessiz bir burukluk
Ne, ne var, ne oluyor?
Göz yaşları akıyor, düşünceler dağınık
Bir yanda Azrail'i, bir yanda uykuyu
Bir yandan insanları, bir yandan Allah'ı
Düşünüyorum, düşünüyorum ve dalıyorum.
Ağlıyorum sessiz bir burukluk
Ne, ne var, ne oluyor?
İnsanlar mı böyle ben mi?
Hayat mı böyle ölüm mü?
O giriyor düşünceme hayallerimle
Duygulanıyor, düşünüyorum ve ağlıyorum
Gene bir burukluk, gene bir acı
Bekliyorum beni, yanımda yakınım dalar
Hepsi üşüşmüşler, hepsi
Baygınlık hissediyorum, ya acılar
Korkuttu gözümü ya da uyuyorum
Ya da Allah'a, evet ona, ona
Yaklaşıyorum.
Ne, ne var, ne oluyor?

CENNET TÜRK
HAZ.B. 342

Hâlâ Çevreciyiz Diyoruz!!!

Tabiat ve çevre ne kadar güzel kelimeler. Bunları duyduğumuz, gördüğümüz, yaşadığımız ve hissettiğimiz zaman kendimizi mutlu sayarız. Fakat bu çevreyi ve tabiatı kirleten, dengesini bozan biz değil miyiz? Bunu çeşitli nedenlerden dolayı yapıyoruz. Ekonomiye katkısı bulunsun diye kurulan bir fabrika tesisinin çevresini en güzel çiçeklerle ve yemyeşil çimlerle güzelleştiriyoruz. Fakat atıklarını arıtma tesisi kurmadan derelere, nehirlere, denizlere bırakıyoruz. Zehirli gazlarını filtre kullanmadan atmosfere gönderiyoruz. Güzelim sahillerimizi, turizme katkıda bulunalım diye gösterişli beton yığınları haline dönüştürüyoruz. Evlerimizi rengarenk çiçeklerle donatıp sokağa tükürüyor ve çöpümüzü yere atıyoruz.

Bütün bunları yaptığımız halde, hâlâ çevreciyiz diyoruz.

İnşallah bunların faturası ağır olmaz!!!

BUKET KİP
YAB.D. 1/B 98

Hasret

Hasret diye bir duygu vardır ya, hani sevdiğiniz kiyişi göremediğinizde, ondan uzak olduğunuzda, kalbinize bir şeyler batar gibi olur ya, ya da içiniz sıkılır daralır ya, işte o bütün dertlerin en kötüsüdür. İki insanı bir birinden ayırmak bir aileyi dağıtmak, tesiri en çabuk ve de kalıcı işkencedir. Yavruyu anadan, sevgiliyi âşıktan, arkadaşı arkadaştan koparmak insanların hayatlarında yeri doldurulmayacak boşluklar açmaktır. Bir insanın vatanından uzak düşmesi acıların içinde etkisi en fazla olanıdır. İnsan sevdiklerini, bir yere yolcu ederken onlarla birlikte içinden bir şeylerin kopup gittiğini hissediyor. Sonra bir gün sevdiği çıkageldiğinde, sıcak sımşık sarılış, unutturur her şeyi. Yağmur bulutları kalkar artık güneş açmıştır.

BUKET KİP
YAB.D. 1/B 98

Bir Ses

*Çöker mi? Hiç Batı'nın vicdanı
Barbarlıklar almış başını giderken
Kükrememeli mi?
Haksızlık karşısında bir yürek!*

*Münes balçıkla sıvanmaz, hani ya?
Hani ya! Haktayız, güçlü müyüz?
Bedenimiz var! Hani ya haykıran
ruhumuz?*

*Şimdi yerdeyiz, hani ya, hani ya ar-
sumuz?*

HARUN AYDIN
YAB.D. 2/B 48

İnsan Yetiştirmek

En önemli yatırım, "insan"a yapılan yatırımdır. İnsanı iyi eğitip yetiştirirseniz, hem verdiğiniz fazlasıyla geri alırsınız; hem de bütün meselelerin çözüm yolunu açmış olursunuz. Ama insanı unutursanız, nimetleri bile dert haline dönüştürmüş olursunuz. En değerli zenginlik insan zenginliğidir.

Bu durum ailevî açıdan da böyledir; meslekî, içtimaî, millî açıdan da.

Görüyoruz; aile çocuğun birçok şeyini düşünüyor. İyi bir diploma alsın, evi olsun, arabası olsun, işi olsun... Çeyizi, düğünü iyi olsun. Neredeyse doğacak torunlarına bile mal-mülk tahsilatı yapanlar var!

Peki ya ahlâkı, seciyesi, şahsiyeti, zihnî-kalbî terbiyesi?... Bunları diplomaya mıbağlıyoruz? Diploma bunları verir mi?

İnanan, düşünen, hisseden, kalb-i selim, akl-ı selim, zevk-i selim sahibi, şuuru, bilgili dengeli" bir insan olmak hedefine bir kuru diploma ile erişiliyor mu?

30-35 yaşında çocuklar tanıyorum. Ne oturmasını, kalkmasını biliyor, ne konuşmasını, ne dinlemesini. Okumak-düşünmek onun için tasavvur edilir şeyler değil... Ama diploması, arabası, hazıra konulmuş işi vesairesi var. Köşedönmeçiliğin çarklarına takılmasını sağlayacak imkânlar

İnanan, düşünen, hisseden, kalb-i selim, akl-ı selim, zevk-i selim sahibi, şuuru, bilgili dengeli" bir insan olmak hedefine bir kuru diploma ile erişiliyor mu?

sahip. Bababsı, annesi de biliyorlar ki, bu etiketlerin altında hiçbir aslî görevini yapamayacak olan içi boş bir insan var. Ne kendine, ne ailesine, ne milletine, ne insanlığa, ne Rabbine karşı hiçbir sorumluluğun farkında olmayan bir insan.

Bunlar; anne-baba olacak, usta, uzman, ilim adamı, mütefekkir, sanatçı, devlet adamı olacak? Kuru diploma ile olacak bütün bunlar! Yahut maddî ve zahirî takip-takıştır-malarla. Öyle mi?!...

Önce bir on yıl, küçük Amerika olmak...

Sonra, "Batı'da ne varsa, şehirlerimizde o olsun, şehirde ne varsa köyde o olsun."

Daha sonra "dön köşeyi, bul neşeyi!"

Ve şimdi tıkanık! sanat yozlaşmış, okuyan-düşünen kalmamış. Mafyalar faaliyette, rüşvetsiz iş görülüyor, kişilik buhranının ortasında yeni kimlik arayışları başlamış,

maddî-manevî dayanışma ve yardımlaşma bereketinin yerini yalnızlaşma yoksulluğu almış, "bencillik, haset, gıybet, riyâ" tabiileşmiş. TV kanalları "şiddet ve gayr-i ahlâkîlik" sunuyor. Bu fasit dairenin etrafında aktüel kavrulmuşluğun başdöndürücü kısırlığı yaşanıyor.

Herkes meşgul, kimsenin vakti yok. Araştırmaya vakit yok, okumaya, düşünmeye vakit yok. Sohbeta vakit yok, dostlarla görüşmeye vakit yok, ibadete vakit yok, mutluluğa vakit yok... Bu hayat "bizim" değil ki... Hayatımız elimizin arasından kaybolup gitmiş. Kendimize ayıracak vakit bırakmamışlar ki bize... Kendimize ait olmayan bir hayat içinde kendimize ayıracak vakit bulamayışımız gayet tabiidir.

Neden düştük bu tuzığa?

İnsanımızı eğitememiş olmamızdan. Böyle bir mefkûremiz bulunmayışından. Hayatın bütünlüğünü kavrayıcı bir islamî bütünlük şuuruyla varılacak olan "insanı anlama ve eğitme" ferasetine yabancı kalışımızdan. Batıcılık bölüğünden.

Dalaleti tesbit etmek çok zor değil. Ya gafleti? İşte o çok zor! Ve bilelim ki, meselenin "gaflet" yönü en çok aileyi ilgilendiriyor.

**NECMİYE KALAÇ
YAB.D.2/B 10**

Orhun Abideleri

Muharrem Ergin, Orhun Abideleri, İstanbul 1991.

Türk adını, Türk milletinin isminin geçtiği ilk Türkçe metin. Taşlar üzerine yazılmış tarih. Türk milliyetçiliğinin temel kitabı. Türk Edebiyatı'nın ilk şaheseri. Türk hitabet türünün erişilmez noktası. Dünyanın bugün belki de en büyük meselesi olan Çin hakkında 1250 sene evvelki Türk ikazı.

Orhun Abideleri'ni nitelendirmek isteyince, insanın zihnine işte bu gibi ifadeler sıralanmaktadır.

Biliyoruz ki, bu kitabeler Gök-türk Devleti'nin üç büyük devlet adamı adına dikilen taşlardır.

Orhun Abideleri'nin bulunuşu insanlığın en büyük keşiflerinden birisidir. Abideler ilk kez Sibiryaya'ya esir edilip gönderilen İsveçli bir subay tarafından tesbit edilip, dünyaya tanıtılmıştır. Daha sonra Avrupa'dan Thomsen bu kitabeleri okuyan ilk kişidir. Yine Avrupa'dan Radloff ise kitabeler üzerinde araştırma yapmış, resimlerin çekmiş ve o da tercüme etmiştir. Bugün Orhun Abideleri üzerine yapılan araştırmaların adları bile bir kitap teşkil eder.

Boğaziçi Yayınevi'nin ilk kitabı olarak Orhun Abideleri'nin neşri yapılmıştır. Bu neşirde, en büyük ve en mühim olan üç abideyi, Kül Tigin, Bilge Kagan ve Tonyukuk abidelerini tanıtmışlardır. Ki-

Gerçekten Orhun

**Abideleri bugün
Türkiye'den binlerce
kilometre uzakta eski
Türk yurdunda, bugünkü
Moğolistan'da Türklüğün
şahadet parmakları
olarak yükselen bu
mübarek taşları kana
kana okumak, her
kelimesinin üzerinde derin
derin düşünmek, resimleri
huşu içinde seyrederek
ruhu yıkamak, her Türk
için milli bir ibadettir. Bu
kitap bu ibadetin
hizmetine sunulmuştur.**

tap; tercüme, metin, sözlük, Orhun yazısı ve vesikalardan (resimler) oluşmuştur.

Tercüme bölümünde metni kelime kelime çevrilmesine itina edilmiş, serbest tercümelere kaçınılmıştır. Buna mukabil sözlük bölümünde, kelimelerin ikinci, üçüncü manaları da verilmiştir.

Metin kısmında abidelerin asılları ve belil başlı bütün neşirleri karşılaştırılmıştır. Bilge Kağan ve Kül Tigin abidelerinin benzer satırları şimdiye kadar umumiyetle Kül Tigin Abidesinde çift satır halinde yayınlanmış veya farklara işaret edilmiştir. Her iki halde de Bilge Kağan Abidesi'nin yalnız fazla kısımları müstakil yayınlanmıştır. Hem Bilge Kağan Abidesi'nin bütünlüğünü göstermek maksadıyla, hem de kolay

istifadeyi temin için metin tercüme bölümünde abide bütün olarak verilmiştir. Türk çocukları 1250 sene evvelki Türkçe'yi bu metin bölümünde yakından göreceklerdiler.

Sözlük bölümünde bütün kelimeler anlamlarıyla verilmiştir.

Vesikalar bölümünde ise abidelerin Radloff ve Fin atlaslarından alınan bazı fotoğraflar verilmiştir.

"Gerçekten Orhun Abideleri bugün Türkiye'den binlerce kilometre uzakta eski Türk yurdunda, bugünkü Moğolistan'da Türklüğün şahadet parmakları olarak yükselen bu mübarek taşları kana kana okumak, her kelimesinin üzerinde derin derin düşünmek, resimleri huşu içinde seyrederek ruhu yıkamak, her Türk için milli bir ibadettir. Bu kitap bu ibadetin hizmetine sunulmuştur.

Millî kültürümüzün şaheserlerine susamış gençlerin ve aydınların büyük rağbeti sayesinde bu kitabı alacaklarına eminim. Hem bence Türküm diyen her gencin, her bireyin kütüphanesinde bu kitap olmalıdır. Ben kendi adıma bu abideleri bize açık bir dille sunan Muharrem Ergin'e teşekkürlerimi sunuyorum ve kendilerini rahmet ve hayırla yad ediyorum.

ÜLKÜ KARAKOÇ
YAB.D. 2/B 73

Gurbet Adlı O Şehirde

Yalnızsın. Dört duvar arası bir odada. Kilitli kapılar ardında. Duvarları seyredip ağlayacaksın. Uzaklardan, ta uzaklardan kopup geldin. Anadan, babadan, sıladan, yardan ayrıldın. Garip bir kuşsun artık bu gurbet odasında. Kanadı kırık, bağı yaralı bir kuş. Bağrında saplı "Gurbet" adlı hançer. Çekip çıkarmaya yetmez gücün, gün be gün paslanacak olan bu hançeri... Orayla aranda sıra sıra, sarp, geçit vermez, üzerleri karlı, dumanlı dağlar var. Bu dağların ismi "gurbet". Geriye dönüş yok artık. Arkadaşların; yalnızlık ve gözyaşları.

Akşamları bir kızillik boyayacak ufkunu, yavaş yavaş kapanacak perde. Eline aldığı bir bardak çayın buharı bir başka dert katacak derdine. Düşüneceksin saatler boyu, "ah hani sevdiğim nerede?" diye. Kıvranıp duracaksın akşam üstleri, yavrularını kaybetmiş, yüreği yaralı ana kuşlar misali.

Geceler, ah o kara geceler, yüreğine çökecek bir karabasan gibi. Kabuslar arasında gidip gelmeler devam edecek geceler boyu... Pencereden bakacaksın, gök yüzünde yıldızlar var, ay var. Hem sana yakın, hem senden uzaktalar. Tıpkı sevdiğin gibi o yıldızlar. Dolunay odanın kara duvarlarını ışıttaklar. Ama kalbinin kara duvarlarını ışıtmaya yetmeyecek gücü... Bana ne diyecessin ay doğmuş doğmamış, yıldızlar kara bir pencereden göz kırpmış, kırpmamış. Ay ışığı daha çok arttıracak hasretini... Ağlayacak. Ağlayacaksın... Ah o sabahlar. Ah o

berrak sabahlar. Zoraki açacaksın ağlamaktan kızaran, moraran gözlerini... Sabahlar, seni rüyalarından ve rüyadaki sevdiğilerinden ayıracak. Sabahlara sitem edeceksin. Ne kadar da berrak olsalar, sabahlar senin için bir kara kedi olacak. Soğuk suyla yıkayacaksın, göz yaşlarının tuzunu içe içe çöl gibi çatlayacak yüzün.

Akşamları bir kızillik boyayacak ufkunu, yavaş yavaş kapanacak perde. Eline aldığı bir bardak çayın buharı bir başka dert katacak derdine. Düşüneceksin saatler boyu, "ah hani sevdiğim nerede?" diye. Kıvranıp duracaksın akşam üstleri, yavrularını kaybetmiş, yüreği yaralı ana kuşlar misali.

Yollara düşeceksin. Yollar seni sevdiğilerine kavuşturmayacak. Ah o yollar. Bitip tükenmez yollar. Bitip tükenmez yollar... Her yerde yabancı bakışlar. Ağır ağır gideceksin. Her köşe başını dönerken sanki bir tanıdıkla karşılaşacakmış gibi hissedeceksin. Ama, gördüklerin hep yabancı yüzler, yabancı köşe başları olacak. Zor tutacaksın gözlerinde akmak isteyen yaşları, yahut tutamayacak, ağlayacaksın. Yollar sana düşman olacak. Sokaklar hep çıkmaz. Ayakların geri dönüp kaçmak isteyecek ama nafille, dönemeyeceksin.

Böylece mevsimler dönüp duracak, başında dönüp duran pencereler gibi. Bahar rüzgârları esecek, tatlı tatlı, ılık ılık. Başını döndürecek, içini burup delip geçecek. Gülmek istediğin anlarda bile yüreğine bir hüznün çökecek. Gülemeyeceksin...

Sonbahar rüzgârları ruhunun fırtınalarına eşlik edecek. Sonbahar dalında kopan kuru yapraklarla aynıdır kaderin. Ağlayan göklerle kardeşsin. Rüzgârda inleyen ağaçlarla aynıdır inleyişin.

Kışın dondurucu soğukları ruhunu dondurur bir yapay kâlipta. Kar fırtınaları kulaklarına ayrılık türkülerini fısıldar. Göz yaşlarının ruhunu yerinden oynatacak. Sarsıla sarsıla ağlayacaksın. Ruhun günbegün arzu edecek sevdiğilerine kavuşmayı. Ama çaresiz, dönemeyeceksin o eski günlere... Bir bir kapandı kapılar, yok ki dönüş...

Bir gün aynaya bakacaksın ferî kaçmış gözlerinle... Saçlarına aklar yağmış, geceye yağın karlar gibi. Yüzün, hasret kaleminin yazdığı mektup gibi çizgilerle bezenmiş. Artık dudakların kızılığını yitirmiş. Son ümitlerin de bir güvercin olup ellerinden uçacak. Bir kızılca akşam sıkır ruhunu, gurbetin odasında, gurbetin yataklarında.

İşte gönlüm! Budur, ötelere âşık ruhun için dünya gurbeti. Bul bu gurbette vuslatın yolunu ve ulaşmaya bak sevgiliye.

**AYSUN KOCAOĞLU
YAB.D.2/B 21**

Ayrıldı

*Bir yaprak daha düştü
Şu koca çınardan
Ayrıldı canım öğretmenim
Bu fani diyardan.*

*Canım alınsaydı da o kalsaydı
Ne canlara can katacaktı
Ayrıldı canım öğretmenim...
Beyinleri bilgisiz,
Kalpleri sevgisiz sıraaktı.*

ALPARSLAN TAŞKIN
1/C 208

Aldatan Umutlar

*Yine doğuyor ufuktan
Sarılmış yine bir dağa
Parlıyor
Işık saçıyor yeni uyananların yüzüne
Yeni bir günün geldiğini
Yeni bir umudun başladığını müjdeliyor
Kucak açıyor, sarıyor, koruyor
Yeni okula başlayan bir çocuğu.
Yine yükseliyor tam tepemize
Sıkınlığın geldiği bir vakit
Terlemeye, sıkılmaya başlayanlar.
Hepsinin yardımına koşuyor
Birisini yapıyor
Diğerleri beğeniyor
Bir kısmı yararını
Bir kısmı zararını görüyor
Ama yine de onusuz olmuyor.
-Hızla eve koşan bir kız
Belli ki yine eve geç kalmış.-
Batıyor işte;
Herkeseni umutlarını arkasında
götürerek
Bir eser gibi kayboluyor.*

FİLİZ ALPARSLAN
Y.DİL. 2/A 29

Ne Yazık!!!

- Öğretmenim!
- Öğretmenim şu soruyu sorabilir miyim?
- Öğretmenim bana kaç verdiniz?
- Öğretmenim lavaboya gidebilir miyim?

Ne çok duyarız bu cümleleri, ne aşinâdır kulaklarımıza. Sadece biz gençlerin değil anne ve babalarımızın da kulaklarında hâlâ bunları duyduklarından eminim.

"Hani şu 24 Kasım'dan 24 Kasım'a hatırladığımız kimi zaman; "öğretmenmiş canım" diye bahsettiğimiz, "vurulmuş mu? Vah! Vah!" deyip geçiştirdiğimiz, toplumda her konuda nazımızın geçtiği, kafamıza esince sevdiğimiz, aklımıza gelince saydığımız, gözümüzün bebeği fakat gözümüzün de görmediği, sakın fakat cesur, özgür fakat kıymet vermediğimiz öğretmenlerimiz...

Ne garip! Biz insanlar bazen en gereksiz şeyleri dikkatle incelerken gözümüzün önündeki önemli şeyleri göremiyoruz. Bakar-kör derled ya, onun gibi bir durum.

Bilmem hiç düşündünüz mü? Toplumunu yapan, bir bakıma inşa eden, temelini kuranların öğretmenler olduğunu. Eğer her hangi bir millet şu an bir itibara sahipse, gelişmişliğiyle ve teknolojiyle övünebiliyorsa önce öğretmenine sahip çıkmış, ona değer vermiş demektir. Aynı zamanda eğitim devleti devlet, milleti millet yapandır. Eğitim ve öğretim ise bizzat öğretmene aittir.

Öyle ya, bu zamana kadar eğitimi olmayan milletler dağılmış, ülkeler parçalanmıştır. Büyük ve değerli şahsiyetleri yetiştiren yine öğretmenlerdir.

Kim yetiştirdi Kanuni'yi, Fatih'i, kim öğretti Mimar Sinan'a çizgi çizmeyi, Mehmet Akif'i kim şiirle tanıştırdı? Ya Atatürk'e kim aşıladi vatan sevgisini? Hadi bırakın onları şehrimizin valisini, reisini, hastanenin doktorunu, hemşiresini, karakoldaki komiseri, polisi, kim bugüne getirdi cumhurbaşkanını, başbakanı, milletvekinili? Ve birçok insan öğretmeni hâlâ A'yı, B'yi öğreten birinden daha ileride görmüyor. Öyle ki en değerli hazinemizi, fikirden yoksun, bir elinde silah diğerinde vatan düşmanlığı olanlara teslimde tereddüt etmiyorlar.

Ne yazık!

24 Kasımda hatırladığımız, geçiştirdiğimiz, nazımızın geçtiği, gözümüzün görmediği, her şeye rağmen bizi seven öğretmenlerimiz; ne yazık sizlerin değerini bilmeyenlere!

ŞULE CİVELEK
YAB.D. 2/B 406

ALİ'Yİ TANIYOR MUSUNUZ?

Ali pazar sabahı saat 8.30'da uyandı. Cuma günü okuldan gelirken, bu hafta sonundan, önceki haftalardan eksik kalan derslerini tamamlamak ve önündeki hafta içindeki sınavlara hazırlanmak açısından çok iyi yararlanmaya karar vermişti. Bu sebeple cuma akşam üstünü ve geceyi çok iyi geçirdi. Evde müzik dinledi, TV seyretti ve geç saatte yattı. Cumartesi günü de ar-

ları ile doluyken annesi çayı hazırladığını duyurdu. Ali çayı içip derse geçmenin daha doğru olacağına karar verdi. Çay bittiğinde Ali'nin üzerine bir ağırlık çökmüştü. Haftanın yorgunluğu, maçın gerginliği ve çayla birlikte yenilenler Ali'yi gevşetmişti. Ali bu yorgunlukla "Nasıl olsa verimli çalışmam" diye düşündü ve dinlendikten sonra çalışmaya başlamaya karar verdi.

Ders çalışmadığı için zaman zaman biraz rahatsızlık duyduğu oldu, ancak içinden gelen huzursuzluğu: "Önümde koskoca bir pazar var", diyerek bastırdı.

Saat 18 sıralarında Ali içindeki huzursuzluğu bastırmaya gayret ederek uyandığında, çalışma masasına yönelirken televizyonda en sevdiği dizilerden birinin başladığını duydu. Derse bundan sonra başlamaya ve sadece en önemli iki dersi çalışmaya karar vererek TV'deki dizi filmi seyretti. Film bittiğinde akşam yemeği saati gelmişti. Yemeği yedikten sonra ise onca yükün altına girmek için vakit çok geçti. Çünkü o zaman haftaya uykusuz ve yorgun başlayacaktı. Bu sebeple Ali kendi kendine şöyle dedi: "Bugün çalışmadım, ama söz yarın çalışacağım" ve yarı sıkıntılı, yarı huzurlu odasını yolunu tuttu. Ancak çalışmak için değil, uyumak için.

kadaşlarıyla beraber oldu, evin içinde gezindi, zamanın nasıl akıp gittiğini farketmedi. Ders çalışmadığı için zaman zaman biraz rahatsızlık duyduğu oldu, ancak içinden gelen huzursuzluğu: "Önümde koskoca bir pazar var", diyerek bastırdı.

Şimdi size bir sorumuz var. Hikâyemizde yer alan Ali'yi tanıyor musunuz?

Pazar sabahı Ali, işte bu şartlar altında 8.30'da uyandı. Önce güzel bir tatil kahvaltısı yaptı. Sonra gazeteleri okuyup ders çalışmaya karar verdi. Gazeteler bittiğinde 10.30 olmuştu. TV'deki sabah filmine bir göz atıp çalışma odasına geçmek istedi. Fakat film öyle güzel ve heyecanlıydı ki, önündeki koskoca bir pazar gününün olduğunu düşünerek bu filmi izlemesinde bir sakınca olmadığına karar verdi.

Naklen yayın bitip, Ali'nin kafası haftanın spor olayları ile doluyken annesi çayı hazırladığını duyurdu. Ali çayı içip derse geçmenin daha doğru olacağına karar verdi. Çay bittiğinde Ali'nin üzerine bir ağırlık çökmüştü. Haftanın yorgunluğu, maçın gerginliği ve çayla birlikte yenilenler Ali'yi gevşetmişti. Ali bu yorgunlukla "Nasıl olsa verimli çalışmam" diye düşündü ve dinlendikten sonra çalışmaya başlamaya karar verdi.

Film bittiğinde saat 12.30'du ve hafta içi günlerde bu saatte yemek yemeye alışmış olduğu için karnı acıktı. Annesinin özenle hazırladığı yemekleri yiyip, evdekilerle sohbet ettikten sonra çalışma odasına yöneldi. Fakat tam bu sırada TV'den naklen yayın programı başlamış ve haftanın en önemli maçı ekrana gelmişti. Bu maçı seyretmek için insanların birbirini çiğneyip dünyanın parasını verdiklerini düşününce, ayağına kadar gelen bu maçı seyretmemenin büyük kayıp olacağını düşündü. Maç biter bitmez sıkı bir şekilde çalışmaya başlamaya karar vererek, maçı izlemeye koyuldu.

Naklen yayın bitip, Ali'nin kafası haftanın spor olay-

bütünüyle çıkartamadığı için, kendisine zevk verecek olanları da yaparken de tam anlamıyla rahat edemeyecek ve kendisini huzursuz hisseden...

Hepimiz bu Ali'yle zaman zaman karşılaşmıyor muyuz?

Psikolog DR.ACAR BALTAŞ

"Öğrenme ve Sınavlarda Üstün Başarı, Remzi Ktb. İst. 1991"

Bu Kazıya

Pınar başında ihtiyar
Bir kazığı çaktı yana
Uçarcasına bahtiyar
Baktı baktı bu kazığa

Dedi: "Bir gün atlı gelir
Gönlü coşar tatlı gelir
Belki ezan vakti gelir
Bağlar atı bu kazığa."

Bir genç pınara gelince
Yerde bir şey gördü önce
Birden bire düşününce
Söktü baktı bu kazığa

Dedi: "Bir gün atlı gelir
Çok hızlı kanatlı gelir
Belki ecel vakti gelir
Düşer ölür bu kazığa"

İkisi de hayır işler
Hak borcunu ödemişler
Birbiriyle çelişmişler
Dolaşmışlar bu kazığa

Seyit Tekin Fizik Öğr. Müd. Yrd.

.....

*Bulutlardan yüksek güneşe
yakındır başım,*

*Fla genç, ha ihtiyar farketmez
yaşam,*

*Bir kara tahtadır mezar taşım,
Varım, yokum, ben öğretmenim...*

S.a.

Kayseri Lisesi'ne

*Yürüdüm gün berisinden,
Gün batımına kadar,
Kayseri Lisesi'nin
O, yaşlı duvarlarının kıyısı boyunca.*

*Dolmuş gözlerimle izledim,
Güneşin kayboluşunu,
Gençlerin koştuğu ara koridorlarda.*

*Akşamı karşıladım,
Tahta eski masamda
Sıra arkadaşarımla.*

*Binbir sır verdi o an,
O değerli hocaları,
Şehit verdiği gençleri,
Avlusunu süsleyen çamağaçlarıyla.*

*Alaca karanlıkta bakıyorum,
Bu yaşlı mektebe.
Günün verdiği yorgunluğu atıyor gibi,
Issız karanlıklar içinde bizi seklemeye.*

*Sabah ezanıyla kalkar adeta
Karşılar "Gençler"i kapıda Süleyman Hoca...*

BEKİR TEKE
6/B 6517

Ziller Çalacak

**Zil çalacak... Siz derslere gireceksiniz bir bir.
Zil çalacak... Ziller çalacak benim için.
Duyacağım evlerden, kırlardan, denizlerden.
Tâ içimden birisi gidecek uça ese...
Ama ben, ben artık gidemeyeceğim.**

**Zil çalacak... Siz geminize, treninize
gireceksiniz bir bir
Zil çalacak, ziller çalacak benim için.
Duyacağım iskelelerden, istasyonlardan bütün.
Tâ içimden birisi koşacak ardınızdan...
Ama ben, ben artık gelemeyeceğim.**

**Sonra bir gün bir zil çalacak yine,
Hiç kimseler, kimsecikler duymayacak:
Ne sınıflar, ne iskeleler, ne istasyonlar, ne
siz...
Tâ içimden birisi birisi kalacak oralarda,
Ben gideceğim...**

ZEKİ ÖMER DERNE

Ben öğretmenim çocuklar

Ben öğretmenim çocuklar,
Unuttuğunuz yüzleriniz bende.
Gülüşleriniz, gözleriniz,
Dolaştığınız bahçelerde kalan
İzleriniz bende.

Bazen sevgiyle dolu,
Bazen kırılmış,
Ama her zaman taze
O duygulu, sıcak, afacan,
Cana can katan sözleriniz bende.

Ben öğretmenim çocuklar,
Şimdilerdeki değil, eski sizlerle yasarım,
Düşersiniz düşerim, koşarsınız koşarım.
İçimi bir tuhaf eder kan,
Sıyrılmış kollarınız, çizilmiş dizleriniz bende.

Unutmam hiçbirinizi,
Bininizi, on bininizi,
Kendiniz bile unutturken o günlerdeki kendinizi.
Ben görürüm, siz görmeden geçersiniz bazen,
İncinir o eski dost yüzleriniz bende.

Ben öğretmenim çocuklar,
Ayrılısam da sizinleym sinifta, bahçede, sokakta,
Hani arada bir kararırđı bakışlarınızda yeşil tahta
Benim de içim kararırđı o zaman,
O zaman benden kaçan gözleriniz bende.

Sizi yüceltmede sabırsızlanırđı titizlenirdim,
Taşardı sesim koridorlara, salonlara,
Kayar gibi olurdu altınızda sıra.
İşte o vurucu rüzgârda savrulana
Uçuk benizleriniz bende.

Bu kardeşten kardeş, babadan baba adama
Ne oldu dercesine kesilirdi nefesleriniz.
Bırakır mıydım eksik kalsın sizde bir yan
Bilgiden, sanattan, insanlıktan...
O gün o çığılı koparan sizlersiniz bende.

Ben öğretmenim çocuklar,
Usul usul, ince ince
Bereketli yağmurlar gibi yağmak isterim üstünüze.
Çalsın bütün ziller tepelerden, doruklardan
Yine bu gün son dersiniz benden...

COŞKUN ERTEPINAR

Şimdi mevsim Sonbahar

Sonbahar. Yazdan artık günleriyle bizleri kucaklayan sonbahar. Ümitlerimi ve kırılğan gönlümün baharlarından kalmış sevdalarını da başımı saran rüzgârlar savuruyor. Ve çalınmış uykularım kabuslara uyanıyor...

Ayrılık, sonbahar yağmurları gibi üstümüze ağıyor! Seni ve beni sarhoş eden yağmurlar, yalnızlığımızı döküyor damla damla dudaklarımıza. Dilimizdeki her bir söz neden hep ayrılıklara çıkıyor? Küçük taşlı kaldırımlarda biriken sular, yenilerine yer açmak için hatıraları bir bir siliyor.

Yıllar yollar gibi giriyor hayatımıza. Belki de yılları, yolları hesaptan aciz olacağız. Zira bilinmez ki bu hangi son baharımız? Gurubta buluttan atlar, gündüzden kalma ışık artığı yeleleriyle hangi yeni maceralara koşuyor?

Destursuz gelenler gibi, dağ dağ gelen ayrılıklar dalımı kırmada; dökülüp gazel olmuş yapraklar, ayaklarının altında ince seslerle ezilirken, rüzgârlarla savruluyor. Savrulan gazeller mi, ben mi, yıllar mı?

İssiz karanlıklarda ellerime dolanan nedir? Ellerin mi yoksa bulutlar mı? Saçlarımda gezinen, beni sarhoş eden gül kokulu parmakların mı yoksa yorgun yıllar mı? Çakmak çakmak gözlerinde ruhumu tutuşturan kıvılcımlar, sonbahara mı esir olduklar, akşamlara mı?

Nasıl bir rüyadan uyanır insan, öyle bitti güzel günler. Bu sonbaharda bir başka hâl var. Sanki yeni bir baharı göstermemek gibi, ayrılık gibi ve sana hasret gibi. Bırakıp baharları geride, şimdi son bahar olmak zamanıdır. Hazanı yaşayan bir ömrün sararmış sayfalarıyla sararma vaktidir. Ve şimdi mevsim son bahardır, yarıdan ayrı kalan bizdendir.

Bir Ağaç Bile Dikemedem

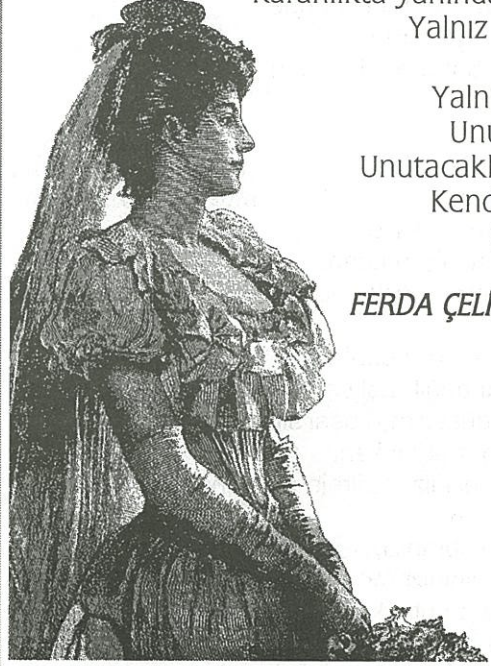
Durun henüz çok erken
Ecel meleği karşımda dururken
Daha doyusya öpmeden
Annemin ellerinden
Daha çok erken değil mi?
Büyümediğime inanırken
Henüz dostlarla, tanıdıklarla
Helallesmemişken
Bir tek hayalimi dahi gerçekleştiremeden
Göçüp gitmek buradan
Bir iz bile bırakmadan
Mutluluğu, hüznü, kederi tadamadan
Yaşadığımı bile anlayamadan
Kurtarın beni meçhule gitmekten
Durun daha çok erken
Bir ağaç bile dikemedem...

ESRA AYATA
YAB.D. 1/A 162

Şimdi

Haydi ver!
İstiyorum sevgimi
Karanlıkta yanında olsam da
Yalnız kalsam da
İstiyorum.
Yalnız sevgimi!
Unuttuklarımı
Unutacaklarımı değil
Kendimi yalnız,
Seni değil!

FERDA ÇELİK 6/B 7419

Hayat

Bir ucu kara

Bir ucu beyaz

Bir ucu iplik

Çek babam çek

Besikten mezara...

Emel Kurtyemez
4/D 59

Mutluluk Nerede

Mutluluk gökyüzünde süzülen bir kuş
Elimi uzatıyorum, kaçıyor elimden.
Mutluluk denizdeki her damla su gibi
Avuçlarıma alıyorum, akıp gidiyor.
Mutluluk sevgi dolu bir kelime belki
Duymaya çalışsam da, söyleyen yok.
Mutluluk gözlerimden akan damlalar,
Yağmur gibi boşalıyor, tutamıyorum kendimi.
Mutluluk hayata gözlerini yeni açmış bir bebekte gizli
Küçük kalbinin atışlarında belki.
Mutluluk sevgi sıcaklığında bir öpücük
Yanaklarda hissedilen o güzel duygu.
Ya da amansızca göğsünü siper eden bir askerde
Mutluluk son nefesini veren bir ihtiyarda
Ölümün en acı doruklarına korkusuzca erişmek belki
Mutluluk intiharın son eşiğine gelmiş bir gençte
Hayatın güzelliklerini, sevgiyi özleyenlerde
Ya da hepimizin yanında, belki ta içimizde...

SELVER TAŞIĞÜZEL
Yab.D. 1/C 107

Sevginin Böylesi

Biz altı kişilik bir aileyiz. Üç erkek kardeşim ve bir de şirin mi şirin bir kedim var. Kardeşlerimle pek iyi geçindiğimiz söylenemez. Kedim yüzünden hep futbol maçları gibi büyük çekişmelerimiz olmuştur. Bu çekişmeler bazen acil dolabi önünde ya da annem ve babamın araya girmesiyle bir anlaşmada son bulurdu.

Kardeşlerim, o yeşil gözlü, bembeyaz tüylü masum kediyi hiç sevmemişlerdir. Ne isterler o kediden hiç anlamadım. Kedim az çekmedi onların elinden. Anne ve babama büyük güçlüklerle kabul ettirdiğim bu kediyi ne de olsa ezdirmemeye kararlıyım. İnanın onu ilk bulduğum o köşe başında; ne kadar zavallı, masum ve sevgiye muhtaçtı. Bembeyaz tüyleri o kadar kirliydi ki ona Kirli ismini layık gördüm. Sakın yanlış anlamayın onu küçümsediğimden değil. Onu ben o haliyle sevdim ve o haliyle kabul ettim. Güzel yeşil gözleri o anki miyavlayarak dile getirdiği yardım isteğiyle bence dünyaya değerdi.

İşte ne olduysa o gün oldu. Bir pazar günüydü. Güneş pırıl

pırıl, insanlar cıvı cıvı, ağaçlar baharın müjdecisiydi. Sabah uyandıgımda evde sanki şenlik vardı. Aslında sevgi temelleri üzerine atılmış iki katlı ahşap evimizin her zamanki haliydi. Ama yine de diğer pazarlara karşın bir kargaşalık vardı. Anneme sorduğumda; pikniğe gideceğimizi söyledi. Birden yıldırım gibi aklıma Kirli geldiyse de bunu ifade edemedim. Edemezdim de. Çünkü bu nedenle kardeşlerim, annem ve babamı bana karşı körüklerlerdi. O anlık susmayı çok yerinde buldum.

Ben de ev halkı gibi hazırlıklarımı yapmaya başladım. Odamda hazırlıklarımı yaparken bir an gözlerim Kirli'ye takıldı. Sanki her şeyi anlıyormuş, dünya zorluklarını kabulleniyormuş gibi bir hâli vardı. Gözleri "beni yine bırakıp gidiyor musun?" der gibiydi. Ama buna mecburdum.

Birden aşağıdan gelen sesleri işittim. Beni çağırıyorlardı. Her şey hazırды. Kendimi toparladıktan sonra isteksiz adımlarla sokak kapısına kendimi zor attım. Ailem şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Pencerenin önüne baktığımda

Kirli her zamanki yerindeydi. Annem hemen durgunluğumun nedenini anlamıştı.

O sıra kardeşim sinsi bakışlarla bir öneri sundu. Kirli'nin de bizimle gelebileceğini, bunun sorun olmayacağını söyledi. Bu sözcüklerin kardeşimin ağzından çıkabileceğini bile düşünemiyordum. İçimde amansız şüphe tohumları filizlendi. Bu öneri ev halkı tarafından onaylandı. Yerimden öyle bir fırlayarak koştum ki o sene koşuda birinci gelebileceğime ben bile inanmıştım.

Kirli'yi de alarak yola koyulduk. İçimde sevinç fırtınaları koparken kardeşlerim bana ve Kirli'ye bakarak sinsice gülmüşüyorlar sonra aralarında bir şeyler fısıldaşıyorlardı.

Piknik yeri evimize çok yakın olduğu için on-onbeş dakika sonra orada olmuştuk. Piknik harikaydı. Her şey çok güzeldi. Oyunlar oynuyor, şarkılar söylüyor, yemekler yiyorduk. Kirli de hayatından memnundu. Ne de olsa bizim yediklerimizden doyasıya yiyordu. Yemeğe sarktığında anneme yakalanması dışında onun için her şey tıkırındaydı.

Her şey çok güzel ve nor-

maldi. Ta ki Kirli'nin yokluğunun farkına varıncaya kadar. Deliye dönmüştüm. Etrafa bakıyor, çalılırları tarıyordum. Hiçbir yerde yok, yok, yoktu. İçimdeki, onu bulamama korkusu bir ömre bedeldi. Birden kulağıma o şeytanî kahkahalar ilişti. Evet bu kardeşlerimin kahkahasıydı. Beynimden vurulmuşa döndüm. Kirli'yi onlar saklamıştı. Bu beklemediğim bir netice değildi. Etrafa tehditler savurarak üzerlerine yürüdüm. O şaşkın bakışlar hâlâ hatırımdadır. Beni hiç bu kadar sinirli ve saldırgan görmemişlerdi. Gözleri bir anlamda da pişmanlığın habercisiydi.

Bağırıp çağırmaya bir netice alamayınca kendimden geçercesine ağlamaya başladım. Bunun üzerine şoke olan kardeşlerim, benden özür dileyerek Kirli'nin bu civarlarda olabileceğini söylediler. Ama onu sakladıkları yerde bir türlü bulamadılar. Akşama kadar aramaya kararlıydık.

Güneş artık son ışıklarını yeryüzünden çekmek ile çekmemek arasında tereddütte iken eve ilk dönme teklifini ben yaptım. Elimizden gelen bütün gayretleri sarfetmiştik. Sonunda Kirli'yi bulamamanın burukluğuyla yola koyulduk. Tam kapıya yaklaşmıştım ki Kirli onu ilk bulduğum yerdeki gibi mahzunluğuyla bana bakıp "işte yine sana döndüm" der gibiydi. Kardeşlerime döndüm, ister istemez kelimeler dudaklarımın arasından döküldü: "Onların gösterdiği sevgi ve sadakatin onda birini gösterebilsek âlemdeki bunca vahşet yaşanmazdı!"

DİLEK DOKLAR YAB.D. 2/B 6

güzel söz

Titreyen Eller

Titreyen elleriyle uzanıp yanımıza yaklaşrlar. Eğer biraz daha güç ya da bizden destek bulurlarsa, bir özlem midir, yok sa bir sevgi midir bilmem, bütün içtenlikleriyle yanağıımızdan öper, kulağıımıza bir şeyler fısıldarlar. O sırada bir masal tutturuveririz. Yüzünü hiç buruşturmadan çehresinin her çizgisinde "sonu olan" masalları anlatmaya başlarlar. Nedense, duygulanıp o sıra ağlarlar. Kim bilir belki bir şey anımsamışlardır, gerçek olan masallarında. Yine de devam ederler. Çünkü masalın "sonu olmadı"...

"O zamanlarda ya da benim yaşadığım günlerde..." derler. Ve bu zamanı az da olsa gölgede bırakrlar. Ama fazla benimsemezler eski yıllarını. Çünkü, kendilerine dıştan baktığımızda, şimdiye kadar çok çile çekmiş, belki hâlâ çeken, ama bunları kimseyle paylaşmaya alışmamış bir izlenim bırakrlar. Eminim ki birazıcık ilgi ve saygı ile eskiden olan eza verici saplantılarını hafif de olsa unutmaya başlarlar. Faydalı olanın bizimle geçireceği o sınırlı günler olduğunu kavrar ve her halükârda bizi ve kendilerini huzura erdirebilecek bir şeyler yapmaya çalışrlar. Ve bunu da başarrlar.

Yalnızlık çok zor: Üşüyorum! Ağlıyorum! Arkadaşım yani sevdiğim öldü! Onu istiyorum...

İşte bunun gibi acı dolu sözleri, ellerini havaya kaldırırkenki yalvarışları; boş bir odada ısınmaya çalışırken ya da kendini ölüme hazırlarken yalnız kendiyile konuşurken bırakmayalım. Şöyle bir kapıyı vuralım. Isınmak da neymiş! Öyle bir güç bulurlar ki o kapıyı açmak için. İçeriye girersiniz. Artık onun sevgilisi de yorganı da sizsiniz. Çünkü o artık yalnız değildir.

Bunun gibi üzüntü veren olaylara gerçek yüzüyle bakmalıyız. Eninde sonunda bir başka biri bu aynayı bize doğrultacaktır. Önemli olan bu aynanın arkasından onlara bakarken değil, karşısına geçip onlarla birlikte müzmin bir hayata kadar yanında olunmasıdır. Bu dönemlerinde onların istekleri şartsızdır. Yalnızca biraz sevgi ve ilgidir. Bunu vermek de o kadar zor olmasa gerek!

Çok iyi biliyoruz ki; "yalnızlık" çok zor. Hiç kimse bu durumda olmak istemez. Ve bunun için her türlü ödünden kaçınmazlar. Çünkü karamsarlık; insanı ne kadar genç olsa da en az onlar kadar, ister dıştan olsun, ister içten olsun, çöküntüye uğratar. Yıpratır. İşte bu anlarda kapımızı çalmandan açan, "Titreyen Eller" olabilir.

FERDA ÇELİK 6/B 7419

Bir Eski Tapınak Duvarlarındaki Kitabe

Gürültü patırtının ortasında sükûnetle dolaşıp sessizliğin içinde bir huzur bulunduğunu unutma. Başka türlü davranmak açıkça gerekmedikçe herkesle dost olmay a çalış. Sana bir kötülük yapıldığında verebileceğin en iyi karşılık unutmak olsun. Bağışla ve unut. Ama kimseye teslim olma. İçten ol, telaşsız, kısa ve açık seçik konuş. Başkalarına da kulak ver. Aptal ve cahil oldukları zaman bile onları dinle. Çünkü dünyada herkesin bir öyküsü vardır. Yalnız plânların değil, başarılarının da tadını çıkarmaya çalış. İşinle, ne kadar küçük olursa olsun ilgilen. Hayattaki dayanağın odur. Seveceğin bir iş seçersen hayatında bir an bile çalışmış olmazsın. İşini öyle sev ki, başarıların bedenini ve yüreğini güçlendirirken verdiklerinle de yepyeni hayatlar başlatmış olacaksın. Olduğun gibi görün ve görüldüğün gibi ol. Sevdiğin zaman sever gibi yapma. Çevrene önerilerde bulun. Ama hükmetme. İnsanları yargılarsan onları sevmeye zamanın olmaz. Ve unutma ki, insanlığın yüzyıllardır öğrendikleri, sonsuz uzaklıkta bir kumsaldaki tek bir kum taneciğinden daha fazla değerlidir. Aşka burun kıvrırma sakın. O çöl ortasında yemyeşil bir bahçedir. O bahçeye layık bir bahçıvan olmak için her bitkinin sürekli bakıma ihtiyacı olduğunu unutma. Kaybetmeyi, ahlâksız bir kazanca tercih et. İlkinin acısı bir an ötekinin vicdan azabı bir ömür boyu sürer. Bazı idealler o kadar değerlidir ki o yolda mağlup olman bile zafer sayılır. Bu dünyada bırakacağın en iyi miras dostluktur. Yılların geçmesine öfkelenme gençliğe yakışan şeyleri gülümseyerek teslim et geçmişe. Yapamayacağın şeylerin, yapabileceğin şeyleri engellemesine izin verme. Rüzgârın yönünü değiştiremediğin zaman yelkenlerini rüzgâra göre ayarla. Çünkü dünya karşılaştığı fırtınalarla değil, gemiyi limana getirip getirmedikle ilgilidir. Ara sıra isyana yönelecek olsan da hatırla ki, evreni yargılamak imkansızdır. Onu için kavgalarını sürdürürken bile kendi kendinle barış içinde ol. Hatırlar mısın doğduğun zamanları, sen ağlarken herkes sevinçle gülümsüyordu. Öyle bir ömür geçir ki, herkes ağlasın öldüğünde, sen mutlulukla gülümse. Sabırlı, şefkatli, bağışlayıcı ol. Eninde sonunda bütün servetin sensiz görmeye çalış ki bütün pisliğine ve kalleşliğine rağmen, dünya yine de insanoğlunun biricik güzel mekanıdır.

ÖZLEM SINAN
5/D 9132

Yaşamak ve Direnmek

Ne güzeldir yaşamak!...
Sevdiklerinle beraber olmak,
Teninde onların sıcaklığını hissetmek,
Sevgiyi tatmak ve tattırmak.
Hayatın dikenli yollarında
Yaşam kavgasında
Ben de varım demek.
Güçlüklerin, kötülüklerin ve acıların
Önüne geçmek
Doğan her güneşle birlikte
Yeni bir güne başlamak.
İnsanları, hayvanları, tabiatı sevmek
Her güzel şeye kucak açmak
Lügâtından "pes etmeyi" silmek
Asla aciz ve zavallı olmamak
Yarınlar benimdir demek
Ve onlara sahip çıkmak
Neşe dolu, umut dolu
Ve hayat dolu olmak
Yaşamak ve direnmek.

ŞULE YÜCEL
Y.DİL2/B 28

Özlem

*Ömrümün satırlarına yazarken seni
Zamanın elinden tutup fırlattım yok saydım
Lanet ettim ayrılığa, acıyıp umutsuzluğa
Ellerimi tanıya açıp yalvardım
Misralara ismini yazıp sonsuzlaştırdım.*

VENHAR BOZDAĞ
6/A 6011

İnsan Sevgisi ve Hoşgörü

İnsan sevgisi ve hoşgörü hangi soydan, hangi ırktan, hangi toplumdan, hangi mezhepten olursa olsun, ister zenci, ister günahkâr olsun hepsine de muhabbetle, sevgiyle aynı gözle bakmaktır. Hoşgörü ve insan sevgisi insanları birbirine bağlayan temel unsurlardır. İnsanların arasında ne kadar farklılık olsa da hoşgörü ve insan sevgisi insanlar arasında bir bağ kurar.

Büyük şairlerimizden Yunus Emre ve Mevlana Celaleddin-i Rumî aynı çağda yaşamış iki şahsiyettir. Beraber sohbetlerde bulunmuşlar. Hatta Mevlana Celaleddin-i Rumî'nin ölümünden sonra Yunus Emre Mevlana için şiirler yazmıştır. Bu büyük şairlerimizin ikisinin de ortak yanları vardır. İkisi de hoşgörüye ve insan sevgisine çok önem vermişlerdir. Şiirlerini bu konular üzerinde yazmışlardır. İkisi de geleceğimize ışık tutmuşlardır. Bu şairlerimizin tarihimizde çok önemli bir yeri vardır.

Şairlerimizden Yunus Emre insan sevgisi ve hoşgörü konularını şiirlerinde birçok kere işlemiştir.

"Cümle yaratılmışa bir gözle bakmayan

Halka müderris ise hakikatte asidir"

Allah'ın bütün yarattıkları eşittir. Biz herkesi eşit olarak görmeliyiz. Bütün yaratılanı

Allah'ın bütün yarattıkları eşittir. Biz herkesi eşit olarak görmeliyiz. Bütün yaratılanı eşit görmeyen halkı eğiten dahi olsa bu kişi Allah katında başkaldırandır.

eşit görmeyen halkı eğiten dahi olsa bu kişi Allah katında başkaldırandır.

"Bir kez gönül yıktın ise

Bu kıldığın namaz değil"

Bir defa bir kişinin gönlünü kırdınsa o kıldığın namaz kabul olmaz.

"Sorun bana akli iren gönül mü yığ Kabe mi yığ

Ben eydürüm gönül yığdır, gönüldedir Hak durağı"

Yunus Emre ile aynı fikirde olan Mevlana da bazı sözleriyle insan sevgisi ve hoşgörüyle dile getirmiştir:

"Birlik şarabına çağır da hepimiz bir araya gelem. Görüntüler bir an olsun ortadan kalsın. Kendimizden geçelim. Suyla aynı renge girelim. Sen, ben, o biz bir ağacın dallarıyız. Hepimiz aynı kapının yolcusuyuz"

Hepimizi çağır da bir araya

gelip birleşelim. Görüşlerimiz, fikirlerimiz aynı olsun. Aynı fikirler ortadan kalsın. Kendimizden geçelim. Bencil, kişisel değil, su kadar berrak ve temiz olalım. Bir ağacın ayrı ayrı dalları olsak da kökümüz aynıdır. Nihayet hepimizin de sonu ölümdür.

"Ne olursan ol gel... İster putperest ol, ister kafir ol, ister tövbekâr ol, umutsuzluk kapısı değil bu kapı."

Allah büyüktür. Allah affedicidir. Tövbe edenlerin tövbesini kabul eder.

Bu şairlerimiz insanlara çok önem vermişlerdir. Allah'ın affediciliğini, insan sevgisini, hoşgörüye ve Allah sevgisini şiirlerinde ortaya koymuşlardır. Allah'ın bütün yarattıkları ne olursa olsun aynıdır. Bütün yaratılmışları sevelim zira yarattıkları Allah'ın indinde biridir.

O gün olduğu gibi bugün de birlik ve beraberliğe çok ihtiyacımız var. Yunus Emre ve Mevlana'nın fikirlerini kendimize örnek kabul ederek yolumuzu çizmeliyiz. Hoşgörüye prensip haline getirmeliyiz.

ESRA YİĞİT
HAZ.C

"Cesareti olmayan adam,
keskin kenarı olmayan
bıçağa benzer."

Benjamin Franklin

Hasret Pınarı

vet artık sınıftay-

dık. Herkes bana yabancıydı. Sınıfa girince bütün gözler bana baktı. Sırama oturdum. Daha bir birimiz tanıyamadan sınıfa biri geldi. İngilizce hocamızmış. Şahin Bey. Onu şöyle bir süzdüm bana biraz tuhaf geldi. Konuşurken sürekli "a", "ı" gibi selerden yardım alıyordu.

Bugün okulun ilk günü, öyle heyecanlıyım ki... Orta okulu bitirip Süper Lise'ye gelmek. Hele de Anadolu Liseleri'ni kazanma ümidiyle dolu birinin, o sınavı kaybetmesiyle içinde duyduğu burukluğu hissederek gelmek.

Bu burukluğu bir yana bırakın, heyecanımın asıl sebebi ise yenilikler. Burada her şey yeni! Yeni dostlar, yeni bir çevre, yeni öğretmenler ve alışılmadık dersler. Ha! bir de Süper Lise olmak vardı işin içinde. Süper Liseli olmak. Hep farklı düşünürdüm, her şeyi. Yeni bir ortamla tanışacaktım ve hayallerimdeki İngilizce eğitimini alacaktım. Bunlar Süper Liseyi seçmemdeki baş unsurlardı.

Evet artık sınıftaydık. Herkes bana yabancıydı. Sınıfa girince bütün gözler bana baktı. Sırama oturdum. Daha bir birimiz tanıyamadan sınıfa biri geldi. İngilizce hocamızmış. Şahin Bey. Onu şöyle bir süzdüm bana biraz tu-

haf geldi. Konuşurken sürekli "a", "ı" gibi selerden yardım alıyordu. Ve parmağıyla burnunun ucuna dokunuyordu. Eve gidince hocanın hareketlerini yapıp herkesi güldürmüştüm.

Birkaç haftaya kadar bütün arkadaşlarla tanıştım. Aramızda kuvvetli bir diyalog vardı. Erkekler ve kızlar kardeş gibiydik. Bütün sınıflar bize hayrandı bunu Şahin Bey'e borçluyduk. Sınıfta çok rahattık. Onu çok seviyorduk. Belki o sınıfa girince ayağa kalkmıyorduk. Belki onu görünce ceketimizin düğmesini ilikle miyorduk ama onu sevdiğimiz kadar da sayıyorduk. Zaten o da böyle isterdi. "Göstermelik saygı istemiyorum" derdi. Biz de öyle yapardık. O bizim Şahin Ağamızdı. Ona böyle derdik.

İşte biz Hazırlık B idik. Öyle güzel bir sınıfımız vardı ki... Bunu şimdi anlıyorum. Pencere kenarında oturdum. Arkadan üçüncü sıra. Yanımda da Gülseren vardı. Sıcaktan pişerdik yaz günleri. Erirdik adeta. Bazen pencereden dışarıyı seyrederdik. Bir ev vardı, eski bir ev ve bir ağaç. O evi çok sevdim. Şimdi onu bile özleyorum. Hep o evin içini merak ederdim. Bir kız vardı orada. Bazen pencereden bize bakardı. Hep gülerdik o zaman. Gülmemizin sebebi ise sırdır. Hazırlık B'nin sırrı. Sadece Hazırlık B'de olanlar bilirler bu gülmenin sebebini. Sonra o ağaç her zaman yeşildi. Ama sonbaharda yapraklarını dökerdi. Şerife Hanım (Türkçe Hocamız) bize demişti ki; "çocuklar bu ağaç hep yeşildi, yoksa yapraklarının dökülmesine sebep siz misiniz?" Gülmüştük. Ama şimdi o cümlede bile bir mana arar oldum. Sonra bir ev daha vardı ki balkonunda bir kütvet buluyordu. Ona kuvvetli ev derdik.

Biz Hazırlık B idik. Biz beraber

ağlar, beraber gülerdik. Birimize bir şey olsa hepimizin canı yarırdı. Hatırlıyorum da bir keresinde Şahin Ağa, Cabbar'a çok kızmıştı (siz Cabbarı tanımazsınız ama Hazırlık B'dekiler bilirler) o zaman hepimiz çok üzülmüştük. Belki suç Cabbar'da idi. Ama kimin umurunda. Kızılmıştı ya, bir tek bunu biliyorduk. Bu yüzden bir ara Şahin Bey'le konuşmalarımız hep imalı olmuştu.

Birkaç kız vardı sınıfta. Teneffüslerde gezdiğim yakın arkadaşlarım dediğim. Bir birimizi çok severdik, ama çoğu günümüz tuvalet köşelerinde ağlamakla geçirdi. Belki sorun bende idi, belki onlarda. Ne önemi var ki... Sonuçta yine hep beraber ağladık. Bir keresinde Şahin Bey'in dersinde böyle bir olay oldu. Filiz dersten çıktı ve arkasından ben. Ne hoca tanıdık o an, ne ders, ne de diğer arkadaşları gördük. Tuvalette bir birimize sarıldık ve ağladık. Sonra Eda ve Buket geldi ve onlar da ağladı. Sınıfa geldiği-

a şimdi? Geçip

giden güzel bir şey gibi Hazırlık B de gitti. Ardına bakmadan, vefasızca. Şimdi pek çok şey değişti. Görünürde değişen sadece adımız, sınıfımız, derslerimiz ve hocalarımız. Ama ne yazık ki değişen sadece bunlar değil. Adımızla sınıfımızla beraber biz de değiştik. Artık eski Hazırlık B değiliz.

Artık biz Yabancı Dil 1/B'yiz. Değiştik. Her şeyle beraber biz de akıntıya kapıldık. Sürüklendik oradan oraya.

mizde herkes şaşkın ifadelerle bize bakıyordu.

Ya şimdi? Geçip giden güzel bir şey gibi Hazırlık B de gitti. Ardına bakmadan, vefasızca. Şimdi pek çok şey değişti. Görünürde değişen sadece adımız, sınıfımız, derslerimiz ve hocalarımız. Ama ne yazık ki değişen sadece bunlar değil. Adımızla sınıfımızla beraber biz de değiştik. Artık eski Hazırlık B değiliz. Artık biz Yabancı Dil 1/B'yiz. Değiştik. Her şeyle beraber biz de akıntıya kapıldık. Sürüklendik oradan oraya.

Bazen boş derslerimizde Şahin Bey'in Hazırlık A'daki derseni katılıyoruz. Hazırlık A dediğimize bakmayın. Orası bizim eksi sınıfımız Hazırlık B'dir. Oraya gittiğimizde hüzünlenip ağlamamak için bir birimizi uyarırız. Eğer uyarmazsak göz yaşlarımızın hakimi olamayız. Bizden önceki Hazırlık B'liler göz yaşlarını tutamayıp yanımızda ağlamışlardı. Biz sebebini anlayamamıştık. Eğer biz de yeni hazırlıkların yanında ağlasak, onlar da bizi anlayamayacaklardır.

Oraya gidince, öylece sırama bakarım. Orada yaşadıklarım bir film şeridi gibi geçer gözlerimin önünden. Sonra o eve bakarım pencereden. "Acaba o kız yine bakıyor mu?" diye merak ederim. Sonra ağaç... Yine yeşil. Yine gerçekten biz mi kuruttuk onu? Sonra küvetli ev. O küvet hâlâ balkonda.

Hazırlık A'nın yani eski Hazırlık B'nin dersine katıldığımız bir gün. Paydos zili çaldı. Herkes gitti. Şahin Bey de. Sınıfta kalan sadece Eda, Filiz, Buket ve bendim. Herkes kendi sırasına oturdu. Eda'nın bize verdiği elmaları çantalarımızdan çıkarıp yedik. Bir yandan da anılarımızı anlatıyorduk. Hepimiz dalmıştık. Ta ki Eda'nın otobüsü kaçırmama isteği ile bize bağırışına kadar. Bağırıştan sonra hepimiz rüyadan uyandık ve gerçeğe döndük, sıralarımızdan kalktık. Tam çıkarken Eda'nın aklına tahtaya Hazırlık B yazalım fikriyle karşılaşınca, durduk ve tahtaya Hazırlık B yazdık. Hazırlık B'de iken tahtaya çizdiğimiz birkaç resmi çizdik. Artık bu çizimlerimizi yeni tahtamızda yapmıyorduk. Çünkü içimizden gelmiyordu.

Şimdi yeni sınıfımıza alışmaya ve orda yaşamaya çalışıyoruz. Bir hocamız sınıfa geldiğinde demişti ki: "Hepiniz biriniz, biriniz hepimiz için olmalısınız." Biz de, pişkin pişkin gülerken zaten öyleyiz hocam, diyorduk. Ama değilmişiz. Bunu da bize yine hocamız ispat etti.

Evet Hazırlık B öldü. Ama ben yine de Yabancı Dil 1/B'ye de bir şans verdim. Belki de Hazırlık B gibi olmasa da ona benzer bir düzen sağlanabilir.

Hazırlık B neredesin? Seni unutamıyorum. Hazırlık B sen de mi öldün? Senin de mi yerin artık mezarlık oldu? İşte böyle, her şey akıntıyla beraber sürüklenip gitti. Eğer sizin de yolunuz mezarlığa düşerse Hazırlık B için bir Fatiha'nızı esirgemeyin! Olur mu?

IREMGÜL KAPLAN
YAB.D.1/B 158

Sevgi ve Acı

İnsanlar mutluluğu olduğu kadar, acıyı da tatmalıdırlar. Acıyı tatmayan insan mutluluğun değerini bilmez aynı zamanda sevgiyi tatmayan insan da sevdiğinin değerini bilemez.

Sevgi öyle bir çiçektir ki, koklamasını bilenler için güzel kokuklar saçar. Sevgi öyle bir rüyadır ki, gözlerini kapatıp da onu görebilenler için güzelliklerle dolu... Sevgi öyle bir gerçektir ki, insanın vaz geçemediği, kaçsa da kurtulamadığı, gözlerini kaptatsa da gördüğü... ve sevgi öyle bir lezzettir ki kimisi için tatlı, kimisi için acı...

Hepimiz yaşıyoruz. Fakat yaşadığımız her saniyenin değerini biliyor muyuz?

Gerçek yaşam insanın, annesi ölmüş bir yavru kediye uzattığı bir tabak sütteki sevgidir. Gerçek yaşam, askerden dönen evladını kucaklayan bir annenin ya da diplomasını eline alan bir gencin mutluluğudur. Gerçek hayat güvercinlerin yanında yarasanın da var olduğunu bilmektir. Yaşamak bizi hayata ve canlı olan her şeye bağlayan "sevgi" dene çiçektir. Önemli olan gerçek anlamda yaşamaksa insan o çiçeği koklamayı bilmelidir. O hazineyi görmelidir. Ona sahip olmalıdır. Ve onu vermesini de bilmelidir. Düşünmek, hissetmek ve hayatı tam anlamıyla yaşamak işte bu!

HAVVA TEREÇİ

6/B 9007

BAŞARIDA ZEKİ OLMANIN SIRRI

IQ (Zeka Katsayısı) zihni düşünme ve öğrenme sistemi içinde, doğru yerleştirilirse ve kullanılabilirse, kişiye öğrenmede, meslekte oldukça yüksek bir başarı sağlayabilecek bir potansiyeldir. Fakat kişinin hayattaki başarısını belirlemede IQ'dan daha önemli faktörler vardır. Bunlar sağduyu, tecrübe, önsezi (altıncı his), mucitlik ve sosyal zeka ile pratik zekaya sahip olmadır. Analitik düşünebilme gücünü ve hızını ölçen IQ testleri ile kişinin hayatta başarılı olup olamayacağını söylemek çok zordur. Başka bir deyişle başarı için IQ gerekli ama yeterli değildir. IQ testleri ayrıca önseziyi, sağduyuyu ve basireti ölçemez. Halbuki sanatta, teknolojiye öğretim ve bilimde, başarılı olmada mucitlik en az IQ kadar önemlidir.

Kişinin hayatta ve mesleğinde başarılı olması zeka katsayısı kadar kişilik özelliklerine, motivasyonuna, tecrübeye ve doğduğu sosyal ve ekonomik dünyanın kendi üzerindeki olumlu-olumsuz etkilerine bağlıdır.

Klâsik zeka testleriyle ölçülemeyen ama başarılı olmada önemli yeri olan zeka parametreleri:

SOSYAL ZEKA: Kendisini bilme, tanıma ve böylece duygularına hakim olmayı becerebilme, diğer insanlarla sağlıklı ve doğru iletişim, diyalog kurabilme becerisi. Meslekte başarılı olmada sosyal zeka ön plandayken mesleğe girme ve hazırlanmada analitik zeka ve hafıza nispeten daha ağır basar. Zeki bir insan uzlaşmaya ve üretmeye yönelik sosyal bağlar kurup geliştiremiyorsa ve sosyal anlaşmalara sadık kalamıyorsa kapasitesini bir ürün olarak ortaya koyabilmesi çok zordur.

PRATİK ZEKA: Sağduyu dediğimiz temel ve

basit gerçekleri gözardı etmeyerek onları kullanabilme becerisi. IQ testlerinin ölçtüğü şey daha çok zihnin sembolleri ve soyut düşünebilmedir. Zihin kapasitesi değerlendirilirken IQ puanı kadar kişinin sağduyusu da yazılı olarak ölçülmelidir.

MUCİTLİK: Küçük ve basit şeyler yoktur prensibinin hayattaki gerçekliğini fark ederek ona göre davranışlarını ayarlayabilme gücüdür. Mucitlik ve dahilik bir birleriyle bağlantısız şeyleri bağlayabilme, ilişkilendirebilme kabiliyetidir. Çağımızda başarılı olmanın ve onu devam ettirebilmenin önemli bir unsurudur.

ŞULE YÜCEL
YAB.D. 2/B 28

Mezunların Zaleminden..

Dört İlke

Yaşamak için dört ana ilkemiz:
Gelenek! Onur! Disiplin! Yetkinlik!

Gelenek nedir?

"Okulumuza, ülkemize ve ailemize duyduğumuz sevgidir. Ve daima en iyi olmaktır."

Onur nedir?

"Sadakat ve ödevlerin yerine getirilmesidir."

Disiplin nedir?

"Ebeveyne, öğretmenlere ve idareye duyulan saygıdır. Disiplin insanı içinden gelir."

Yetkinlik nedir?

"Yetkinlik, çok çalışmakla eldi edilir. Yetkinlik başarının anahtarıdır. Bu yalnızca okulda değil her şart altında geçerlidir."

Kopar goncaları vakit varken bugün
Anlamazsın zaman nasıl kanatlanır, uçar gider
O gonca sana gülücükler saçarken bugün
Gelince yarın, sararır solar, boynunu bükür!!!

(Ölü Ozanlar Derneği)
SERPİL AKYÜZ

CENGİZ EKE
BEDEN EĞİTİMİ ÖĞRETMENİ

Okullarımızda Beden Eğitimi

Okullarımızda Beden Eğitimi dersleri Selim Sırrı Tarcan'ın gayretleriyle 1911 yılında okutulmaya başlandı. O yıllarda Beden Eğitimi Dersi'nin "Bedeniye" olarak geçtiğini biliyoruz. Okullarımızda Beden Eğitimi Dersi'nin okutulmasının ne kadar yararlı olduğunu biliyoruz. Bu yararlı yanlarından tekrar kısaca bahsetmek ve Beden Eğitimi dersini angarya bir ders olarak görenler ve gösterenlerin bir kez daha kulaklarını çınlatmak istiyorum. Eğitimimizin bütünlüğü içerisinde bireyi ve toplumu eğitmede beden eğitimi ve spor araç olarak kullanılırken amaç olarak da yapılmaktadır. Beden eğitimi öz varlığımız olan bedensel ve ruhsal sağlığımızı doğrudan etkiler. Zihinsel olarak daha uyanık, disiplinli ve bilinçli olmamızı sağlar. Bedensel olarak daha güçlü, dayanıklı, kuvvetli iş verimi daha yüksek, becerili, yaratıcı ve üretken olmamıza yardım eder. Toplumsal olarak kurallara ve yasalara uyarlar. Çünkü beden eğitimi ve sporda kesin kurallar vardır. Ayrıca güzeli, doğruyu alkışlayan, başarısızlığı araştıran bilinçli bir toplum oluşturur. Burada parantez içerisinde belirtmek istiyorum; fanatiklik hariç. Öğrencinin içindeki saldırganlığın ve geçimsizliğin törpü-

lenmesi ya da yetişkinlerin günlük yaşamdaki monotonluğunun giderilmesini gerçekleştirir. Beden eğitimi ve sporun yararını açıklamaya bu sayfamız az geleceği için asıl konumuza geçmek istiyorum.

Beden Eğitimi dersleri örgün eğitimin her kademesinde vardır. İlk okuldan başlayarak öğrenci bu dersi almaya başlar. Ancak ne var ki branş eğitimi almamış kişilerin ellerinde bir mum gibi erimekte dirler. Zamanında Beden Eğitimi kursu almış ilk okul öğretmenlerimiz de yine tekrar sınıf öğretmenliklerine döndürülmüşlerdir. Çocuğun beş senelik ilk okul yaşamında kaç defa Beden Eğitimi dersini işlediğini düşünmek bile istemiyorum. Çünkü ilk okulda Beden Eğitimi dersi branş eğitimi almamış öğretmenlerimiz tarafından bir etüt saati olarak kullanılmaya başlanmıştır. Çocuklarımızı yarış atı olarak yetiştirmeye ilk okuldan itibaren başlıyoruz. O sınav seşin, bu sınav benim, tam çocuğun oyun çağında çocuğu robotlaştırıyoruz. Bu uygulamada velilerimizin de katkısı büyüktür. Orta okul ve lise döneminde çocuk tam bir gelişme dönemindedir. Burada da tüm yetersizliklere rağmen görevin en büyüğü biz

Beden Eğitimi öğretmenlerine düşmektedir. Bilindiği gibi ülkemizde diğer branşlarda olduğu gibi Beden Eğitimi öğretmeni açığı da büyüktür. Bunun neticesinde ilgisi olmayan diğer branş öğretmenleri bu derse girmekte bütün çabalarına rağmen randıman veremediklerini görmekteyiz. Bunun neticesinde öğrencinin bu dersi angarya olarak görmeye başladığını ve tek düşüncesinin not olduğunu düşünüyorum. Ayrıca sınıfların aşırı kalabalıklığı Beden Eğitimi dersinin tam anlamıyla işlenememesine neden olmaktadır. Öğrencinin aklının tamamen üniversite sınavlarında olmasından ve gününü hatta haftasını tamamen teorik derslere ayırdığından Beden Eğitimi dersine bir sıkıntı içinde geliyor. Her şeye rağmen derslerde aktif ve başarılı olan öğrencilerden sportif amaçlar için öğrenci seçmek zorundayız. Burada da en büyük kösteği velilerden görmekteyiz. Çünkü veli için tek düşünce çocuğunun bir yüksek öğretim kurumuna yerleşmesidir. Ama bilmez ki çocuk antrenman ve maç saatlerinde bizim kontrolümüzdedir. Ama çocuğu sokakta, kahvede vb. kontrol etmek imkansızdır. Bunu için velilerimizden de anlayışlı olmalarını

bekliyoruz. Burada da temele inmek istiyorum. Çocuğa spor yapmayı sevdirememişsek suç yine bizim ve katı görüşlü velilerimizindir. Onun için diyorum ki; arkadaşlar hiçbir zaman geç kalınmamıştır. Haydi atın üzerinizdeki ölü toprağını, silkinin bakalım. Ulu önder Atatürk'ün değidi gibi; Türk milleti, anadan doğma sporcudur. Henüz yürümeye başlayan köy çocuklarının harman yerlerinde güreşirken görürsünüz.

Onun için HAYDI ARKADAŞLAR SPORA...

**HAYDI ARKADAŞLAR
SPORA**

Kırın Artık Şu Zincirleri

BUNLARI BİLİYOR MUSUNUZ?

- * Futbolun Türkiye'ye 1890 yılında İngilizler tarafından getirildiğini.
- * Türk Futbol Federasyonu'nun 1923'te kurulduğunu.
- * İlk Türk futbolcusunun Fuat Hüsnü Kayacan olduğunu.
- * İlk futbol kulübünün 1899 yılında kurulduğunu ve isminin Siyah Çoraplılar olduğunu.
- * 1900'lü yıllarda Osmanlı'da futbolun yasak olduğunu. Ve Türkler'in yabancı isimler altında futbol oynadığını.
- * İlk Türk futbol kulübünün Galatasaray olduğunu. İlk başkanının Ali Sami Yen olduğunu.
- * Cihan pehlivanı Koca Yusuf'un 1895'te Fransız Sabes'i 4 (dört) saniyede tuşla yendiğini.
- * "TÜRK GIBI KUVVETLİ" sözünün Koca Yusuf'un başarılarından sonra ortaya çıktığını.
- * Ünlü güreşçimiz Kara Ahmet'in Fransız şampiyonu Paul Pons ile toplam yedi saat kırk dakika güreştiğini ve

galip geldiğini.

- * 1882'de basketbolün yedişer kişiyle oynandığını.
- * Basketbola çok yakın olan bir oyunun Güney Amerika'da Mayas Kızılderilileri tarafından oynandığını.
- * Türkiye'de basketbolün 1904'te oynanmaya başlandığını.

BİRAZ GÜLELİM BİRAZ DÜŞÜNELİM

- * İtalyan televizyonları, Hakan İtalya'ya gittiğinde kumaş iyi demişti. Siz kumaş bırakın terzisine bakın! Terzisi kim? Fatih Terim.
- * Avrupa Birliği'ne girmek için kaç senedir uğraşıyoruz. Biz Avrupa Birliği derken, Fatih'in arslanları Avrupa Kupası'na girdi.
- * Gazeteler yazmıştı: Milli Takımımız yeni bir tarih yazdı diye. Fakat, Fatih Terim döneminde yazılan tarihler ansiklopedi oldu. Her halde bu ansiklopediler otuz kupona okuyuculara verilir.
- * Geçen sene altı tane futbol hakemimiz öldü. Bazı hakemlerimiz de yöneticilerin demeçleriyle ölüyor.

HELAL SANA FENERBAHÇE

- * Manchester United kırk yıldır kendi sahasında yenilmemiş. Olabilir. Demek ki bir Türk tokadına ihtiyacı varmış. Bu da Fenerbahçe'ye nasip oldu.
- * İngilizler'i yıllar önce Çanakkale'de kahramanca denize dökmüştük. Manchester United'i Old Trafford'da deniz olmadığı için yeşil çimlerin üzerine serdik.
- * Sizce bir cenazeye kaç kişi gelir?
Yüz kişi, bin kişi bilemedin on bin kişi. Manchester United'in cenazesine tam altmışbin kişi gelmişti.
- * Beşiktaş-Legia maçı öncesi İnönü Stadi'nda bomba ihbarı yapılmıştı. Bu ihbar herkesi telaşlandırdı ve gerçek çıktı. Fakat bomba ikinci devre çim saha üzerinde patladı. Sonuçta Legialılar malumunuz!

BİZİM İNCESU GAZETESİ'NDEN DUYURU
İncesu'da yayınlanmakta olan
4.cü yılını tamamlayan
"BİZİM İNCESU GAZETESİ"ne
abone olmak için
OKUTAN KIRTASIYE İNCESU ADRESİNİ
ARAYINIZ.
Tel: (0.352) 691 21 09

Altınca Şehir

Ahmet Turan Alkan, Altınca Şehir, İstanbul, 1992.

Ahmet Turan Alkan Sivas'ta doğdu. Üniversite yılları hariç Sivas'ta yaşadı. Sivas'ı çok seven bir insan. İlk makalesini 1974 yılında Anadolu Gazetesi'nde yazmıştır.

Ahmet Turan Alkan, eserine doktor Abdülhak Molla'nın (Abdülhak Hamit Tarhan'ın dedesi) bir beyti ile başlıyor:

"Turfe dükkân-ı hikemdir bu güher tâk-ı felek

Ne ararsan bulunur dered devâdan gayrı"

Ardından, yazar, "Şehrin Ön Sözü" başlıklı bölümde eseri yazış sebebini anlatıyor:

"Yıllarca önce okuduğum iki kitaptan bahsetmek istiyorum: İlki bir şehrin ancak bu kadar güzel anlatılabileceği kadar ü kıymeti bilinmemiş bir eserd. Mitat Enç'in "Uzun Çarşı'nın Uluları"... Hasretle okuduğum ve yazarını kıskandığım ikinci kitap; Antep'i anlatıyordu ve bir daha hiç bir kalem, Antep'i Mithat Enç gibi anlatamayacaktı. Öteki kitap ise A.Hamdi Tanpınar'ın "Beş Şehir"idir. İstanbul, Konya, Erzurum, Bursa ve Ankar'nın anlatıldığı bu kitabı bitirdikten sonra bir eksiklik hissine kapılmışım, belki bir nevi kıskançlık ya da temenni. Sivas yoktu... Altınca Şehir'i yazmaya o zaman ahedtim. Ve bugün o ahdimi yerine getiriyorum." Yazar eserini çok sevdiği şehir olan Sivas'a adıyor. A.Turan Alkan, Altınca Şehir'de Sivas'ı anlatıyor. Fakat yalnızca Sivas değil, Sivas ile birlikte Türkiye'deki değişiklikleri de anlatıyor. Cemaat hayatından cemiyet hayatına geçişin yazarda bıraktığı izler geniş yer tutuyor. İnsan ilişkilerinin değişmesinden ve insanların ben duygusuna kapılmasından şikayet ediyor. İnsanların artık yalnızca kendilerini düşünmeleri, kendi çıkarları uğruna başkalarını zor duruma sokmalarına üzüülüyor. Teknoloji geldi mertlik bozuldu. Betonarme binalar çoğaldı, güzelim ağaçlar, yeşillikler yok olmaya yüz tuttu. Artık nefes aldığımızda ciğerlerimize misk gibi çiçek kokuları dolmuyor. Ne acıdır ki şehirler giderek beton yığını haline geliyor. Bu düşünceyi alkan şu sözlerle dile getiriyor: "Modern zamanların şehri yekdiğerinden ayırt edilmeyen fabrika ürünlerini andırıyor... Tabii arızaları ve hangi olağanüstü tesadüfler zincininin lütfuna uğrayarak ayakta kalabildiğine hâlen şaşırduğım tarihi eserler dışında her şehir kutular kadar bir birinin benzeridir. Bütün bunların gerçek olması çok üzücü!"

Göçler yüzünden şehrin yerlilerinin türlerinin kel aynaklar gibi tükenmesini eleştiriyor. Günümüzde insanlar geçim sıkıntısı, iklim koşulları ve saire gibi sebeplerle büyük şehirlere göç ediyorlar. Oralarda gecekondular yaparak şehrin yapısını bozuyorlar. Ayrıca gittikleri yerlerde kültür çatışması meydana geliyor. Eski yaşantıları ile yeni mekanlarındaki yaşantı bir birini tutmuyor ve bocalamaya başlıyor. Adeta kim olduklarını unutuyorlar. Kendileri mi olsunlar onlar gibi mi davransınlar bilemiyorlar. İki arada bir derede kalıp ikisinin ortasını bulamıyorlar. İnsanların taşradan büyük şehre göç

ettikleri zaman "kıro" durumuna düşmemek için sık sık taşra değerlerinin yüksek sesle inkarını eleştiriyor. Bizim insanlarımızın kendi değerlerinden ödün veriyor olması atalarımızın kemiklerini sızlattığı kadar bizi de üzüyor.

A. Turan Alkan, eseri ile bizi Sivas'ın çarşısında gezdiriyor. Sinemalarına götürüyor, bizi Sivas'ın ünlü simaları ile tanıştırıyor. Eski eğlenceleri, eski romanları, eskiden yaşanan hayatı anlatmakla biz yeni nesillere o zamanları gösteriyor. Yazar Türkiye'nin en uzun ırmağı Kızılırmak'tan bahsetmeden geçmiyor. Sivas'ın sıcak günlerinde Kızılırmak'ın serinlemek için önemli mekanlardan biri olduğunu söylüyor. Özellikle de "serinlemeyi serüvene dönüştürebilme imkanı sadece sadece Kızılırmak'ta" varmış. Sivas'ın eğlence yerlerinden biri Çerkes'in Kahvesi Beşir Ayvazoğlu'nun dilinde en güzel ifadesini bulmuş:

"Ha tepede sallana kırk mumluk ampul
Ha duvarda isli bir gaz lambası
Fark edilmez sedirin yağlı kara muşambası
Varsın endam aynaları
Çevirsin suratları cin çarpmışı
Çerkez emmi çıkarıp gümüş tabakayı
Kalın bir cigara sarsın yeter"

Yazar hatıralarını kendi duyguları ile yoğuruyor ve ortaya deneme hatıra türünde bir eser çıkıyor. Sohbet havasında anlatılmış. Akıcı bir üslubu var. Eseri kendi içinde başlıklara ayırmış. Ağız özelliklerine göre konuşmalara yer vermiş. Arapça kelimeleri sıkça kullanmış.

A. Turan Alkan değişik beyitlere ve dörtlüklere de yer veriyor.

Hayri Lütfullah Bey'in "Destan"ından şu dörtlük:

"İçimde sevginin sönük izleri
Sevda yollarında gezdim serseri
"Yüce Yurdum" diye bastığım yeri
Ayrılık ateşi dağladı geçti."

Eserdeki dörtlüklerin en güzellerinden biridir.

Yazar ayrıca Y.Bülent Bakiler, Beşir Ayvazoğlu, M.Emin Yurdakul gibi önemli şair ve yazarlardan bahsediyor.

Alkan, eserini:

"Tüketti sanma hezerân hikâyet-i aşkı
O kissadan dahi söylenmedik neler kaldı"

beyti ile bitirmişse de beyitten de anlaşılacağı üzere söyleyecekleri daha bitmiyor. Ancak yazar "yaşayabildiklerini, hissettiklerini, duygularını anlatıyor".

Şehirlerimizi yakından tanımamızı sağlayan bu tür kitapların değerli yazarlarımız tarafından yazılması ile yedinci, sekizinci, dokuzuncu... şehirleri tanımak istiyoruz.

SİBEL AY

E.Ü. FEN-EDEB. FAK.

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖL. II. SINIF

Annem

*Papatyalara baktığım zaman
Gözümde canlanıyor annem o an
Etrafa saçtığı güzelliği
İnsanlara verdiği neşesi.*

*O güleç ve parlak simasıyla
Kalpleri okşarçısına bakmasıyla
Etrafa saldıği bahar tazeliğiyle
Ne güzeldir annem.*

*Papatyanın kokusu gibi
Tanır çocuk her zaman annesini
Annedir cennetin simgesi
Sevginin merhametin temsilcisi*

*Bastığı her yerde papatyalar açar
Etrafına onun renklerini saçar
Her zaman masum ve sevgi dolu
Merhamettir onun tek yolu.*

YUNUS EMRE UÇAN
YAB.D. 123

Mezunların Kaleminden...

Benim İçin

Yine boynun bükükse,
Ve akmışsa izinsiz yaşlar!
Mutluluğa başla benim için.
Yanıyorsa yüreğinde eski anılar
Fotoğrafları da yak, yak benim için.
Belirmişse gözlerinde meçhul yollar,
Solmuşsa kapında dikensiz güller
Bittiyse beni soran tüm ümitler..
Aramaya başla sevgiyi bul benim için.
Gecenin bir yarısında bölündüyse uykun
Ayrılığın kabusundaysan;
Çaresizlikten kararmışsa yolun
Unutulanlar sokağındaysan;
Bir de yağmur bastırıp,
Titrediyse için! Donacaksan
Bir sigara yak, benim için.
Korun kül olduğunda
Dikenin gül açtığında
Nefretin yok olduğunda
Gel;
Toprağa gir, benim için...

EMİNE ÇİĞDEM

S insanın en güzel duygusu-
e sudur sevgi. İçimizde çi-
v çekler güneşler açtıran
g gerçeğimizdir. Yaşadığı-
i mızın, insan olduğumu-
zun bilincine varmaktır.
Sevgiyle bakmayan göz
kördür. Yürek de öyle...
Sevgiyle uzanmayan el,
okşamayı bilmez. Kendi
güzelliklerinden vermeyi

de...

Sevgi evrensel bir müzik gibidir. Kimi onu tek sesli dinler, kimisinin içinde gümbür gümbür orkestra olur. Kimi yürekte türküdür, bu türküyle çarpar yürek, belki de her şey bu türkü içindir.

Gözlerimi seviyorum, güzeli görebildikleri için.

Kulaklarımı seviyorum, tabiatın tüm türkülerini dinleyebildikleri için. Dokunmak, duymak, tatmak ne güzel... Yalnızca beş duyumu değil, duyu ötesi diyebileceğim bu sevecen yüreği seviyorum, içine alıp da sığdıramadığı güzellikleri için...

BUKET KİP YB.D. 1/B 98

Söz Olar

- * Alelade otlar iki ay içinde, fakat kırmızı gül bir yılda yetişir.
- * Mide derdi olmasaydı hiçbir kuş tuzağa düşmezdi. Belki avcı da tuzak kurmazdı.
(Hz. Muhammed)
- * Kibirli olma, kibirli insan sarmısak kokan ağız gibidir, herkesi kendinden uzaklaştırır.
- * İhtiyarlığında çocuklarından göreceğin şey; anne ve babana yaptıklarıdır.
(M. Akif Ersoy)
- * Tarlalarımız sürülmediyse ambarımız boş olacaktır, kitaplarımız okunmadıysa çocuklarımız cahil kalacaktır.
- * Dili ve sözü bir olmayan kimsenin yüz dili bile olsa o yine dilsiz sayılır.
(Hz. Mevlana)
- * İnsanın cahil olduğunu bilmesi, bilgiye atılmış ilk adımdır. >
(Disraeli)
- * Gençlerin yetişmesine önem verin; çünkü bu yolda herhangi bir ihmal memleketin yapısını mahveder.
(Aristo)
- * Biliyorsan söyle ibret alsınlar, bilmiyorsan sus adam sansınlar.
- * Gençlerini kitapla beslemeyen milletlerin sonu acıdır.
(W. Shakespeare)
- * Kötülüğü bilmeyen adam onun tuzağına düşer.
(Hz. Ömer)
- * Genç iken bilgi fidanını dikmezsek, ihtiyarladığımız zaman gölgesinde barınacağımız bir ağaç olmayacaktır.
(P. Chesterfield)
- * Akıllı o kimsedir ki başkasının halinden ibret alır.
(Hz. Mevlana)
- * Yarınlar hep güzel olacak diye bekleriz; bugünler de dünlerin yarınları değil midir?
- * Gerçek büyüklük kendine hakim olmaktır.
- * En büyük düşman cehalettir.
(M.K. Atatürk)
- * Kim bu dünyada kazanmazsa ekmek parası; dostunun yüz karası, düşmanının maskarası.
(M.A. Ersoy)
- * Gideceği limanı bilmeyen, hiçbir rüzgârdan hayır gelmez.
- * Kaptanın ustalığı denizdurgunkenbelli olmaz.
- * Dünle bugün arasında kavga çıkarırsak yarın kaybederiz.
- * Bilgi hazinesinin anahtarı çalışmaktır.
- * Hiçbir şey bilmeyen hiçbir şeyi sevemez
Hiçbir şey yapamayan, hiçbir şey anlamaz
Hiçbir şey anlamayan, değersizdir.
- Oysa anlayan kişi aynı zamanda sever, farkına varır, görür...
- Bir şeyin aslında, ne kadar bilgi varsa o kadar sevgi vardır.
- Tüm yemişlerin böğürtlenlerle aynı zamanda olgunlaştığını düşleyen kişi, üzümlere ilişkin bir şey bilmiyor demektir.
- * Bir dost uğruna ölmek kolaydır. Zor olan uğruna ölünecek dostu bulmaktır.
- * Bilgisiz bir aptaldan daha budalası, bilgili bir aptaldır.
- * Ölmek unutulmak değildir, unutulmak ölmektir.
- * Yenileceğinden korkan daima yenilir.
- * Küçük olanı hor görme! Dağlar çakıllardan oluşmuştur.
- * Felaketin bir iyiliği varsa, hakiki dostlarımızı tanıtmasıdır.

Hazırlayanlar: MÜZEYYEN BAŞ 5/F 7220 & SELVER TASIGÜZEL 1/C 107 & SERPİL ŞİMSEK 6/B 7321 & FERDA ÇELİK 6/B 7419 & ESRA KATIRCILAR YAB.D. 2/A 12

İngilizce

ARABIC IS A LANGUAGE, PERSIAN IS A SWEETMEAT; TURKISH IS AN ART. Persian proverb

- 1- A pig does not give birth to a lamb.
- 2- No matter how many times a crow changes its name, it is known by the sound it emits.
(C.Şahabeddin)
- 3- One bad man spoils forty good men; forty good men cannot reform one bad man.
- 4- If God given wings to camels, they would have made life miserable indeed.
- 5- He who advises a bear deserves to be beaten up.
- 6- The frost does not harm an old eggplant.
- 7- The bully plays, the vagabond dances.
- 8- There is no bargaining for the fish that is in the sea.
- 9- Whomever the heart loves is beautiful.
- 10- Beauty passes, character remains.
- 11- The life of the rose is short.
- 12- The green grass does not last till autumn.
- 13- Stay hungry if you must, but do not beg.
- 14- Do not borrow from a beggar; he asks for repayment either at a wedding or on a holiday.
- 15- Do not boast about your wealth, one spark will take it all away; do not be proud of your beauty, one pimple will take it all away.
- 16- The dog catches the hare; the hunter boasts.
- 17- The rider of a borrowed horse soon dismounts.
- 18- Turmoil is the celebration of the vultures. (T.S. Halman)
- 19- An ember burns where it falls.
- 20- The mouth of the man without care opens without a key.
- 21- What flares up fast, extinguishes soon.
- 22- Just because it looks soft, do not touch the snake.
- 23- Bandage the wound when it is fresh.
- 24- You cannot eradicate what is innate.
- 25- The green twig is easily bent.
- 26- Cleanliness is from the faith.
- 27- Whoever you are with, such you are.
- 28- He who goes to Hell looks for company.
- 29- God has no mercy for those who have no compassion for others.
- 30- He who has a good harvest must not complain about a few chaff.

İngilizceniz ne kadar iyi? Verilen ata sözleri ve vecizeleri tercüme ederek önümüzdeki sayıda verilecek olan cevaplarla karşılaştırınız.

Yahya Kemal Beyatlı

Türk şiirinin bembeyaz tül kanatlarıyla Yahya Kemal gök yüzüne ağar, sonra mısra mısra dökülür yurdunun üstüne. Pırl pırl güzelliklerin, tatlı heyecanların, köklü bir geçmişten süzülüp gelen, inanç yüklü duyguları dile geldiği bir şiir demektir o. Yalnız şiirinde değil, nesirlerinde de söylemek istediğini yerinde söyleyen, okuyucusuyla hemhâl olan tatlı bir sohbet adamıdır. Yalnız çevresine değil, devrine aydınlık veren, aydınlık getirendir.

Asıl adı Mehmet Ağâh olan Yahya Kemal Beyatlı, 2 Kanûn-ı Evvel (Aralık 1884) yılında Üsküp'te doğdu. Babası icra memuru Nisli İbrahim Naci Bey. Annesi de Divan şiirinin son büyük temsilcilerinden Leskofçalı Galip Bey'in yeğeni Nakiye hanımdır. Eğitimini Üsküp ve Selanik'te tamamladı. Daha sonra İstanbul'a gelmiştir. Yahya Kemal için İstanbul yeni bir dönem olmuş, ufkunu genişletmiş, ilk şiirlerini burada yayınlamıştır. Daha sonra Paris'te siyasal bilgiler öğrenimi yapmış Türk ve dünya tarihi üzerine incelemelerde bulunmuştur. 1912 yılında yurduna döndüğü zaman, Yahya Kemal, Doğu ve Batı kültürünü iyi bilen, bu kültürün sentezine varmış, inançlı, heyecanlı bir gençtir. Kendi ifadesiyle "Ne harabî ne harabatîyim, kökü mazide olan atiyim" ileri görüşüne sahiptir. Önce Darü's-Şafaka'da 1915 yılında, sonra İstanbul Üniversitesi'nde Türk Batı Edebiyatı, Türk Medeniyet Tarihi öğretim üyesidir ve gençler yetiştirmektedir. Milli Mücadele yıllarında, İstanbul'da yayımlanan gazete ve dergilerde etkili yazılar yazarak, okuyucularına Milli Mücadele ruhunu aşılacak için bütün gücünü harcamıştır.

Cumhuriyetten sonra Yahya Kemal, çeşitli dönemlerde milletvekilliği yapmış, 1947 yılında Türkiye'nin ilk Pakistan Büyükelçisi olarak görev almış, 1949 yılında emekliye ayrılmıştır. Hayatının en verimli yıllarını yaşarken 1 Kasım 1958 tarihinde çok sevdiği İstanbul'da ölmüştür. Yahya Kemal'in şiirleri ve nesirleri ölümünden sonra İstanbul'da Yahya Kemal Enstitüsü tarafından kitaplar halinde yayınlanmıştır.

Yahya Kemal zamanında genç nesil, Servet-i Fünûn şairlerini örnek alıyordu. Ancak bunları aşmak Türk şiirine yeni bir ses getirmek oldukça zordu. Fransa'da ise Fransız şiirinin çağdaş ustaları ufkunu sarmaya başladı. Batılılaşmaya başlayan Türk şiirinin durumunu daha iyi kavradı. Neticede artık taklide dayanmayan bir millî şiirin yaratılması için lüzumlu ve zengin kaynağı bulmuştur, Osmanlı tarihi. Onun Paris'te yaşadığı yıllarda Fransız şairleri "öz şiir" in arayışı içindeydiler. Kendisi de onu arar, şiiri yapı bakımından nesirden çok başka bir kuruluştaki ahenk bakımından "bildiğimiz musikiye başka türlü bir musikiyi" içimizin ahengi olarak düşünür. Şiirleri üzerinde uzun zaman çalışarak onlara istediği kıvamı verir. Osmanlı sultanlarından Yavuz Sultan Selim'e hayrandır. Bu hayranlığı Selimnâme'de destanlaşmıştır ve ebedilemiştir. Yahya Kemal, hem tarihi devirleri yaşar hem de yaşatır. Şiirlerinde Lale Devri de onun en beğendiği tarih dönemidir.

Yahya Kemal bir vatan şairidir. Ona göre vatan; bir nazariye değil, topraktır. Vatan hayal değil gerçek bir varlıktır ve vatanın sınırları bellidir. Vatan da İstanbul'da özetlen-

miştir, vatan sevgisi İstanbul sevgisinde sembolleşmiştir.

Şiirlerinde duygu, düşünce ve hayali ustaca kaynaştırmıştır. Bilhassa hayal, onun en çok değer verdiği unsurlardandır. İnsanı "hayal ettiği müddetçe yaşayan" bir varlık olarak kabul eder. Aşk, tabiat, deniz, ölüm, kahramanlık temalarını işlemiştir. Şiirin iç ahengini ön plana almış, musikiye büyük önem vermiştir. Bu yüzden şiirlerinin tamamını (Ok hariç) aruz vezniyle yazmıştır. Şiirleri ifade bakımından yeni, ruh bakımından tarihi ve milli özellik gösterir. Şiirlerini daha çok gazel, şarkı, mesnevi, rubai nazım şekilleriyle yazmıştır.

Yahya Kemal milli hayatı, tarih, hal, mekan boyutları içinde anlatmış, milli zevki ortaya koyarak, yaşatarak bizi yabancı zevklere karşı duyulan gereksiz aşağılık duygusundan kurtarmıştır.

ESERLERİ:

A- MANZUM OLANLAR

- 1-Kendi Gök Kubbemiz
Yol Düşüncesi
Vuslat
- 2- Eski Şiirin Rüzgarıyla
- 3-Rubailer
- 4-Bitmemiş Şiirler

B-MENSUR OLANLAR

- 1-Aziz İstanbul
- 2-Siyasî ve Edebî Portreler
- 3-Eğil Dağlar
- 4-Siyasî Hikâyeler
- 5-Edebiyata Dair
- 6-Çocukluğum, Gençliğim, Siyasî ve Edebî Hatıralarım
- 7-Tarih Musahabeleri
- 8-Mektuplar, Makaleler

RUKİYE DAĞ
YAB.D. 2/B 64

A BUNCH FROM THE PEARLS

* **Love like a violin. The music may be stop now and then, but the strings remain forever.**

* If you love something, set it free.
If it comes beet to you,
It's yours.
If it doesn't, it never was...

* **If a person makes trickies on its love. It'll the most terioble trick. This trick loses which can't be reposed in that time or untill forever.**

* When you were born, everybody was loughing but, you were crying.

Live so good, when you died; the person who loughs is you but everybody is crying.

* **Life is hard enough. Take it easy!**

* Don't ask what your country can do for you but ask what you can do for your country.

* **To be is to do ... Sortre
To do is to be ... Aristotle
To be or not to be ...
Shakespeare**

Do be do be do... Sinatra

* To die isn't to be forgotten.
To be forgotten is to die.

ESRA KATIRCILAR Y.DİL 2/A 12

FAITH

Well I guess it would be nice
If I could touch your body
I know not everybody

Has got a body like you

But I've got to think twice
Before I give may heart away
And I know all the games you play
Because I play them too.

Oh but I

Need some time off from that emetion
Time to pick my heart up off the floor
And when that love comes down
Without desotion

Well it takes a strang mon baby
But I'm showing you the door

Cause I gotta have faith...

Baby

I know you're asking me to stay
Say please, please, don't go away
You say I'm giving you the blues
Maybe, you mean every word you say
Can't help but think of yesterday
And another who tied me down to
loverboy rules

Before this river

Becomes an ocean

Before you throw my heart back on the
floor

Oh baby I reconsider, my foolish nation
Well I need some one to hold me
But I'll wait for something more
Yes I've got to have faith...

SERPİL ERDOĞAN
YAB.D.2/A 51

Garip Bilmeceler

- Karınca kararınca ne olur?
(Hiçbir şey göremez olur!)
- Hangi maymunlar ağaca çıkmaz?
(Yükseklik fobisi olanlar!)
- Hangi balık yenmez?
(Kalabalık!)
- Hangi fareler kavalcının peşinden gitmez?
(Pop müzik sevenler!)
- Nezaket insana neyini kaybettirir?
(Otobüsteki yerini!)
- Soğuk savaş nedir?
(Kartopu savaşı!)
- Yamyam kimdir?
(Lokantada garson isteyendir!)
- Filler neden yüksek öğrenim yapamazlar?
(Liseyi bitiremedikleri için!)
- Arılar hangi kovana bal yapmazlar?
(Mermi kovanına!)
- Hangi zarın üzerinde sayı bulunmaz?
(Kulak zarının!)
- Başkalarının sırtından para kazanan kimlerdir?
(Jokeyler!)

KATKIDA BULUNANLAR:
BETÜL TOGAN YAB.D. 2/B 146& AHMET DUMAN 5/B 7079

Fıkralar... Fıkralar

BAŞKAN

Amerika Başkanı Türkiye'yi ziyaretinde bir de okul hastanesini ziyaret etmek ister.

Bakırköy'e getirirler. Bir süre bahçede dolaştıktan sonra bir ağacın altında sessiz sakin oturmakta olan Temel'in yanına gelir. Temel pek oralı olmaz.

- Beni tanımadın mı? der, ben Amerika Başkanıyım.

Temel, başkanın yüzüne bakar ve acı bir gülümsemeye:

-Ben de böyle başlamıştım...

BİLDİĞİM FIKRA

Temel, kahvehanede bir köşeye oturur kendi kendine saatlerce fıkra anlatır, kahkahalarla gülmüş. Bir aralık arkadaşları Temel'in bir fıkra sonunda gülmediğini görünce merak etmişler ve sormuşlar:

- Ula Temel, bütün anlattığın fıkralara güldün de ha bu en son fıkraya niçin gülmedin?

Temel kendinden emin cevap vermiş:

- O bildiğim çıktı da...

UNUTTUM!

Gökdelende oturan iki arkadaş 20. kata çıkmak üzereyken asansör 8. katta arızalanmış. Karar vererek her katta sırasıyla bir fıkra anlatmaya başlamışlar. 19. kata geldiklerinde yanındaki arkadaşına:

- Şimdi sana fıkraların en âlâsını anlatacağım, demiş. Dairenin anahtarını arabada unuttum...

CEZA

Sınıfa yeni gelen afacan, bir gün öğretmenine sordu:

- Öğretmenim siz hiç yapmadığı bir şey için öğrencilerinizi cezalandırır mısınız?

- Hayır çocuğum, bu da nereden çıktı?

- Hiiiç! Çünkü ben sizin verdiğiniz ev ödevini yapmadım...

TV DİLİ

Zamanı çocuklarından birinin annesi hastalanmış ve sesi de kısılmıştı. Akşam eve gelen babası, kapıda çocuğuna sorar:

- Annen nasıl oğlum?

- Görüntü iyi ama ses parazitli baba!!!

Murphy Kuralları

- * Hiçbir şey görüldüğü kadar kolay değildir.
- * Herşey tahmin ettiğinizden daha uzun zaman alır.
- * Birkaç işin birden ters gitme olasılığı varsa, ilk ters giden iş size en çok zarar veren olacaktır. Bu arada, bir işin ters gitmesi için en kötü zaman ne ise, iş o sırada ters gidecektir.
- * Ters gidebilecek herşey zaten mutlaka ters gider.
- * İşin ters gitmesi için dört ihtimal belirlemiş ve hepsinin tedbirini almışsanız, tedbir almadığınız bir beşinci ihtimal mutlaka çıkar.
- * Kendi başına bırakılan her şey ters gider.
- * Tabiat, akıl almaz metodlarla çalışır.
- * Hiçbir şeyi beceriksiz insanlara karşı dirençli kılamazsınız, beceriksiz insanlar bu konuda çok beceriklidir.
- * Neyi ilk yapmaya karar verseniz mutlaka daha önce yapmanız gereken bir şey çıkar.
- * Her çözüm yeni problemler doğurur.
- ** SONUÇ: Gülümseyin, yarın daha kötü olabilir.

Fıkralar... Fıkralar

ESNS SUÇLU

Ahmet arkadaşına bağırır:
-Şunun haline bak! Berbat etmişsin! Bilseydim vermezdim. Zaten suç kalemi sana verende.
- Madem suç sende ise neden bana bağırıyorsun?

ALUŞ-VERİŞ

Temel bakkaldan sabun alır. Bakkal sabunu ek-sik tartmıştır. Buna rağmen sabunun tam parasını ister. Temel itiraz eder.
- Eksik tartıp, tam istiyorsun olur mu?
- Olur Temel olur, taşımada zorluk çekmezsin.
Bunun üzerine Temel tartılan kadarının parasını verir bakkala. Bakka da buna itiraz edince:
- Bak hemşerim sana az para veriyorum ki, saymakta zorluk çekmeyesin!

BOKSÖR

Acemi boksör daha birinci rauntta yediği yumrukla ringe boylu boyunca uzanınca hakem saymaya başlar:
- Bir... İki... Üç...
Antrenörü boksöre fısıldar:
- İyice dinlen sakın sekizden önce kalkma!
- Tamam... Peki şimdi saat kaç?!

BUYRUN

Bir temsil anında aktör rolü gereği uşaklarına bağırır:
- Atımı getirin!
Laubali bir seyirci:
- Eşşek olsa olmaz mı?
Aktör hiç istifini bozmadan eliyle sahneyi gösterir:
- Hay hay buyurun beyefendi!...

YEDEK ÜNLÜ

Öğretmen sınıfta öğrencilere sordu:
- Bana "S" harfi ile başlayan iki ünlü ismi kim söyler?
Ercan heyecanla parmak kaldırır ve fırlayıp cevap verir:
-G.S.li Suat ve F.B.li Semih.
Öğretmen:
-İyi de, dedi, ben Sabancı, Saddam falan diyeceğini sanmışım.
Ercan düşündü ve:
- Onlar da kim öğretmenim, yedek oyuncular mı?

Bilmeceler... Bilmeceler...

**1-Çiğnesen kara döner,
Üflesen zara döner.**

2-İki delikten bakılır
Dünyayı içine alır.

**3-Kara inek altında
Kırmızı dana yatar.**

4-Yokuştur ayak, ayak
Çık yukarı kata bak
Gençlere kolay gelir
Ninem istemez çıkmak.

**5-Ah umutlar umutlar
Gelsin ana bulutlar
Ayaklardan emer
Tepesinden yumurtlar.**

6-Altın rafa
Bir kuru kafa
Yemesi tatlı
Maymun suratlı.

**7-Gider leylek
Gelir leylek
Tek ayak üstünde
Durur leylek.**

8-Az gitti uz gitti
Dere tepe düz gitti
Bir ay bir güz gitti
Kalkınca hepsi bitti.

**SUZAN KIZILKAYAYAB.D.1/D 247 &
AYFER KARAKAYA YAB.D.1/D 245**

Rüya.
Merdiven, 5-Buğday, 6-Ceviz, 7,Kapı, 8-
1-Sakız, 2-Televizyon, 3-Kazan, Ates, 4-

CEVAPLAR

Fıkralar... Fıkralar**ÖDEŞMEK**

Hapishane müdürü mahkuma der ki:

- Kusura bakmayın, sizi bir yanlışlıktan dolayı on gün geç tahliye ettik.

Mahkum gülerек:

- Ziyani yok efendim, gelecek sefere ödeşiriz.

RÜYA TABİRİ

Kadın sabah uyanır uyanmaz, kocasına anlatır:

- Efendi, rüyamda beni bir kuyumcuya götürüp mücevherlerle donattın. Çok merak ettim, manası ne olabilir?

Adam tebessüm ederek cevap verir.

- Sabret akşam öğrenirsin!

Akşam kocasının elinde güzel bir paket gören hanım, sevinçle sorar:

- Tahmin ettiğim şey var değil mi?

- Tabii, geniş açıklamalı Rüya Tabirleri kitabı var.

TAVŞAN

Avcı evden çıkarken hanımına dönüp:

- Bu gün üç tavşan vurmam gerek, diye konuştu. Birisini teyzeme, birini halama bırakacağım, üçüncüsünü de eve getireceğim.

Karısı gülümseyerek:

- Aman kocacığım, dedi, o halde, sen önce üçüncü tavşanı vurmaya bak!

SAAT BEŞ

Yeni evli çift dargındır, konuşmak zorunda oldukları şeyleri yazılı anlatmaya çalışırlar. Bir akşam kadın yatar-ken bir pusula bulur. Kocasını şöyle yazmıştır:

- "Beni sabah beşte uyandırır mısın?"

Ertesi sabah saat sekizde şu pusulayı görür:

- "Haydi kalk saat beşe geldi."

PARA

Erol okuldan burnu kan revan içinde dönünce annesi feryadı bastırır:

- Aman Allahım! Başına bir kaza mı geldi oğlum?

- Hayır anneciğim, kabahat sihirbazın.

- Hangi sihirbazın?

- Okula numaralar yapmaya gelen sihirbaz, beni sahneye çıkarıp, burnumdan on binliralık çıkardı.

- Ah hain adam, ah!

- O bir şey yapmadı anneciğim, arkadaşlarım yaptılar. Sihirbaz gidince başka para var mı diye burnumu karıştırdılar!

Yavaş Yavaş

Yazılıdan çıkmışım yorgunum hocam
Şu benim notları ver yavaş yavaş
Aman zayıfları görmesin babam
Yanlışların üstünü çiz yavaş yavaş

Zayıfları burcu burcu ben alacağım
Bir beş hasretinde kucağım
Bütün sorularını söyleyeceğim
Otur sıraya sor yavaş yavaş

Güçbela bir iki aldım spordan
Yazılı başladı tarih sınıfından
Hocam nolur elindeki kağıttan
Biraz kopya daha ver yavaş yavaş

Ben o yazılıda hertürlü kopyayı çektim
Alnımdan damla damla terleri döktüm
Kopya çeke çeke sınıfı geçtim
Beşlere de küstüm ben yavaş yavaş

Öğrenciyim tüm hocalar bana yabancı
Zayıfım var çekinme sende ver fen
İlk önce kımıldar hafif bir sancı
Zayıflar sonradan kor yavaş yavaş

Bende bir kopya var yarısı yırtık
On yıldır kitabın sayfası örtük
Garibim, birde zayıf aldım mı artık
Bütün dayakları yer yavaş yavaş

İşte hocam ben her zaman böyleyim
Soruları ne sen sor ne ben söyleyim
Kaldır artık boş kağıdı neyleyim
Şu benim zayıfı ver yavaş yavaş

Fıkralar... Fıkralar...

GEVEZE

Adam karısını muayeneye götürdüğünde doktor durumu anlatır:

-Önemli bir şey değil efendim. Karınız yalnızca üşütmüş. Dili de biraz paslanmış tabii.

Adam hayretle der ki:

- Hiç durmadan işleyen bir dil pas tutsun, doğrusu olacak şey değil bu!

100-125 YAŞINDA SİNEK

Afrika'da bir köye bir gün bir helikopter gelmiş, köy halkı ne olduğunu bir türlü anlamamış, köyde bilgin sayılan birisini çağırmışlar:

- Buna bak ne olduğunu bize de söyle, demişler.

O da bakmış bakmış ve:

- Bu olsa olsa, yüz, yüzyirmibeş yaşlarında bir sinektir, demiş.

AHLAKCI İNEK

Adamın biri birgün pazara çıkmış, inek satıyormuş. Fakat ineğe inek demeye bin şahit ister. Birisi gelip:

-Kardeşim buna inek desem inek değil, eti yok, budu yok. Çok da para istiyorsun, olur mu? Bu da haksızlık yani, demiş.

İneğin sahibi de,

-Ahlâkı güzel kardeşim, ahlâkı, demiş.

SU AYGIRI

Adamın birisi, kavga ederken kavga ettiği kişiye "su aygırı" demiş. Adam da kendisine su aygırı dediği için bir yıl sonra adamı mahkemeye vermiş. Hakim:

- Kardeşim madem sana su aygırı dedi, neden bir yıl sonra geldin, deyince

- Daha önce su aygırı görmemiştim, demiş.

APTAL MI?

Mahkemede hakim suçluya:

- Hiç tanımadığın bu adama niye "aptal" dedin, diye sordu.

Suçlu:

-Aptal da ondan, dedi. Çünkü bir sürü insanın içinde "aptal" diye bağırdım sadece bu adam "bana mı diyorsun" diye yanıma geldi.

Hocam

Teneffüsler çileme çare bulmuyor,
Boş dersler hâlimi sormuyor hocam...
Kopyalar derdime derman olmuyor,
Kimseler yarımı sarmıyor hocam...

İlkokul, ortaokul derken hazanım soldu,
Lise'yi bitirmeden miyadım doldu,
Gözlerim aval aval bakar şaş oldu,
Gözüm senden başkasını görmüyor hocam...

Bir beş hasreti tüketti bağırimi,
Seraba döndürdü hülyalarımı,
Ne kadar süslese de rüyalarımı,
Birden fazla not gelmiyor hocam ...

Lisede üç yılım geçti gitti de
Sınıf geçme ümidim söndü bitti de
Başkasına dört beş verdin geçti de,
Bana iki bile vermedin hocam...

Dostlarım namıma kaldı dese de,
Hocalar dersten bıraktım dese de,
Kör şeytan karneyi yırt at dese de,
Ellerim bir türlü varmıyor hocam...

Yaşamak mı be?..

Anaya hasret
Babaya hasret
Eve hasret
Dosta hasret
Bir beşe hasret
Gülmeye hasret
Ve nihayet
Ölmeye hasret...

EMEL KURTYEMEZ
4/D 59

Fıkralar... Fıkralar...

YETİŞİN

Karakolun telefonu acı acı çaldı. Komiser telefonu kaldırırdı kaldırmaz kulağına şu sesler geldi:

- İmdat! Yetişin, imdat!
- Hayrola ne oluyor?
- Odama bir kedi girdi, çabuk olun!
- Aman efendim, bir kedi için yardım çağırılır mı? Siz kimsiniz?
- Kim olacak, ben papağanım!...

KULAKLARIN ÇİLE- Sİ

Adamın biri kulakları yanmış halde doktora gelir. Doktor hayretler içinde:

- İki kulağına birden nasıl yakıtın? diye sordu.
- Efendim gömlek ütülüydüm, telefon çaldı. Ben de telefon zannederek ütüyü kulağıma dayamışım.
- Ya diğeri?
- Diğeri de, size telefon edecektim, yine telefonu kulağıma götürmüştüm.

BABA

Patron işçisine yaklaşarak sordu:

- Eee, Mösyö Dupont yine mi geç kaldınız?
- Şeyy, baba oluyorum da Mösyö...
- Çok iyi bir haber bu.
- Pek değil! Karımın öğrenmemesini tercih ederim...

ŞADIK KÖPEK

Genç ve güzel bir kadın trende, kucağındaki büyük bir köpekle seyahat ediyordu. Karşı tarafta oturan bir genç, köpeğe pek ısınmadı:

- Matmazel, dedi, lütfen köpeğinize dikkat edin. Şu anda kocaman bir pirenin vücudumda dolaştığını hissediyorum.

Genç kadın gülümseyerek köpeğini okşadı:

- Aman kıpırdama Lili, yanımızdaki mösyöde pire varmış, üzerine sıçrayabilir...

Katkıda bulunanlar: BUKET KİP YAB.D.1/B 98 & SUNA YILMAZ 6/B 8000 & HİLAL ÇALIŞKAN 4/C 8961 & MÜZEYYEN BAŞ 5/F 7220 & SUZAN KIZILKAYA YAB.D.1/D 247 & AYFER KARAKAYA YAB.D. 1/D 245 & BETÜL TOGAN YAB.D. 2/B 146

Duvar Yazıları

- * **Çiçekeri koparmayın, onlar dalında güzeldir. Bunu için kökünden sökünüz.**
- * Hiçbir ön yargım yoktur. Bütün insanlardan nefret ediyorum.
- * **Kumarı bırakacağıma bahse girerim.**
- * Atı alan Üsküdar'ı geçti. Üsküdar bir at boyu ikinci oldu.
- * **Okul çıkışında arabayı dikkatli sür. Bir çocuğa çarpabilirsin. Fakat, bir öğretmen gelene bekleyebilirsin.**
- * Tam düne alışırken bugün kayboldu.
- * **Çözümün bir parçası değilsen sorunun bir parçasısındır.**
- * Akıllılık iyi amaçla kullanılan bir çılgınlıktır.
- * **Çöp vergisini ödemezsem acaba çöpümü keserler mi?**
- * Başkalarının başına geldiği sürece her şey komiktir.
- * **Seni deliler gibi seviyorum istersen Başhekim'e sor!**
- * Sohbeti iyice koyulaştırdık, biraz da su katalım.
- * **Öfkeyle kalkan, zararla mızrak.**
- * Kabadayılığa yer yok demişler, kabadayılık ayakta kalmış.
- * **Elektriği Edison buldu faturayı biz ödüyoruz.**
- * Paranı ne önemi var önemli olan miktarı.
- * **İnsanlar; çiçekleri severler ama koparırlar, ağaçları severler ama keserler, hayvanları severler ama avlarlar, o yüzden birinin bana seni seviyorum demesinden çok korkuyorum.**
- * Altın gibi çocuktü bozdurup harcadılar.
- * **Gururumla oynandı paranın yarısı benimdir.**

Katkıda bulunanlar: FILİZ APLARSLAN YAB.D.2/A 29&BETÜL TOGAN YAB.D.2/B 146&ESRA KATIRCILAR YAB.D. 2/A 12 &AHMET DUMAN 5/B 7075 & ZELİHA AYDOĞDU 4/F & BUKET DEMİR 4/C

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
1																
2																
3																
4																
5																
6																
7																
8																
9																
10																
11																
12																
13																
14																
15																
16																
17																
18																

Bulmaca

verimsiz toprak. 12- Bir bağlaç, Kuzu sesi. Üzerinden çok zaman geçtiği halde değerini yitirmeyen, türünde örnek olarak görülen (Edebiyatımızda da bir dönem). 13- Fasıla, Sanmak fiilinin ikinci tekil olumsuz. Ters, emniyette özel bir birim. 14- Lipidgaz'ın kısa yazılışı. Çiftlik uşağı. Olağandan büyük. 15-Bir organımızın 3. Tekil iyelik eki ile kullanılışı. Bir binek hayvan. Kırmızı. Tren yolu. İlaç, çare. 16-Yaşamak işi. Güneş doğmadan önceki alacak karanlık. Bir bağlaç. Güvenilir. İngilizcede hayır. İlişik, ilişkin. 18- Bayramlarda kurulan süslü kemer. Adını tarihten alan okul müdürümüz.

SOLDAN SAĞA :

1- Tahıl saklanan yer. İstanbul'da bir semt. Bir iş yapmayı önceden isteyip, düşünmek, maksat. 2- Bir çoğul eki. Cılız, zayıf, güçsüz. Bir nota. Yük hayvanı olarak kullanılan bir hayvan. 3-İridyum. Üye. Mütemekkin. 4- Okulun en çok sevilen yeri. Sınıflarda karışık renkli. Ribidyum. Uyarı işareti, sesi. Keder. 6- Hızlı olmayan. Bir besin maddesi. Notada durak. Adet. 7- Yüzyıl. Bir yapım eki. Berilyum. Bir ajansımız. Bir sayı. 8- Ters, yer döşemesinde kullanılan bir çeşit fayans. Üç ayların sonuncusu. Atmaktan emir. 9- Seslenme ünlemi. Pulluk, büyük saban. Gümüş. Sıvacı malzemesi. 10- Temeli, eğrelti yapı. Yayla atılan. Yazılarda yapılan bir iş. Felsefede doğma, inak. 11- Uzun bir hocamızın kısa soy adı. Kuyruk sokumu kemiği. Yazılı sonuçlarından sorda öğrencilerin söylediği sözlerden. utanma. 12- Bir tür ağaç. Ters eski dilde ayak. belirli bir süredeki etkinlik dönemi. 13- Kayseri'nin medar-ı iftihar olan okul. Yemekten emir. 14- Zorlukla, yavaş yavaş. Cümle başında "evet" anlamında olumluluk bildirir. 15-Hayır. en çok döküldüğümüz derslerden biri. en renkli derslerden biri. 16- Bir edebiyat öğretmeni soyadı. Bir çoğul eki. Bir edebiyat öğretmeni ismi.

YUKARIDAN AŞAĞIYA: 1- Nam-ı diğer Ali Menekşe. Büyük anne. Bir muvavinin soyadı. 2- Kayseri Lisesi Dergisi'nin Seçici Kurulu'ndan bir isim. Okulumuzdaki bir İngilizce Öğretmenin soyadı. Rey. 3-Brom, Karşılık beklemeden yapılan yardım. Bir hükümdarın idaresindeki halk. 4- Tok olmayan. iri taneli bezelye. Milattan sonra. Bir soru eki. 5- Saklanmış, biriktirilmiş şey. Güzel kokmak için sürülen esans. Namaz çağırısı. 6-Ölumsuzluk bildiren ön ek, Yakın zamanda ayrılan bir edebiyat öğretmeninimizin soyadı. Alıp-satan. 7- Ters bir organ. Mayalanmamış üzüm suyu. Bir tür kıyafet malzemesi. 8-Çok olmayan. Mısır'da Güneş Tanrısı. Kürekle çekilen dar, uzun tekne. Bilgin. 9- Kayseri'de bir merkez. Çorak,

Ödüllü Sorular

Zeka Oyunları

BU SORULARA DOĞRU CEVAP VEREN İKİ ÖĞRENCİMİZ ÖDÜLENDİRİLECEKTİR. Cevaplarınızı Müd.Yard. S.Aydın'a teslim ediniz.

YUVARLAK MASA

22 arkadaş her hafta yuvarlak bir masanın etrafında birlikte yemek yerler. Her biri her hafta, hem sağındaki hem solundaki arkadaşının yenilenmesini ister. Örneğin; Ahmet; Murat ile Oğuz'un arasına oturmuşsa bir daha asla Murat'ın yanına veya Oğuz'un yanına oturamazdır. Herkesin hem sağına hem soluna her hafta yeni kişiler oturtulursa, tekrar aynı komşulardan birinin yanına düşmek kaç hafta alır?

ARŞİMED'İ ANLAMAK!

Küçük bir gölde bir mavna 1m³ hacmi ve 10 ton ağırlığı olan bir gemi kazanı taşıyor. Kaza ile kazan yuvarlanıp gölün dibine gidiyor. Göldeki su düzeyi daha mı yükselir, daha mı alçalır?

ÜÇ MANTIKÇI

Üç mantıkçı bir ağacın altında uykuya dalarlar. Yaramaz bir

çocuk (Lisemizden olabilir) hepsinin yüzünü isle siyaha boyar. Uyanınca hepsi birbirinin haline gülmeye başlarlar. Fakat birdenbire içlerinden biri gülmeyi keser. Kendi yüzünün de siyaha boyandığını nasıl anlamıştır?

HİRGÜRİSTAN

Bir gezgin (Haberci programı sunucusu) Hırgüristan denen bir ülkeye gelir. Bu ülkedeki insanlar kavga etmekten iş yapmaya fırsat bulamadıkları için ülkeye böyle tuhaf bir isim konmuştur. Bu ülkede dağda yaşayanlar sürekli yalan söyler, ovada yaşayanlar ise asla yalan söylemez. Gezgin bu ülkenin dilini az bilmektedir; şu kadarını bilir ki "Hır" ve "Gür" kelimelerinden biri hayır, biri evet anlamına gelmektedir, fakat hangisi hayır, hangisi evet bilmemektedir. Yolda üç kişiye rastlar ve her birine şu soruyu sorar: "Şu diğer ikisi ovalı mı?" ve "Şu diğer ikisi dağlı mı?". Her biri her soruya Gür diyerek cevap verir, yalnız içlerinden birisi ikinci soruyu Hır diyerek cevaplar. Gür ne anlama gelmektedir?

KİBRİT KUTUSU

Bir adam her birinin içinde n tane kibrit bulunan iki kutu kibriti alır ve cebine koyar. Her sigara yakışta iki kutudan herhangi birini rastgele seçerek bir kibrit kullanır. Bir süre sonra kutulardan birinin boşaldığını farkeder, diğer kutuda k kibrit kalması ihtimali nedir? (0<k<n).

Öğretmenler Gününde

Hiç şüphesiz ki öğretmenler, bir milletin kaderini, geleceğin teminatı olan gençlerimizin ellerine, sabırla, öz veriyle yazan insanlardır. Önemlerinin en büyük yönlerinden birisi bu olsa gerek. Diğer bir önemli taraf ise; bizim hayatta belki hiç başaramadığımız, belki de, en fazla bir iki kişiyle başarabildiğimiz, bir diğer insan etkileme, yetenek ve gücüne sahip olmalarıdır.

Bugün ülkemiz onbeş milyona varan öğrenci ve beşyüz bini aşan öğretmen camiası ile dünyada birçok devleti geride bırakan bir eğitim-öğretim camiasına sahiptir. Bu büyüklüğü hem olumluluk hem de olumsuzluk olarak değerlendirmek mümkün. Çünkü; sayının çokluğu meselelerin de çokluğunu ve karmaşık bir olumsuzluk yumağını oluştururken, diğer taraftan da geleceğe ait güç ve potansiyel açısından olumlu bir göstergedir.

Bizler, veliler olarak evimizde, bir, iki bilemediğiniz üç çocuğa sahip çıkamaz ve doğru dürüst rehberlik edemezken öğretmenlerimizin, yüzlercesine sahip çıkıp, rehber olabilmesi de sadece başarının değil aynı zamanda fedakarlığın da kendisidir.

İşte bizler, gerek veli, gerekse bir vatandaş olarak, eğitim yükümüzü sadece devletten ve onun hizmetinde olan öğretmenden ybeklemeliyiz. İki noktada gayretimiz gerekmektedir.

Bunların birincisi; eğitim-öğretim ortamlarının oluşması, yapılması, korunması ve ihtiyaçlarının giderilmesinde. bugünkü hali ile, yıllık devlet bütçemizin önemli bir payım olmasına

rağmen, eğitim harcamalarında devlet imkanlarımız yetersiz kalmaktadır. Hal böyle olunca biz velilere, yani geleceği için endişe duyan, ümit besleyen ailelere görev düşmektedir. Bu sebeple okullarımızı gerek şahsi, gerekse yardım ve koruma dernekleri vasıtası ile maddi olarak desteklememiz gerekmektedir.

ikinci olarak ise; öğrencimizin, yani evladımızın, geleceğimizin, meseleleri ile yakından ilgilenmeliyiz. Günümüzde artık eğitim ve öğretim okuldan dışarı taşmakta ya da okulda verilen eğitim, dışarının olumsuzluklarından çok çabuk etkilenmektedir. Böyle olunca çocuğumuzun, sağlıklı bir şekilde kontrol altında tutulmasını yalnızca öğretmenlerimizden beklemeyiz. sokakta ve çevrede, her çocuğu kendi çocuğumuz gibi görmeli ve kendi çocuğumuza nasıl sahip çıkıyorsak, diğer çocuklara da sahip çıkmalıyız. Burada bir küçük örnek vermek istiyorum: Sokaklarda küçük yaşta çocukların, ki bunlar içinde orta okul öğrencileri de var, ellerinde sigara ile dolaşmaları, hatta babası sayılabacak insanlardan, sigarasını yakmak için, ateş istediklerine şahit oluyoruz. Ve daha da dehşet verici olanı, bu büyüklerin bir kibrit, bir çakmak vs. uzatmalarıdır.

Siz çocuğunuza böyle bir iyilik (!!!) yapılmasını ister miydiniz?

İşte o zaman hiç olmazsa, sizler de bu çocuklara karşı koruyucu, uyarıcı olunuz ve davranış bozukluğunun garip bir örneğini oluşturacak sözde yardımlardan sakınınız. Onlar hiç bir zaman "elin" çocuğu değil bizim çocuklarımızdır.

İkinci maddeye bağlı olarak bir diğer husus da, veli olarak okulla olan irtibatımız daha doğrusu irtibatsızlığımızdır. nedense velilerimizin büyük çoğunluğu çocuğunun okuluna uğramaz, iki dakikada; çocuğunun durumu nedir, ne değildir? sormaz. peki ama sizin bile ilgilenmediğiniz ve ayda bir de olsa durumunu sormadığınız çocukla kim ilgilenecek?

Evet, değerli velilerimizi çocuğumuzla, okuduğu okulla lütfen biraz daha ilgili olalım. Okullar ve öğretmenler sadece çocuğumuz başarısız olduğunda eleştirilecek kurumlar ve insanlar değildir.

Bu vesile ile öğretmenler Günün'de, başta mezunu olduğumuz ve iftihar ettiğimiz kayse-

ri Lisesi öğretmenleri olmak üzere bütün öğretmenlerimizi kutluyorum.

Ayrıca ebediyete intikal etmiş öğretmenlerimizi de rahmetle anıyorum. Tabii bir de şehit öğretmenlerimiz var ki, bu noktada da milletimizin, haince ve namussuzca saldırılar karşısında taşıdığı hisleri taşıyor, böyle eylemleri gerçekleştiren, bu milletin insanına cephe olan kansızları lanetlerken, bu manevi ve milli davada şehit düşen öğretmenlerimize de Allah'tan rahmet diliyorum.

Ecz. İrfan Tekiner

Kayseri Lisesi Koruma
Demegi Başkanı ve
Okul-Aile Birliği Üyesi

Duyuru

Kayseri Lisesi Dergisi'nde yayınlanmasını istediğiniz çalışmalarınızı (makale, araştırma yazıları, deneme, hikaye, şiir, mizah yazıları, vecizeler, İngilizce çalışmalar, bilmece-bulmacalar vb.) temiz ve düzgün bir kağıda yazarak; Müd. Yard. Yusuf Özmerdivenli, Müd. Yard. Süleyman Aydın, Edeb. Öğet. Şerife Öztürk, Meral Güneş'e ya da sınıfınızın edebiyat dersi öğretmenine vermek suretiyle bizlere ulaştırınız. Her çalışmanın altına mutlaka adınızı, soy adınızı, sınıf ve numaranızı yazınız.

Mezunlarımız yazılarını elden ulaştırabilecekleri gibi posta ile de bize ulaşabilirler. (Adresimiz: Kayseri Lisesi Dergisi PK 246 Kayseri)

Çalışmalarınızın bizler için en önemli tarafı özgün olmasıdır. Bunun dışında iktibas yoluyla oluşturulan çalışmalar da belirtilmelidir.

Dergimize gönderilen/ulaştırılan yazılar yayınlansın-yayınlanmasın iade edilmez.

KAYSERİ LİSESİ DERGİSİ, siz sevgili öğrencilerimiz, mezun ve mensuplarımızın katkılarıyla yayınlanmaktadır. Ve tamamıyla sizlere aittir. Dergimizin dağıtımında gerekli ilgiyi gösterelim. KAYSERİ LİSESİ DERGİSİ'ni okuyalım ve okutalım.

Özür ve Düzeltme

Dergimizin 7. sayısında dizgiden kaynaklanan birtakım hatalar olmuştur. Bu yanlışlıklar içerisinde tashih hataları dışında kalan bazı bilgiler aşağıdaki gibi olacaktır: Sy.8 Gonca Türker./ Sy.22, Yola Yakın Pencere, Görkem Üstündağ, Yab.D.2/B. Sy./ 26 Özlem Özsoy, şiirinin ismi PEMBE./ Sy. 27, S.Aydın, yazının ismi "Ve Şimdi Vakit Gecedir!..."/ Sy. 30, B.Kip Hikâyenin ismi "Hayatımın Dönüm Noktası"/ Sy.52, F.Soykan, M.Yontar, Y.Şahin, R. Göksoy, İ. Talih emekli olmuşlar, N.Bal, D. Deveci, M.K. İnceoğlu, N.Gökdoğan istifa etmişlerdir.

Düzeltir özür dileriz.

Şeyh EDEBALI'nın OSMAN BEY'e NASİHATI

Oğul,

İnsanlar vardır, şafak vaktinde doğar, akşam ezanında ö lürler.

Avun oğlum avun.

güçlüsün, kuvvellisin, akıllısın, kelamlısın,

Ama;

Bunları nerede, nasıl kullanacağını bilmezsen

Sabah rüzgarında savrulur gidersen,

Öfken ve nefsin bir olup aklını yener.

Daima sabırlı, sebatlı ve iradene sahip olarsın.

Dünya senin gözlerinin gördüğü gibi büyük değildir.

Bütün fethedilmemiş gizemler, bilinmeyenler, görülmeyenler,

Ancak; senin fazilet ve erdemlerinle gün ışığına çıkacaktır.

Ananı, atanı say, bereket büyüklerle beraberdir.

Bu dünyada inancını kaybedersen yeşilken çorak olur, çöllere dönersin.

Açık sözlü ol. Her sözü üstüne alma. Mordün söyleme, bildin bilme.

Sevdiğin yere sık gidip gelme, kalkar muhabbetin itibar olmaz.

Üç kişiye acı:

Cahiller arasındaki alime,

Zenginken fakir düşene,

Hatırlı iken itibarını kaybedene...

Unutma ki, yüksekte yer tutanlar,

Aşağıdakiler kadar emniyette değildir.

Haklı olduğunda mücadeleden korkma.

Bilesin ki, atın iyisine doru, yığidin iyisine deli derler...

ATA TÜRK'ÜN 10. YIL NUŞKASI

Türk Milleti

Kurtuluş Savaşı'na başladığımızın on beşinci yılındayız. Bugün, Cumhuriyetimizin onuncu yılını doldurduğu, en büyük bayramdır. Kutlu olsun.

Bu anda, büyük Türk Milleti'nin bir ferdi olarak, bu kutlu güne kavuşmanın en derin seviyesi ve heyecanı içindeyim.

Yurttaşlarım,

Az zamanda çok büyük işler yaptık. Bu işlerin en büyüğü, temeli Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü olan, Türkiye Cumhuriyeti'dir.

Buradaki muvaffakiyeti Türk Milleti'nin ve onun değerli ordusunun bir ve beraber olarak, azimkârane yürümesine borçlusuz.

Fakat yaptıklarımızı asla kâfi göremeyiz. Çünkü daha çok ve daha büyük işler yapmak mecburiyetinde ve azmindediriz. Yurdumuzu, dünyanın en mamur ve medenî memleketleri seviyesine çıkaracağız. Milletimizi en geniş refah vasıta ve kaynaklarına sahip kılacağız. Milli kültürümüzü, muasır medeniyet seviyesinin üstüne çıkaracağız.

Bunun için, bizde zaman ölçüsü geçmiş asırların gevşetici zihniyetine göre değil; asrımızın sürat ve hareket mefhumuna göre düşünülmalıdır. Geçen zamana nisbetle daha çok çalışacağız. Daha az zamanda, daha büyük işler başaracağız. Bunda da muvaffak olacağımıza şüphem yoktur. Çünkü Türk Milleti'nin karakteri yüksektir. Türk Milleti çalışkandır. Türk Milleti zehidir. Çünkü, Türk Milleti, millî beraberlikle güçlükleri yenmesini bilmıştır. Ve çünkü, Türk Milleti'nin, yürümekte olduğu terakki ve medeniyet yolunda, elinde ve hafızında tuttuğu meşale, müspet ilimdir. Şunu da ehemmiyetle tebarüz ettireyim ki, yüksek bir insan cemiyeti olan Türk Milleti'nin tarihî bir varlığı da, güzel sanatları sevmek ve onları yükseltmek. Bunun içindir ki, milletimizin yüksek karakterini, yorulmaz çalışkanlığını, fitrî zekâsını, ilmi bağlılığını, güzel sanatlara sevgisini, millî birlik duygusunu mütemadiyen ve her türlü vasıta ve tedbirlerle besleyerek inkışaf ettirmek, millî ilkiğimizdir.

Türk milletine çok yaraşan bu ilki, onu, bütün beşeriyete hakiki huzurun temini yolunda, kendine düşen medenî vazifeyi yapmakta muvaffak kılacaktır.

Büyük Türk Milleti! On beş yıldan beri, giriştiğimiz işlerde muvaffakiyet vaadeden çok sözlerimi işittin. Bahtiyarım ki, bu sözlerimin hiçbirinde, milletimin hakkındaki itimadımı saracak bir isabetsizliğe uğramadım.

Bugün, aynı inan ve katıyetle söylüyorum ki millî ilkiye tam bir bütünlükle yürümekte olan Türk Milleti'nin büyük millet olduğunu bütün medenî âlem, az zamanda, bir kere daha tanıyacaktır. Asla şüphem yoktur ki, Türklüğün unutulmuş büyük medenî varlığı ve büyük medenî kabiliyeti bundan sonraki inkışafı ile âtinin yüksek medeniyet ufukunda, yeni bir güneş gibi doğacaktır.

Türk Milleti, ebediyete akıp giden her on senede, bu büyük bayramını, daha büyük şereflerle, saadetlerle huzur ve refâh içinde kutlamayı gönülden dilerim.

Ne mutlu Türküm diyene!

Mustafa Kemal Atatürk 1933